

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985-1986

Nr. 12

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

19 AUGUSTUS 1986

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	463
R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	465
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	467
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	471
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	493
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	500
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	501
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	511
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	512
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	513
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	514
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu .	514
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	516
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming . . .	518
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	519
Rechtzetting	519

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 60
van 20 mei 1986
van de heer G. CARDOEN

Stedebouwkundige diensten Vlaams-Brabant — Verbetering werking

De betrekkingen die de gemeentelijke diensten uit Halle-Vilvoorde met de Stedebouwkundige diensten van Vlaams-Brabant gevestigd te Leuven moeten onderhouden zijn niet goed te doen. De klachten gaan niet alleen uit van de gemeentelijke administratie, ook de betrokken bevolking, de architecten en ontwerpers zijn niet te spreken over de organisatie en werking van Stedebouw Brabant.

Zelfs op de bezokedag (woensdag) is het uiterst moeilijk om telefonisch contact te krijgen met deze administratie.

Men beweert dat deze diensten inzake personeel onderbezet zijn. Is dat juist? Is men zich bewust van de gevolgen naar de bevolking toe? De Administraties van de Vlaamse Gemeenschap verdienen toch beter.

Als het een louter organisatieprobleem is, stelt zich de vraag, hoe hieraan dringend enige verbetering kan gebracht worden.

Antwoord

Ingevolge zijn **voormelde** vraag betreffende de organisatie van de dienstverlening in de stedebouwkundige diensten van Vlaams-Brabant moge ik het geachte lid meedelen dat inzonderheid wat het moeilijk telefonisch contact met deze diensten betreft deze problemen volledig opgelost zijn.

De nieuwe automatische telefooninstallatie is officieel in gebruik gesteld vanaf 23 april 1986. De vermelde klachten dateren vermoedelijk van tijdens de overgangsfase in het eerste kwartaal 1986.

Behoudens het feit dat bepaalde ambtenaren de dienst verlaten hebben en anderen eraan werden toegevoegd, is de personeelsbezetting van de Dienst Stedebouw Vlaams-Brabant, gevestigd te Leuven, dezelfde gebleven in vergelijking met de bezetting van de dienst in de periode van vestiging te Brussel.

Vraag nr. 71
van 15 juli 1986
van de heer E. COPPENS

Melsbroek — Aanleg golfterrein

De problematiek in verband met de aanleg van het golfterrein te Melsbroek is u bekend. Hoewel de aanleg op de landbouwgronden en in het beschermd bosgebied reeds maanden aan de gang zijn, kon men zich verschuilen achter het feit dat geen enkele aanvraag ingediend werd voor bovenvermelde werken of voor een eventuele wijziging van het gewestplan.

Door de VZW Brabantse Golf en de eigenaar, werd thans een aanvraag voor een stedebouwkundig attest nummer 2 ingediend, met de bedoeling een golfterrein met 9 holes aan te leggen in vruchtbaar landbouwgebied, parkgebied en in een beschermd bosgebied.

In wat volgens het gewestplan bepaald werd als landbouwgrond, zijn volgende vergunningsplichtige werken voorzien :

- nivelleringen (meer dan 1,5 m) ;
- bebossingen en aanplantingen ;
- kappen van bomen;
- aanleggen van golflinks.

Met andere woorden het omvormen van dit landbouwgebied tot parkzone met recreatiedoeleinden.

In wat volgens het gewestplan bepaald werd als bosgebied, worden volgende vergunningsplichtige werken gepland :

- ontbossing;
- wijziging van vegetatie;
- nivelleringen (tot 1.5 m);
- aanleggen van golflinks.

Ruim 3/5 van dit plan is gelegen in beschermd landschap, Floordambos, zowel de landbouwgronden als het bosgebied.

Bovenvermelde werken zijn volledig in strijd met dit beschermingsbesluit. Over andere nodig uit te voeren werken, zoals bijvoorbeeld draineringswerken, absoluut noodzakelijk in dit gebied, werd in deze aanvraag met geen woord gerept.

De aanvraag werd ingediend op 6 juni 1986. Het College van Burgemeester en Schepenen stuurde deze aanvraag door naar de Provinciale Directeur van Stedebouw te Leuven, met als advies : „Gunstig advies op voorwaarde dat niet geraakt wordt aan het gerangschikt landschap”.

Het spreekt voor zich dat het afgeven van dit Stedebouwkundig attest nummer 2 een ernstig en gevaarlijk precedent kan creëren.

De plaatselijke bevolking, de Bedrijfs-gilde van de Witlooftelers en de Melsbroekse Werkgroep voor Leefmilieu hebben zich steeds sterk verzet tegen deze schendingen van de gewestplannen, die een verlies aan vruchtbare landbouwgronden en een vernietiging van een waardevol natuurgebied voor gevolg hebben.

Mag ik aldus vernemen welke maatregelen de Vlaamse Regering gaat ondernemen opdat de gewestplannen en het beschermingsbesluit van het Floordambos zouden gerespecteerd worden.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening en aan de

heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het voorwerp van deze vraag behoort tot de bevoegdheden van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening, aan wie de vraag ook werd gericht.

Vraag nr. 72
van 16 juli 1986
van de heer M. DESU'ITER

Opruiming van bunkers — Bevoegdheid en krediet

Op de begroting van het Ministerie van Openbare Werken was voorheen op artikel 51.03 steeds een bedrag voorzien voor het opruimen van hinderlijke bunkers op privaat eigendom. Het bedrag beliep jaarlijks ongeveer 5 miljoen frank. Zodoende werden jaarlijks enkele hinderende bunkers in het **duin**landschap of op andere private domeinen weggevoerd.

De bevoegdheid voor het afbreken van bunkers is thans echter overgedragen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Graag vernam ik welke Gemeenschapsminister deze bevoegdheid zal toegewezen krijgen en in welk bedrag ter zake voorzien is op de begroting 1986 van de Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

Ik kan bevestigen dat de gewesten bevoegd zijn inzake de opruiming van bunkers op private eigendommen. Deze aangelegenheid ressorteert onder de ruimtelijke ordening.

Ik nodig het geachte lid dan ook uit, zijn desbetreffende vraag te stellen aan de functioneel bevoegde Gemeenschapsminister.

Vraag nr. 77
van 31 juli 1986
van de heer J. DE ROO

Bedrijvencentra — Resultaten

Eén van de lokale tewerkstellingsinitiatieven die op dit ogenblik volop in de belangstelling staan zijn de bedrijvencentra. Momenteel zijn in België reeds 13 bedrijvencentra geopend (9 in Vlaanderen, 4 in Wallonië).

Kunt u mij mededelen welke instanties participeren in de in Vlaanderen opgerichte bedrijvencentra? Laten de resultaten van deze bedrijvencentra toe een gunstig oordeel te vellen over deze initiatieven ook, en vooral naar het voortbestaan van de betrokken **KMO's** toe?

Antwoord

Op bedrijvencentra als vorm van een nieuw en eigentijds streekbeleid in Vlaanderen werd door de Vlaamse Executieve doelbewust ingespeeld.

Met betrekking tot de oprichting en ondersteuning van bedrijvencentra voor startende kleine ondernemingen, nam de Vlaamse Executieve op 29 februari 1984 eenparig volgende beslissing.

1. De GOM's (Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen) werden in de mogelijkheid gesteld een minderheidsparticipatie te nemen in het startkapitaal van bedrijvencentra. Het aantal participaties dat per GOM kan worden genomen, is beperkt tot vier. De financiële inbreng van de GOM per bedrijvencentrum mag niet hoger liggen dan $\frac{1}{3}$ van het totaal startkapitaal, met een maximum plafond van 5 miljoen F per participatie. Aldus werden tot op heden 12 projecten ingediend en goedgekeurd, betrekking hebbend op de uitbouw van bedrijvencentra te Aalst, Aartselaar, Brugge, Geel, Hasselt, Leuven, Mechelen, Overpelt, Roeselare, Sint-Niklaas, Tongeren en Zaventem. Daarbij moeten nog worden gerekend: Kortrijk en Genk.
2. Ongeacht het feit of de GOM's al dan niet participeren in het startkapitaal van bedrijvencentra, zullen de investeringen — voor zover zij inhoudelijk beantwoorden aan de door de Vlaamse Executieve vastgestelde begripsomschrijving en aan de bepalingen van de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering — maximaal worden ondersteund in het kader van deze economische expansiewet onder vorm van rentetoeelage en/of kapitaalpremie, vrijstelling van onroerende voorheffing en versnelde afschrijvingen.

Benevens deze GOM-participaties en economische expansiesteun wordt kapitaal ter beschikking gesteld en/of financiële steun verleend aan de volgende instanties:

- grote, middelgrote en kleine ondernemingen; financiële instellingen, zowel privé als openbaar; investeringsmaatschappijen, zowel privé als openbaar;
- intercommunales, zowel privé als gemengd en openbaar; sociaal-economische organisaties.

De financiële ondersteuning en actieve medewerking van privé instanties is van levensbelang. Dat de GOM's slechts een minderheidsparticipatie kunnen nemen in het startkapitaal van bedrijvencentra, is doelbewust gebeurd. Een bedrijvencentrum moet op de eerste plaats gescreend worden door de privésector. Een dergelijke financiële en organisatorische structuur biedt de beste waarborg voor de toekomst van een bedrijvencentrum.

Gelet op het feit dat de meeste bedrijvencentra in Vlaanderen nauwelijks één of nog geen jaar geopend zijn, is het ietwat voorbarig nu al de werking van bedrijvencentra te willen analyseren en evalueren. Evenmin is het om dezelfde reden mogelijk thans te onderzoeken of bedrijvencentra een positieve invloed

hebben op het voortbestaan van de in deze centra gestartte KMO. Immers, diverse nationale en internationale onderzoeken hebben uitgewezen dat de eerste drie à vijf jaar van een nieuwe KMO determinerend zijn voor het al dan niet voortbestaan van deze KMO.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 33
van 1 juli 1986
van de heer H. VAN WAMBEKE

Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn — Bedragen voor het OCMW

Ik zou het op prijs stellen, voor de jaren 1984 en 1985 en per gemeente van het arrondissement Aalst, de bedragen te kennen die via het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn werden overgemaakt aan het OCMW.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid hierna het bedrag van het aandeel, toegekend aan elk Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van het arrondissement Aalst, uit het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn (BFMW) voor de jaren 1984 en 1985 mede te delen.

OCMW	Aandeel BFMW 1984	Voorlopig aandeel BFMW 1985
Aalst	20.406.289	19.843.185
Denderleeuw	2.962.221	3.006.441
Erpe-Mere	2.932.122	2.739.968
Geraardsbergen	14.840.489	14.192.139
Haaltert	2.451.948	2.167.964
Herzele	2.099.613	1.946.811
Lede	2.084.692	2.228.706
Ninove	3.661.722	4.155.115
St.-Lievens-Houtem	1.584.914	1.606.087
Zottegem	4.373.806	4.006.126

Ik vestig de aandacht van het geachte lid erop dat de bedragen voor 1985 berekend werden op basis van de voorlopige dotatie van het Gemeentefonds aangezien de definitieve dotatie hiervan tot op heden nog niet is gekend.

Het definitief aandeel van de OCMW uit het BFMW voor 1985 zal derhalve slechts kunnen vastgesteld worden van zodra de uiteindelijke dotatie van het Gemeentefonds voor 1985 vaststaat.

Vraag nr. 35
van 4 juli 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Limburg — Rust- en verzorgingsplaatsen voor bejaarden

Verenigingen die in Limburg actief zijn met streekontwikkeling en samenlevingsopbouw, en wier beheersorganen een ruime waaier van ideologische gesteldheden herbergen, zijn het er volledig over eens dat er in Limburg thans een grote nood is aan rust- en verzorgingsplaatsen voor bejaarden. Men kwam zelfs tot een getal van 1400 plaatsen die dringend nodig zijn.

Inmiddels is er een enorme druk op en een onhoudbare toestand in de bejaardentehuizen wegens het uitblijven van voorzieningen voor chronische zieke bejaarden, ouderdomsdementen en invalide-bejaarden. Het is vaak heel lang wachten vooraleer zware zieken of gehandicapten kunnen opgenomen worden.

Mag ik van de geachte Minister een antwoord vernemen op de volgende vragen?

1. Welke zijn de vooruitzichten op de creatie van rust- en verzorgingsinstellingen voor de bejaarden in Limburg?
2. Zijn er al kredieten voorzien of in het vooruitzicht gesteld om een aanvang te kunnen geven als oplossing aan deze nood in de regio-Limburg?
3. Welke andere maatregelen zijn er genomen of worden overwogen om aan de nood voor de verzorging van bejaarden te kunnen voldoen? Dit specifiek voor Limburg?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna het antwoord te vinden op de door hem gestelde vragen.

Volgens de gegevens waarover de administratie beschikt, telt Limburg momenteel :

- 725 woningen voor bejaarden;
 - 90 wooneenheden in woningcomplexen met dienstverlening;
 - 2723 woongelegenheden in rusthuizen.
- De verschillende projecten in onderzoek voorzien voor de nabije toekomst, een vermeerdering van:
- 272 woningen voor bejaarden;
 - 73 wooneenheden in serviceflatgebouwen;
 - 67 wooneenheden in woningcomplexen met dienstverlening;
 - 285 woongelegenheden in rusthuizen.

Het programma voor de voorzieningen voor bejaarden werd door de Vlaamse Gemeenschap bij het besluit van 10 juli 1985 als volgt bepaald:

- voor de woningen voor bejaarden: één wooneenheid per 100 bejaarden;
- voor de serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening : twee wooneenheden per 100 bejaarden;
- voor de rusthuizen: vier woongelegenheden per 100 bejaarden.

Verder verwijst ik naar het decreet van 5 maart 1985 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden meer in het bij-

zonder op hoofdstuk II (art. 3 tot en met art. 8) dat de subsidiëring van de investeringsverrichtingen regelt.

Binnen de perken van de goedgekeurde **begrotingskredieten** kunnen onder bepaalde voorwaarden subsidies worden toegekend aan lokale besturen, aan verenigingen zonder winstoogmerk en aan instellingen van openbaar nut in de zin van de wet van 27 juni 1921, voor het bouwen, het verbouwen, het **herconditioneren** en het inrichten van serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening, rusthuizen alsmede dienstcentra.

Dit geldt ook voor het bouwen en verbouwen van woningen voor bejaarden door lokale besturen.

Het bedrag van de subsidies is vastgesteld op 60 ten honderd van de kostprijs van de werken, leveringen en diensten die door de Vlaamse Executieve werden goedgekeurd.

Voor subsidiëring kan eveneens in aanmerking komen de aankoop van gebouwen om tot voornoemde voorzieningen te worden ingericht.

Behalve indien het de aankoop van een nieuwbouw betreft, door een ondergeschikt bestuur, gebouwd door een erkende huisvestingsmaatschappij in samenwerking met het ondergeschikt bestuur, is het maximum bedrag dat als basis dient voor de subsidiëring van de aankoop en de aanpassingswerken gelijk aan 75 ten honderd van de maximum kostprijs die door de Vlaamse Executieve wordt vastgesteld voor een gebouw met eenzelfde opnamecapaciteit.

Ten slotte vestig ik de aandacht van het achtbaar lid op het feit dat het toekennen van de bijzondere erkenning als rust- en verzorgingstehuis zoals bedoeld bij het koninklijk besluit nr. 59 tot wijziging van artikel 5 van de wet van 27 juli 1978, tot wijziging van de wetgeving op de ziekenhuizen en betreffende sommige andere vormen van verzorging, tot de bevoegdheid van mijn Collega van Volksgezondheid en Leefmilieu behoort.

Vraag nr. 36
van 4 juli 1986
van de heer H. ADRIAENSENS

Beheer van gelden in OCMW-rustoord — Toepassing van het besluit dd. 17 juli 1985 van de Vlaamse Executieve tot vaststelling van de normen waaraan o.a. rusthuizen moeten voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen

Krachtens art. 46 par. 1 van de wet van 8 juli 1976 is de ontvanger verantwoordelijk voor alle financiële verrichtingen van het OCMW. Hij dient alle handelingen tot stuiting van verjaring en verval te verrichten, tot alle beslagleggingen te doen overgaan, de inschrijving, de herinschrijving of de vernieuwing van elke titel die daarvoor vatbaar is ten kantore der hypotheken te vorderen, aan de leden van de Raad kennis geven van het vervallen van huurovereenkomsten, van de achterstallen en van elk feit dat de rechten van het OCMW schaadt.

Binnen deze bevoegdheid vestigt de ontvanger van een OCMW dat een rustoord uitbaat, hypotheken op eigendommen van de residenten tot zekerheid en

waarborg van de kosten voor maatschappelijke dienstverlening op naam van deze residenten. Bij verkoop van die eigendommen ziet hij erop toe dat de vrijgekomen gelden gebruikt worden ter betaling van de door de resident verschuldigde kosten. Daarbij kan hij overgaan tot geblokkeerde kapitalisering van deze gelden en beheert hij defacto gelden van bejaarden die opgenomen zijn in een inrichting van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, maar die niet ten laste zijn van dit OCMW.

Het besluit dd. 17 juli 1985 van de Vlaamse Executieve tot vaststelling van de normen waaraan o.m. rusthuizen moeten voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen, stelt in punt 1.8 van bijlage B: „alleen indien dit schriftelijk met de bejaarde is overeengekomen en mits toezicht van een commissie voorgezeten door een magistraat, een notaris of een bedrijfsrevisor kan het beheer van gelden en/of goederen van de bejaarde of het bewaren ervan uitsluitend aan de dagelijkse verantwoordelijke van de inrichting worden toevertrouwd”.

Een en ander brent mij ertoe u, Mevrouw de Minister, volgende vragen te stellen:

1. wie, de OCMW-ontvanger of de dagelijkse verantwoordelijke van de inrichting, is bij voorrang bevoegd om gelden en/of goederen te beheren van de bejaarden die in een OCMW-rustoord verblijven maar die niet ten laste zijn van dit OCMW?
2. Is de OCMW-ontvanger inzake beheer van gelden van de residenten van het OCMW-rustoord onderworpen aan het toezicht van de commissie zoals zij voorzien is in punt 1.8 van bijlage B van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 17 juli 1985?

Antwoord

In antwoord op bovenvermelde vraag heb ik de eer het geachte lid erop te wijzen dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de wettelijke bevoegdheden van de OCMW-ontvanger enerzijds en de door een bejaarde gemaakte keuze voor het beheer van zijn gelden en/of goederen anderzijds.

De bepalingen van punt 1.8 van bijlage B van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 17 juli 1985 tot vaststelling van de normen waaraan o.m. een rusthuis moet voldoen om voor de erkenning in aanmerking te komen, doen op geen enkel punt afbreuk aan de bevoegdheden van de OCMW-ontvanger, zoals omschreven bij artikel 46, § 1 van de organieke OCMW-wet van 8 juli 1976.

Overeenkomstig voornoemde bepaling behoort o.m. de inning van de ontvangsten van het OCMW, alsmede het vestigen van zekerheden en waarborgen tot terugbetaling van de kosten van de maatschappelijke dienstverlening, tot de exclusieve bevoegdheid van de ontvanger.

De erkenningsnormen voor de rusthuizen hebben op de eerste plaats tot doel de privacy van de bejaarde te beschermen. Hierbij werd uitgegaan van het principe dat de bejaarde zelf zijn gelden en goederen beheert. Bovendien kunnen de opgenomen personen in geen

enkel geval verplicht worden dit beheer aan een derde toe te vertrouwen.

Alleen indien zulks uitdrukkelijk gewenst wordt kan het beheer van gelden en/of goederen toevertrouwd worden aan de dagelijks verantwoordelijke van de inrichting, die onder toezicht staat van een commissie voorgezeten door een magistraat, een notaris of een bedrijfsrevisor. Men was van oordeel dat deze regeling de beste waarborgen biedt voor een verantwoord beheer in het belang van de bejaarden.

Op de vragen van het geachte lid kan bijgevolg geantwoord worden dat in een rusthuis in principe alleen de dagelijks verantwoordelijke — onder toezicht van voornoemde commissie — kan belast worden met het beheer van gelden en/of goederen van opgenomen bejaarden.

**P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING**

**Vraag nr. 28
van 23 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN**

*Problemen in de Huisvestingssector in Limburg —
Evaluatie*

Na een onafgebroken bouwactiviteit van de CV Kempisch Tehuis sedert 1958, met als resultaat de bouw van 3.181 sociale woningen, valt deze activiteit in de komende maanden voor het eerst totaal stil, zonder enig vooruitzicht inzake verdere mogelijke nieuwbouw in de toekomst.

Mede door het feit dat reeds vanaf 1980, ingevolge drastische kredietbeperkingen, de aanbesteding van nieuwe opdrachten op een ongekend laag peil kwam te liggen, stelt de raad van bestuur met grote bekommernis vast dat de huisvestingsproblemen voor een toenemend aantal gezinnen onoverkomelijk worden.

Dit vindt zijn uitdrukking in 1316 kandidaat-huurders die, sinds de aanzuivering van de lijsten ingevolge het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Executieve dd. 25 januari 1985 omtrent de registers van de kandidaat-huurders bij de CV Kempisch Tehuis ingeschreven staan, en waaraan honderden reeds jaren vruchteloos en hopeloos wachten op de toewijzing van een woning. Deze wachtlijsten groeien momenteel maandelijks met ± 60 kandidaten aan.

Dit vindt ook zijn uitdrukking in de steeds hogere en niet meer draaglijke huurprijzen die in de privé-sector gevraagd worden. Op die wijze wordt de woningnood, meer dan ooit tevoren, het grootste en dikwijls erg dramatische probleem voor talloze gezinnen in ons werkgebied dat 163.049 inwoners telt.

Geconfronteerd met deze verontrustende evolutie, meent de raad van bestuur de alarmklok te moeten luiden.

Het lijkt geen twijfel dat ongeveer heel Limburg inzake huisvesting een probleemgebied is dat niet gelijk te schakelen is met andere landsgedeelten.

Limburg in zijn geheel (en bepaalde gedeelten ervan nog meer dan andere) kent een elders ongekende nood voor talloze gezinnen met een laag inkomen.

Limburg en zeker het werkgebied van de CV Kempisch Tehuis kent praktisch geen enkele leegstand die het werkterrein van het huisvestingsbeleid van de Vlaamse Executieve schijnt te worden.

Op die manier valt de streek met de grootste en sterkst groeiende nood helemaal uit de boot.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. of deze gegevens bevestigd kunnen worden?
2. Welke maatregelen de Vlaamse Executieve zal treffen om de Limburgse bouwmaatschappijen in staat te stellen hun sociale opdracht weer effectief en efficiënt te laten vervullen.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik bevestigen dat de door hem aangehaalde gegevens stroken met de ingewonnen inlichtingen.

Het aantal kandidaat-huurders voor een sociale woning is voor andere Limburgse maatschappijen trouwens ook zeer aanzienlijk.

In het kader van het algemeen huisvestingsbeleid wordt momenteel door mijn kabinet, in samenwerking met de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, een voorstel van programma bestudeerd waarin de subregio's met problemen inzake huisvesting, waartoe ook een gedeelte van de Provincie Limburg behoort, een bijzondere aandacht zullen krijgen, rekening houdend met de beschikbare middelen.

**Vraag nr. 29
van 2 juli 1986
van de heer W. SEEUWS**

*NIH — Weerslag van oprichting reffectatiedienst op
continuïteit van de taken*

Door de wet van 28 december 1984 wordt o.a. het Nationaal Instituut voor de Huisvesting afgeschaft, wat impliciet ook de afschaffing inhoudt van de provinciale secretariaten van de Gewestelijke Comités voor de Huisvesting.

Door het koninklijk besluit nr. 414, verschenen in het Belgische Staatsblad 1 juli 1986, worden alle personeelsleden van voormelde instelling voorlopig terbeschikking gesteld van de reffectatiedienst in afwachting van de definitieve afschaffing van de NIH.

De provinciale secretariaten van de Gewestelijke Comités voor de Huisvesting zijn sinds hun oprichting in 1958 erin geslaagd, ondanks hun geringe personeelsbezetting, om naast de uitvoering van woningonderzoeken vereist voor het bekomen van allerlei huisvestingssubsidies zoals bouwpremie, sanerings-toelage, renovatiepremie, huurtoelage . . . zich op te werpen als provinciaal steunpunt van vele initiatieven van zowel het NIH zelf, als gemeentebesturen, provinciebesturen, kredietmaatschappijen van de

ASLK, Administratie voor Huisvesting, buurtcomités
... Deze initiatieven omvatten o.a. :

- organiseren van peilingsenquêtes naar de kwaliteit van de woningen in het Vlaamse Gewest;
- organiseren van woningonderzoeken in opdracht van de gemeenten, zowel als survey als specifiek (b.v. advies m.b.t. onbewoonbaarverklaringen) ;
- meewerken aan tentoonstellingen ;
- organiseren van „huisvestingsnamiddagen” voor gemeentelijke ambtenaren;
- uitvoeren van woningonderzoeken voor het bekomen van sociale leningen bij de erkende **krediet**-maatschappijen van de ASLK;
- opleiding van het onderzoeksteam bij de Administratie voor Huisvesting.

Zij maken zich ook verdienstelijk op het vlak van de informatie van het grote publiek door de uitgave van talrijke brochures (b.v. Woon Beter) en folders, evenals door persoonlijk advies bij bezoeken, telefoon en briefwisseling over alle huisvestingsaspecten zoals huurwetgeving, premiewetgeving, leningen, fiscaliteit, betwistingen met aannemers of architecten . . .

Kan de geachte Minister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Hoe kan de continuïteit van vermelde taken verzekerd worden indien alle personeelsleden in de reffectatiedienst gebezigd kunnen worden door andere openbare instellingen?
2. Hoelang zullen deze personeelsleden ter beschikking blijven van de reffectatiedienst?
3. Hoe zullen bij de uitbouw van een Vlaamse Huisvestingsmaatschappij de hierboven aangehaalde taken worden georganiseerd?
4. Zullen de personeelsleden met hun jarenlange ervaring ingeschakeld worden in de nog op te richten maatschappij?
5. Kunnen de secretariaten van de gewestelijke comités niet toegevoegd worden aan de Administratie voor Huisvesting in de vorm van een afzonderlijke dienst?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid mededelen dat vanwege de Vlaamse Executieve, bij het verschijnen van het in zijn vraag bedoelde KB, dadelijk opnieuw contact werd opgenomen met de Nationale Regering teneinde een oplossing in het onmiddellijke te bewerkstelligen en de continuïteit te waarborgen, waarbij de prioriteit werd gehecht aan de gewestelijke comités.

Deze contacten zijn positief verlopen en zodra ik over definitieve bevestiging beschik inzake de bereikte resultaten, zal ik niet nalaten het geachte lid desbetreffend, rechtstreeks te informeren.

Wat betreft de wijze waarop de betrokken personeelsleden ten definitieve titel in de Vlaamse Gemeenschap zullen ingeschakeld worden zal de Vlaamse Executieve te gelegener tijd daaromtrent beraadslagen.

vraag nr. 30

22 juli 1986

van mevrouw M. VOGELS

Normale huurwaarde volkswoning — Wettelijke bepalingen

Overeenkomstig artikel 16, § 2 (minimale en maximale huurprijs van een volkswoning) van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984, mag de reële huurprijs niet hoger zijn dan de normale huurwaarde van de woning. Aan de hand van enkele voorbeelden kan vastgesteld worden dat door vennootschappen dit begrip vrij willekeurig wordt toegepast.

De vennootschap „Deurnese moderne woning” stelt de normale huurwaarde vast door toepassing van de formule basishuurprijs + 50%. Een huurder die volgens de lineaire huurprijsberekening 7.288 frank zou moeten betalen, betaalt aan de „Deurnese moderne woning” 7.200 frank t.t.z. basishuurprijs 4.800 + 50%.

„Onze woning” daarentegen houdt de bepaling van het genoemde begrip op het aanrekenen van tweemaal de basishuurprijs. Een huurder met een inkomenscoëfficiënt van 1,8794 moet voor *een* woning met een basishuurprijs van 7.350 frank niet minder dan 13.814 betalen aan reële huurprijs. Volgens genoemde vennootschap is dat lager dan de normale huurwaarde die volgens haar 7.350 frank x 2 = 14.700 frank bedraagt.

Het is evident dat een en ander wijst op een totaal willekeurige toepassing van de wettelijke term „normale huurwaarde”. Het kan trouwens nooit de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de normale huurwaarde te laten vaststellen langs gerechtelijke weg. Dit zou betekenen dat iedere huurder afzonderlijk een gerechtelijk geding zou moeten aanleggen om recht, respectievelijk zekerheid, nopens de correcte toepassing van begrip „normale huurwaarde” te verkrijgen.

Kan de geachte Minister mij verwijzen naar de wettelijke formule die toelaat om de normale huurwaarde van een volkswoning vast te stellen?

Indien deze wettelijke formule zou ontbreken, kan de Minister mij medelen welke maatregelen hij zal nemen om deze leemte in de wetgeving op te vullen?

Antwoord

Het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 7.11.1984 bepaalt dat de reële huurprijs niet hoger mag zijn dan de „normale huurwaarde van de woning”. Dit begrip wordt in het besluit niet nader omschreven. In het gewone taalgebruik kan men het begrip slechts begrijpen als de huurwaarde die een gelijkaardige woning uit de nabije omgeving heeft op de vrije huurmarkt. Het is trouwens in die zin dan dit begrip geïnterpreteerd wordt door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting, die haar interpretatie medegedeeld heeft aan de door haar erkende vennootschappen.

Vermits de huurwaarde van een woning op zijn vrije huurmarkt afhankelijk is van een reeks factoren zoals ouderdom, grootte, uitzicht, ligging, . . . is het zeer moeilijk in het besluit zelf het begrip „normale huur-

waarde" op een sluitende en algemeen toepasselijke wijze te formuleren.

liet komt dan ook logisch voor dat het in eerste instantie aan de plaatselijke vennootschappen wordt overgelaten dit begrip een concrete inhoud te geven, rekening houdend met de plaatselijke omstandigheden en met de richtlijnen van de Nationale Maatschappij. Indien er een betwisting daaromtrent ontstaat komt het aan de vrederechter toe een beslissing te nemen. Het spreekt vanzelf dat een dergelijke beslissing die voor een bepaalde woning wordt getroffen een belangrijk element is om de normale huurwaarde van andere gelijkaardige woningen van de vennootschap te bepalen.

In het licht van wat voorafgaat meen ik dat het vaststellen van een wettelijke formule waardoor de normale huurwaarde van alle sociale woningen in het Vlaamse Gewest zou kunnen worden bepaald, niet opportuun is.

Vraag nr. 31
van 23 juli 1986
van de heer M. DIDDEN

Nationale Landmaatschappij — Programma 1986

Naar ik verneem is tot op heden het programma 1986 voor de ontleners van leningen bij de Nationale Landmaatschappij niet goedgekeurd. Op deze wijze worden natuurlijk de wachtlijsten lang en ligt de sociale woningbouw quasi volledig stil.

Gaarne zou ik van u het volgende vernemen.

1. Wanneer zal het programma 1986 door uw bestuur worden goedgekeurd en welke bedragen zullen hiermee gepaard gaan voor de diverse huisvestingsmaatschappijen?
2. Is het mogelijk een opdeling per provincie te geven van de tot op heden aangelegde wachtlijsten?
3. Binnen welke termijn zullen de personen die kandidaat ontleners zijn bij de nationale maatschappijen, ressorterend onder de Landmaatschappij, in aanmerking kunnen komen voor hun lening?

Ik zou u dank weten indien u mij op deze vragen een antwoord zou kunnen geven.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende inlichtingen te verstrekken.

1. Op 30 juni 1986 heb ik aan de Nationale Landmaatschappij het goedgekeurde investeringsprogramma voor 1986 ten bedrage van 2.238 miljoen frank betekend.
2. De wachtlijsten voor leningen aan individuele nieuwbouwers zagen er op 3 juli 1986, als volgt uit :

voor de provincie Antwerpen :	179 aanvragen ;
voor de provincie Vlaams Brabant:	111 aanvragen ;
voor de provincie Limburg :	296 aanvragen;
voor de provincie Oost-Vlaanderen :	114 aanvragen ;
voor de provincie West-Vlaanderen :	106 aanvragen ;
Totaal voor het Vlaamse Gewest:	806 aanvragen.

De leningen voor saneringen of verbeteringen van woningen worden afgehandeld naargelang ze ingediend worden. Daarvoor bestaat dus geen wachttijd.

3. De afhandeling van de op de wachtlijsten ingeschreven leningsaanvragen is afhankelijk van de kredieten die hiervoor toegekend worden en vooral van de rentevoet.

De kredieten voor individuele nieuwbouw, voorzien op het programma 1986, zijn grotendeels vastgelegd. Heel wat kandidaten tekenen echter hun leningsakte niet omdat zij menen dat de rentevoet alsnog zou kunnen dalen.

Rekening houdend met het feit dat dus een aantal kandidaten zich zal terugtrekken en uitgaande van eenzelfde investeringsprogramma in 1987 kan gesteld worden dat personen, die op dit ogenblik een leningsaanvraag indienen, binnen het jaar (medio 1987) aan de beurt zullen zijn.

Vraag nr. 32
van 29 juli 1986
van de heer L. VAN VELTHOVEN

Verkrotting en leegstand — Toestand en maatregelen

Te Leuven werd onlangs een forum georganiseerd rond leegstand. Hiermee becloegen een aantal bewoners en vertegenwoordigers van jongerenorganisaties zich over de voortschrijdende leegstands- en verkrottingskwaal in Leuven.

Leegstand en verkrotting zijn, aldus het forum, aanstootgevende en ergerlijke fenomenen.

Nochtans is er in Leuven, en ook in andere steden en gemeenten waar dit feit zich voordoet, een gevoelige nood aan betaalbare huisvesting. Zo becijferde het JAC-Leuven dat jaarlijks ongeveer 6 ten honderd van de info- en adviesgesprekken expliciet over het probleem huisvesting gaan en 8 ten honderd van het totaal aantal begeleidingen rond het vinden van een geschikte verblijfplaats. Men constateerde bovendien dat het jongerenhuisvestingsprobleem de laatste jaren scherper wordt.

Renovatie en ombouw tot sociale woningen behoren, aldus nog het forum, tot de mogelijkheden.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Bestaat er een inventaris van de leegstaande en/of verkrotte woningen per gemeente in Vlaanderen en Brussel?
2. Welke preventieve maatregelen kunnen genomen worden om verkrotting, leegstand van woningen te voorkomen en drastisch te beperken?
3. Welke andere maatregelen stelt hij voor om dit fenomeen drastisch aan te pakken?
4. Welke alternatieven voor leegstaand en verkrotting worden onderzocht en tot welke resultaten is men gekomen?

5. Hoe staat hij tegenover het fenomeen van leegstand en verkrotting?
6. Op welke manier wil hij het jongerenhuisvestingsprobleem in de nabije toekomst aanpakken en verbeteren?

Antwoord

In antwoord op bovengenoemde parlementaire vraag heb ik de eer het geachte lid de volgende informatie te verstrekken.

Er bestaat bij mijn Administratie geen inventaris van leegstaande en/of verkrotte woningen.

Wel heeft de Dienst der Gewestelijke Comités van het Nationaal Instituut voor de Huisvesting een „Peilingsenquête 1982-83 in het Vlaams Gewest” gehouden, die betrekking heeft op de kwaliteit van de woningen.

Bovendien verstrekte het Nationaal Instituut voor de Statistiek naar aanleiding van de tienjaarlijkse volkstelling ook gegevens over de leegstand en de kwaliteit van de woningen.

Een aantal bestaande maatregelen inzake toelagen en premies in het kader van de sociale huisvesting hebben onder meer tot doel verkrotting en leegstand zoveel mogelijk te voorkomen. Ik denk hierbij vooral aan de volgende voordelen:

- de saneringspremie bestemd om **verbeterbaar-ongezonde** woningen of overbevolkte woningen gezond te maken (Besluit van de Vlaamse Executieve van 28 april 1982 en zijn wijzigingen);
- de renovatietoelage bedoeld om sociale bouwmaatschappijen, **OCMW's**, gemeenten, verenigingen van gemeenten, het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen ertoe aan te zetten o.a. herwaarderingswerken aan woningen in erkende herwaarderingsgebieden uit te voeren. Hetzelfde geldt voor de renovatiepremie die door particulieren in die gebieden kan aangevraagd worden. (Besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 en zijn wijzigingen);
- de toelagen aan sociale bouwmaatschappijen (NMH, NLM) die overgaan tot de aankoop of onteigening van onverbeterbare ongezonde woningen om ze te slopen of van verbeterbaar-ongezonde woningen om ze te saneren en aan te passen (art. 94 van de Huisvestingscode).

Ook de toelagen aan gemeenten of verenigingen van gemeenten, die onverbeterbaar-ongezonde woningen aankopen of onteigenen met het doel deze te slopen, kunnen in dit verband aangehaald worden. (art. 95 van de Huisvestingscode);

- het bij voorrang besteden van een deel van de leningen die door de sociale bouwmaatschappijen (NMH, NLM) en door het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen aangegaan worden aan de bouw of aankoop van woningen voor gewezen krotbewoners en de sanering, verbetering en aanpassing van woningen.

Dit deel — minstens 30% — wordt jaarlijks door de Vlaamse Executieve vastgelegd. Het niet naleven van deze verbintenis heeft het weigeren van de Staats-respectievelijk de Gewestwaarborg voor gevolg. (Art. 8 1, 82 en 82 bis van de Huisvestingscode);

- het kopen, ruilen of in huur nemen van woningen door het Vlaams Woningfonds van de Grote Gezinnen (voor meer dan 9 jaar) met het oog op verkoop, verhuring of onderverhuring.

Deze woningen moeten indien ze verbeterbaar-ongezonderd of onaangepast zijn, gesaneerd of aangepast worden (Koninklijk Besluit van 16 december 1981, gewijzigd door het Besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1983).

Verder wordt er overwogen om de verkrotting en leegstand van het woningpatrimonium tegen te gaan een „huurcompensatie” in te stellen d.w.z. een toelage aan sociale bouwmaatschappijen die privé-woningen — voor langere tijd — in huur nemen om deze na de uitvoering van sanerings- verbeterings- of aanpassingswerken verder te verhuren aan mingevoeden met het voordeel van een huurtegemootkoming.

Het zou hierbij gaan om woningen die op het ogenblik van de in huurneming sedert minstens 1 jaar onbewoond zijn.

De op te richten provinciale secretariaten van de Administratie voor Huisvesting, zullen aanvankelijk vooral belast worden met enquêtes in het raam van de diverse premiestelsels, maar zullen in de toekomst ook o.a. evaluaties i.v.m. de verkrotting en leegstand van woningen dienen te ondernemen, zodat nieuwe of aangepaste beleidsmaatregelen ter zake kunnen worden genomen.

De langdurige leegstand van de woningen brengt zonder twijfel nefaste gevolgen voor de kwaliteit van het woningpatrimonium mee en het beleid is erop gericht deze kwaal grondig aan te pakken. Het is inderdaad moeilijk denkbaar dat terwijl nog heelwat mindervermogens op zoek zijn naar een degelijke behuizing, belangrijke delen van het onroerend patrimonium verloren dreigen te gaan door leegstand, gevolgd door verkrotting.

Daarom ligt het inzicht voor om zo spoedig mogelijk bovenvermeld systeem van huurcompensatie voor leegstaande woningen in te voeren ten einde een duurzame oplossing voor dit probleem te vinden.

Het is zo dat de diverse hulpmiddelen die in het raam van de sociale huisvesting ter beschikking staan en dit zowel in de openbare sector als voor de particulieren erop zijn gericht iedereen een degelijke behuizing te verschaffen waarbij de aandacht prioritair uitgaat naar de meest kwetsbare en minbegoede groepen.

Dit sluit echter niet uit dat alle personen — dus ook de jongeren — voor zover ze aan de algemeen gestelde voorwaarden voldoen — in aanmerking komen voor de diverse voordelen die erop gericht zijn om de individuele huisvesting te verbeteren. Een specifieke aanpak voor de jongeren lijkt ter zake niet aangewezen.

Vraag nr. 33
van 29 juli 1986
van de heer J. VAN ELEWYCK

Huisvesting gastarbeiders — Subsidies

op welke posten worden voor elk van de jaren 1985 en 1986, in uw begroting subsidies voorzien voor de huisvesting van gezinnen van gastarbeiders? Hoe groot zijn deze kredieten?

Zijn deze kredieten bestemd voor de verwerving van woningen, of gaat het hier om huurtoelagen?

Worden deze subsidies rechtstreeks aan betrokkenen toegekend, dan wel via bijvoorbeeld de maatschappijen voor sociale woningbouw? Volgens welke criteria gebeurt deze subsidiëring?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat in het Vlaamse Gewest geen specifieke subsidies of toelagen in het kader van de sociale huisvesting voorzien zijn voor de gezinnen van gastarbeiders.

Wel is het zo dat de gastarbeiders voor zover ze aan gestelde voorwaarden voldoen, ongeacht hun nationaliteit, kunnen aanspraak maken op alle premies en toelagen die in het Vlaamse Gewest worden verleend.

Vraag nr. 34
van 29 juli 1986
van de heer R. VAN STEENKISTE

Inspraakverplichtingen en openbaarheidsverplichtingen voor het eigen bevoegdheidssterrein — Regeling

Sinds enkele jaren is de inspraakgedachte en openbaarheidsgedachte sterk in opmars. Er wordt gepleit voor meer openheid vanwege de overheid ten opzichte van de burgers. In dit verband zijn door de diverse partijen wetsvoorstellen neergelegd.

Nochtans bestaan er reeds op veel vlakken inspraakbepalingen en openbaarheidsbepalingen, her er der verspreid over de verschillende materies.

Gaarne vernam ik in dit verband volgende zaken voor wat het eigen bevoegdheidssterrein betreft.

1. Welke inspraakverrichtingen en openbaarheidsverplichtingen er reeds bestaan?
2. Welke is de basis voor deze verplichtingen bijvoorbeeld wettekst?

N.B. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgende inlichtingen te verstrekken.

Door mijn administratie wordt in de praktijk ruime informatie verstrekt over de premie- en toelagedossiers, wanneer door belanghebbenden hieromtrent vragen worden gesteld, met het doel een grotere openheid van de administratie naar het publiek toe te verwezenlijken. Bij de aanvraagformulieren is ook steeds een verklarende nota met alle uitleg bijgevoegd.

De reglementen inzake de premie- en toelagenstelsels in het kader van de sociale huisvesting, voorzien echter geen specifieke inspraak- en openbaarheidsbepalingen.

In de sociale huursector bestaan wel enkele bepalingen die aan de openbaarheidsgedachte tegemoetkomen.

Zo voorziet het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 tot reglementering van het huurstelsel betreffende de woningen die aan de door de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting erkende vennootschappen of aan de Nationale Maatschappij zelf toebehoren, een inzagerecht van de kandidaat-huurder in het inschrijvingsregister.

Daarenboven is er ook een inzagerecht opgenomen in het besluit van de Vlaamse Executieve van 25 januari 1985 betreffende de huurlasten van de sociale woningen.

Ieder huurder kan namelijk op de zetel van de vennootschap steeds inzicht verkrijgen van de gedetailleerde afrekening van de door hem te dragen huurlasten.

Ik ben me niettemin volledig bewust van het feit dat de inspraakidee, vooral in de sociale huursector, meer aan bod zou moeten komen.

Dientengevolge zal bij de aanpassing van sommige besluiten in de toekomst worden nagegaan of geen groter inspraak of openbaarheidsverplichting ten behoeve van de belangstellenden dient te worden voorzien.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 135
van 6 maart 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Installatie Intercompost — Kostprijs, personeelsbezetting, capaciteit en resultaten

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. a. De huidige kost van de installatie.
 b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.
3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.
 b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.

4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
5. a. De kosten verbonden aan:
 - herstellingswerkzaamheden ;
 - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b.. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
6. De resultaten van de verwerking.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. a. De huidige kost van de composteringsinstallatie is:
 - oude installatie : 23 1.44 1.9 13 fr;
 - nieuwe installatie : 199.685850 fr. BTW incl.
 Totaal = 431.127.763 fr.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties bedragen :
 - op de oude installatie: 60% op de kostprijs, verhoogd met de BTW en 5% algemene onkosten ;
 - op de nieuwe installatie : 60% vanwege de Vlaamse Gemeenschap en 30% vanwege het EFRO (met plafond van 67.216.500 fr.) op de kostprijs verhoogd met de BTW en 5 % algemene onkosten.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit van de vernieuwde scheidingsinstallatie is 50 Ton per uur; deze van de afftnageenheid is 15 Ton per uur.
3. a. De hoeveelheid afval, sinds de inwerkingstelling, op de installatie aangevoerd is:
 - voor de oude installatie tot 31 maart 1985
 - 1977 : 13.005 Ton
 - 1978: 35.814 Ton
 - 1979: 47.456 Ton
 - 1980: 58.392 Ton
 - 1981 : 59.445 Ton
 - 1982: 55.339 Ton
 - 1983: 45.915 Ton
 - 1984: 23.210 Ton
 - 1985 tot 31/03: 11.788 Ton
 - voor de vernieuwde installatie
 - van juli t.e.m. december 1985 voor proeven: 2.426 Ton
 - januari 1986 vol bedrijf: 4.286 Ton.
- b. De totale aanvoer van huisvuil is verwerkt in de composteringsinstallatie.
4. a. Het aantal tewerkgestelde personeelsleden: 16.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technische werkloos is : nihil.
5. a. De kosten verbonden aan:
 - herstellingswerkzaamheden : nihil, er zijn geen buitengewone herstellingen nodig geweest;
 - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen: nihil.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te krijgen :
 - herstellingswerken die het gevolg zijn van de uitbating, van slijtage, worden gerekend onder exploitatiekosten en zijn niet voor subsidiëring vatbaar;
 - verbeterings- en aanpassingswerken kunnen betoelaagd worden bij uitvoering van de bestaande wetgeving nl. het koninklijk besluit van 23 juli 1981 en aanvullingen betreffende de overheidsopdrachten.
6. De resultaten van de verwerking zijn samen te vatten als volgt. Bij een composteringsinstallatie van huisvuil, wordt het huisvuil gescheiden in een composteerbare en niet composteerbare fractie. De composteerbare massa moet dan gedurende een bepaalde tijd gisten of composteren, totdat een rijpe compost bekomen wordt. Deze rijpe compost wordt dan gezuiverd van glas, plastics, ... De niet-composteerbare fractie moet gestort worden.

De verwachtingen bij de aangepaste installatie van Intercompost, die nu reeds grotendeels bevestigd worden en door de opleveringsproeven bewezen moeten worden, zijn de volgende:

 - de scheiding in 40% composteerbare en 60% niet-composteerbare fractie;
 - de 40% composteerbare fractie zal op het overdekt rijpingsveld fermenteren. Na de gisting zal de ruwe compost geaffineerd worden zodat een gezuiverd eindproduct bekomen wordt van 20 gewichtprocent van het ingang-, sproduct (huisvuil in de bunker).

Steekproeven op de kwaliteit van de verwerkingsproducten hebben reeds aangetoond dat bij de scheiding het maximum aan composteerbare fractie wordt afgescheiden.

**Vraag nr. 136
van 6 maart 1986
van de heer L. VAN VELTHOVEN**

Installatie IVVVA — Werking, kostpijs en resultaten

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. a. De huidige kost van de installatie.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.
3. a. De hoeveelheid afval van die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.

- b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.
- 4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.
- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
- 5. a. De kosten verbonden aan:
 - herstellingswerkzaamheden ;
 - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
- 6. De resultaten van de verwerking.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Aangezien de huisvuilscheidingsinstallatie van de Intercommunale IVVVA nog in opbouw is kan ik enkel antwoorden op de eerste twee delen van uw vraag.

- 1. a. De huidige kost van de installatie :
 - Op datum van aanbesteding nl. 15/02/1984 was de kostprijs 88.871.937 fr. BTW incl.
 - Dit bedrag zal bij beëindiging der werken ongeveer 95.000.000 fr. zijn.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties vanwege EFRO en de Vlaamse Gemeenschap bedragen maximaal 95% van de kostprijs.
- 2. De voorzienen verwerkingscapaciteit is 25 Ton huisvuil per uur. Dit huisvuil wordt gescheiden in een composteerbare en een niet-composteerbare fractie.

Vraag nr. 137
van 6 maart 1986
van de heer L. VAN VELTHOVEN

Installatie IVNWL — Werking en kostprijs

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

- 1. a. De huidige kost van de installatie.
- b. De subsidies toegestaan door de verschillende instanties.
- 2. De voorziene verwerkingscapaciteit en de huidige werkelijke verwerkingsmogelijkheden.
- 3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling werd aangevoerd.
- b. De hoeveelheid afval die werkelijk werd verwerkt.
- 4. a. Het aantal personeelsleden dat wordt tewerkgesteld.

- b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos is, met vermelding van de redenen hiervan.
- 5. a. De kosten verbonden aan:
 - herstellingswerkzaamheden;
 - bijkomende afwerking, nodig om een optimale werking te bekomen.
- b. De mogelijkheden om alsnog voor deze kosten subsidies te bekomen.
- 6. De resultaten van de verwerking.

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik het volgende mededelen.

- 1. a. De huidige huisvuilverbrandingsinstallatie van IVNWL kost ongeveer 600.000.000 fr. (BTW niet inbegrepen).
 - b. De toegestane subsidies vanwege de Vlaamse Gemeenschap bedragen 60% op de kostprijs, verhoogd met BTW en 5% algemene onkosten.
 - 2. De voorziene verwerkingscapaciteit van de installatie is 2 maal 8 ton huisvuil per uur.
 - 3. a. De hoeveelheid afval die sinds de inwerkingstelling in de installatie werd aangevoerd is:
 - 1984 vanaf september: 13.879 Ton
 - 1985: 59.077 Ton
 - b. De verwerkte hoeveelheid afval in de installatie is gelijk aan de aangevoerde hoeveelheid.
 - 4. a. Het aantal personeelsleden dat tewerkgesteld is :
 - in 1984 — 15 personen
 - in 1985 — 22 personen
 - in 1986 — 12 personen
 - b. Het aantal personeelsleden dat op geregelde tijdstippen technisch werkloos was :
 - in 1985 — 20 personen gedurende 1 maand
 - in 1986 — 10 personen gedurende 2 maanden

De redenen hiervan zijn dat aan de installatie, veranderingen en verbeteringen moeten uitgevoerd worden om te voldoen aan de opleveringsproeven.
 - 5. a. Kosten aan
 - herstellingswerken : nihil
 - bij komende afwerking : nihil
 - b. Herstellingswerken die het gevolg zijn van de uitbating, of slijtage worden gerekend onder de exploitatiekosten en zijn niet voor subsidiëring vatbaar.
- Verbeterings- of aanpassingswerken kunnen betaald worden bij uitvoering van het K.B. van 23 juli 1981 en haar aanpassingen en dit voor zover het procédé grondig veranderd dient te worden ten gevolge van veranderde samenstelling van vuil en wettelijke verplichtingen.

6. Resultaten van de verwerking :

Tot op heden is nog niet bewezen dat de installatie zijn verwachte capaciteit van 2 maal 8 ton huisvuil per uur kan halen. De tweede en laatste opleveringsproeven moeten dit bewijzen.

Vraag nr. 165
van 28 maart 1986
van de heer L. VAN VELTHOVEN

Afvalhoeveelheden gestort op de Hooge Maey — Stortcapaciteit

Na het verstrengen van het toezicht op de stortactiviteiten op de Hooge Maey zouden de afvalhoeveelheden gestort op de Hooge Maey zeer sterk zijn teruggelopen.

Het zou me verheugen te mogen vernemen:

1. per onderneming, de hoeveelheden afval gestort in het eerste trimester van 1984, van 1985 en van 1986;
2. welke ondernemingen sinds het verstrengen van het toezicht niet meer storten op de Hooge Maey.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mee te delen.

Het toezicht op de Hooge Maey is inderdaad verstrengd sinds december 1984, ten gevolge van het optreden van de OVAM en het opstellen van een Pro-Justitia.

De gevraagde informatie in verband met de aangevoerde afval staat per dag en per uur in volgorde van de aanvoer systematisch genoteerd in het stortregister van de Hooge Maey, dat tot op heden niet gecomputeriseerd is.

Bij navraag van de door het geachte lid gevraagde informatie aan de uitbater van de Hooge Maey i.c. de stad Antwerpen werd meegedeeld dat het nazien en narekenen van de circa 20.000 vrachtbrieven bij de huidige stand van de automatisatie niet mogelijk is. Vanaf augustus 1986 wordt de nieuwe informatie in de computer opgeslagen en zal ze ter beschikking staan van de databank van de OVAM, zodat verdere verwerking mogelijk is.

Vraag nr. 172
van 14 april 1986
van de heer A. DENYS

Remo-stortplaats te Houthalen en stortplaats te Tessenderlo — Maatregelen tegen grondwaterverontreiniging

Enige tijd terug werd een onderzoeksopdracht uitgevoerd en peilputten geboord om de mogelijke gevolgen van een eventuele grondwaterverontreiniging te kennen enerzijds rond de Remo-stortplaats te Hout-

halen en de stortplaats te Tessenderlo die gebruikt wordt door de Tessenderlo Chemie en de Limburgse Vinylmaatschappij.

Kan de Gemeenschapsminister voor de respectieve stortplaatsen de stand van zaken en de resultaten van het onderzoek mededelen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De dossiers Remo Houthalen en Tessenderlo zijn als volgt te onderscheiden :

1. Remo Houthalen

Op vraag van de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg wordt op en rond deze stortplaats op kosten van de huidige uitbater, een grondige hydrogeologische studie verricht door LISEC en de LUC.

De resultaten hiervan zijn nog niet gekend.

2. Vroeger industrieel stort van Tessenderlo Chemie

Deze stortplaats is op heden niet meer in uitbating. In het kader van het onderzoek van een aantal Black-points in het Vlaamse Gewest is bovengenoemde stortplaats weerhouden om in 1986 onderworpen te worden aan een diepgaande hydrologische studie die tevens inhoudt dat de nodige saneringsmaatregelen worden voorgesteld. De studie wordt uitgevoerd in opdracht van de Directie Techniek en Onderzoek van de OVAM.

Vraag nr. 189
van 17 april 1986
van mevrouw M. VOGELS

Milieubelasting — Aanwending

De milieubelasting die door de verschillende provincies wordt geïnd komt terecht bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, die naar wij vernamen, er werken mee uitvoert in heel Vlaanderen. Zo bouwt men met gelden uit de provincie Antwerpen een Waterzuiveringsstation in Oost-Vlaanderen.

Kan de Minister mij een antwoord verstrekken op de volgende vragen.

1. Hoeveel brengt deze milieubelasting jaarlijks op?
2. Waaraan worden deze gelden besteed?
3. Is het juist dat de bedragen vanuit één bepaalde provincie ook ten goede komen aan projecten in andere provincies?
4. Wie bepaalt de prioriteiten in verband met de besteding?

Antwoord

In antwoord op haar vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Overeenkomstig artikel 20 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren, worden de kosten van beheer en werking van de waterzuiveringsmaatschappijen, uitsluitend gedekt door bijdragen van de geassocieerde provincies en van de industriële ondernemingen naar rata van de geloosde verontreinigingsvracht.

De bijdrage van de provincies wordt vastgesteld op basis van het respectievelijk aantal inwoners die in het gebied van de maatschappij verblijven en een forfaitaire eenheidsprijs voor 1986 bepaald op 127,- Fr per inwoner-equivalent (IE).

Voor wat de VWZ betreft is bedoelde bijdrage verdeeld als volgt:

Provincie Antwerpen	1.573.643 IE	hetzij	199.852.661 F
Provincie Brabant	926.217 IE	hetzij	117.629.559 F
Provincie Oost-Vlaanderen	1.256.526 IE	hetzij	159.578.802 F
Provincie Limburg	710.715 IE	hetzij	90.260.805 F
Provincie West-Vlaanderen	10.342 IE	hetzij	1.313.307 F
	<u>4.477.442 IE</u>		<u>568.635.134 F</u>

Inzake de bijdrageplichtige ondernemingen werd de totale vuilvracht in 1984 vastgesteld op 1.080.540,67 IE en de daaruit voortvloeiende bijdrage op 137.259.547 F.

De totale som van de geïnde bijdragen wordt integraal besteed aan de dagelijkse werking van de ganse Waterzuiveringsmaatschappij.

De investeringen worden integraal gefinancierd met subsidies ten laste van het Vlaamse Gewest.

Overeenkomstig artikel 12 van het Koninklijk Besluit van 17 april 1981 tot vaststelling van de statuten van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, aangevuld bij Koninklijk Besluit van 3 december 1981 en bij besluit van de Vlaamse Executieve van 18 februari 1982, worden de programma's voor waterzuivering, alsmede de ontwerpen van begroting en de programmatie en planning van nieuwe werken, opgesteld door de raad van bestuur. Deze investeringsprogramma's en ontwerpen moeten door de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu goedgekeurd worden.

Vraag nr. 193
van 22 april 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Tijdsverschil zomerruim — Toename zure regen

Mogen wij in aansluiting op onze vraag nr. 141 d.d. 11 maart 1986 van de Minister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Met welke organismen op internationaal vlak zijn departement samenwerkt?
2. Welke documenten reeds door deze internationale organisaties zijn overgemaakt?

3. T.O.V. sub. 2, welke de gevolgtrekkingen van de Minister daaruit zijn voor onze Vlaamse streek?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Het departement werkt samen met de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) en de Europese Gemeenschappen.

De resultaten van de ozonconcentraties in Vlaanderen werden aan deze organisaties medegedeeld om verwerkt te worden in het programma „PHOXA”, een onderzoeksprogramma met grootschalige mathematische modellen, evenals in het programma „Lagrangian trajectory model” van het NILU (Noorwegen). Deze samenwerking heeft tot doel door middel van deze modelberekeningen episodes van hoge photochemische verontreiniging te evalueren en bestrijdingsmiddelen te ontwerpen tegen de photochemische pollutie.

Tot hiertoe werden slechts vooruitgangsverslagen ontvangen : o.m.

- oxidant monitoring networks — oxidant episode data
- photochemical control strategies in Europe

Tijdens de zomerperiode (mei tot september) komen er in Vlaanderen regelmatig episodes met hoge O₃ concentraties voor in dezelfde mate als in onze buurlanden.

Deze episodes doen zich voor op continentale schaal als gevolg van photochemische atmosferische reacties. De precursoren (polluenten die het uitgangspunt vormen van deze reacties) zijn in hoofdzaak stikstof-oxiden en koolwaterstoffen, afkomstig van het wegverkeer.

Vraag nr. 195
van 23 april 1986
van de heer A. DE BEUL

X *Lozing smeerpip — Ingebruikname collector, resultaten Scheldewatercommissie, lozingsgraad, onderzoeken voorzuivering*

In onze vraag nr. 16 van 16 december 1985 antwoordde u dat „de opgelegde voorwaarden van de lozingsvergunning van die aard zijn dat de lozing geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit, ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens zal veroorzaken”.

In onze vraag nr. 121 van 19 februari 1986 waarin vooral gepolst werd naar de wijze waarop dit concreet zal verwezenlijkt worden, gaf u een tweede maal een nietszeggend antwoord. Blijkbaar was het pas na de tweede vraag noodzakelijk het probleem „ te bestuderen”.

In onze vraag nr. 121 van 19 februari 1986 stelden we dat vooral door de lozingen van Tessenderlo Chemie, het cadmium en radium-226 in de Westerschelde verdubbelen en in droge perioden zelfs veracht-, verzevoudigen. Alhoewel in het antwoord dat u in begin

april 1986 gaf, hierop niet eens gereageerd wordt, deelt u via een verklaring aan de pers (ondermeer de Financieel Economische Tijd van 12 april 1986) mee dat een voorzuivering noodzakelijk is, om ondermeer het gehalte aan zware metalen (o.a. cadmium) in het afvalwater te verminderen. Er valt wel op te merken dat u deze verklaring pas aflegde na de actie van Greenpeace.

Vermits u enkel een nietszeggend antwoord gaf op onze vraag nr. 121 terwijl u enkele dagen later de kranten wel kon inlichten, stellen we onze vragen opnieuw.

1. Hoe zullen de opgelegde lozingsvoorwaarden er moeten uitzien opdat er geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit zou gebeuren? Meent u niet dat men dan niet van een smeerpijp maar van een properwater-pijp zal moeten spreken?
2. Indien er geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit mag zijn, zal het chemische afval er in de bedrijven zelf moeten uitgehaald zijn. Is dit de conclusie of op welke wijze zal het volgens u dan moeten gebeuren?
3. U stelde dat de Scheldewatercommissie tijdens haar zitting van januari 1986 de ingebruikname van de collector reeds besproken heeft. Gebeurde dit enkel in de zitting van januari 1986? Waarom kwam dit probleem, dat ontzettend belangrijk is voor de kwaliteit van het Scheldewater, slechts éénmaal aan bod?
4. Wat zijn de resultaten van de reeds voorbij besprekingen? Welke aanbevelingen, conclusies of analyses werden gemaakt?
5. Welke lozings- en welke lozingsgraad zal worden toegestaan? Gelieve dit antwoord op te splitsen naar afvalwaterproducent en naar geloosd materiaal.
6. Uit uw verklaringen aan de pers van april 1986 blijkt dat de collector nogmaals moet getest worden. Welke opdracht, aan welk onderzoeksinstituut, werd gegeven? Wat moet de einddatum van dit onderzoek zijn? Wanneer werd het contract gesloten? Welke vergoedingen werden in het contract bedongen?
7. U stelde dat er zich geen hydraulische problemen stellen. Is dit een verklaring die gesteund is op een onderzoek? Wanneer en door wie werd dit uitgevoerd? Hoeveel pompen moeten hersteld en aangepast worden om elk hydraulisch probleem op te lossen? Wat was de raming voor deze herstelling en aanpassing?
8. U stelde in uw persverklaringen van april 1986 dat een voorzuivering noodzakelijk is. U belastte een team van universiteitsprofessoren met een onderzoek naar deze voorzuivering. Welke universiteitsprofessoren en seminaries werden met dit onderzoek belast? Wat was de **preciese opdrachtomschrijving**? Wat is de einddatum voor het indienen van de onderzoeksresultaten? Welke vergoedingen werden in de verschillende contracten voorzien?
9. Welk advies bracht de Vlaamse **Waterzuiveringsmaatschappij** uit in verband met de **voorzuive-**

ring? Wanneer was dit advies u bekend? **Lijkt** het niet meer gepast om uw eigen diensten met dit onderzoek te belasten?

10. Hoeveel onderzoeken werden in verband met de smeerpijp sinds december 1981 reeds uitgevoerd? Gelieve een lijst te geven met de opdrachtomschrijving, de begin- en einddatum, de onderzoeksteams, de kostprijs.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

De lozingsvoorwaarden werden door de directeur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij aan het bedrijf Tessenderlo Chemie opgelegd op 7 februari 1985 voor lozing van anorganisch afvalwater in de collector Albertkanaal en op 29 april 1985 voor lozing van organisch afvalwater in de Laak. Het bedrijf dient deze lozingsvoorwaarden absoluut te respecteren en zal hiervoor indien nodig zuiveringseenheden bouwen.

In het kader van de besprekingen van de Scheldewatercommissie komen alle waterkwaliteitsproblemen regelmatig aan bod.

Een ad-hoc ambtenaren-werkgroep belast met een onderzoek naar de in bedrijfstelling van de collector, belastte de N.V. Antwerpse Waterwerken (AWW) met een hydraulische studie en proef op de collector, waarvan de kostprijs 1.356.600 fr. bedroeg.

Eind 1985 werd aan vier universiteiten opdracht gegeven een advies te verstrekken in verband met het opstellen van een meetcampagne en waarnemingen op de Schelde. Dit ter evaluatie van de impact op de Scheldewaterkwaliteit tengevolge van de eventuele lozing via de collector. Aan voornoemde professoren werd gevraagd hun definitief advies in de loop van 1986 te geven.

Vraag nr. 208 van 5 mei 1986 van de heer P. PEETERS

Noordzeestrand — Kwaliteit van het zwemwater

Binnenkort gaan weer honderdduizenden vakantie-gangers baden aan onze Vlaamse kust.

Hoewel we de laatste jaren een zeer aanzienlijke verbetering vaststellen van de kwaliteit van het strandwater aan onze kust, waren er in 1984 toch maar 4 badplaatsen waarvan het zwemwater voor 100% voldeed aan de dwingende EEG-normen (richtlijn van 1975 — BS van 29 september 1976).

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welk het conformiteitspercentage is dat ten gevolge van de laatste tweewekelijkse meting van het zwemwater met de dwingende normen van de EEG per badplaats werd vastgesteld?
2. In welk van de 6 kwaliteitscategorieën door de Europese Raad vastgesteld (A = zeer goed zwem-

water, AB, B, C, CD, D = water van slechte kwaliteit) het water van de verschillende badplaatsen ten gevolge van de laatste meting valt?

3. Welke bijzondere inspanning per badplaats waarvan het zeezwemwater niet 100% conform is met de dwingende normen van de EEG zal geleverd worden om de dwingende normen te respecteren, of, om anders gezegd de vervuiling van het zeewater te doen ophouden?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De meest recente resultaten zijn deze van de meetcampagne van 27 en 28 mei 1986, uitgevoerd door het IHE. De ontleding en de interpretatie van de resultaten gebeuren volgens de normen van het koninklijk besluit van 17 februari 1984 (BS 10/4/84) ter uitvoering van de EG richtlijn 76/100 (BS 29/9/76).

Bij de interpretatie van de resultaten wordt echter geen rekening gehouden met de parameter doorzichtigheid.

Het heeft immers geen zin deze parameter als kwaliteitsnorm te gebruiken voor strandwater, wanneer het strand een zandbodem heeft die door de golfslag steeds opgewoeld wordt zoals dit langs ons Noordzeestrand gebeurt.

Bij de controle van 27 en 28 mei 1986 is vastgesteld dat 14 van de 17 gecontroleerde plaatsen langs onze kust conform zijn (83%).

Op basis van de normering van de OESO (met vier kwaliteitsklassen), wordt volgende indeling bekomen :

Categorie A : Knokke (Albertstrand), Heist ;

Categorie B : Zeebrugge, Blankenberge, Wenduine, De Haan, Bredene, Oostende (Kursaal), Middelkerke, Nieuwpoort, Oostduinkerke, Koksijde, De Panne;

Andere categorieën : Oostende (klein strand), Westende.

Langs de Belgische kust zijn verschillende belangrijke collectorwerken in uitvoering of bedrijfsklaar. Zo werden op 25 juni 1986 de collectoren in bedrijf genomen die de afvalwaters van Blankenberge naar de RWZI te Brugge zullen afvoeren.

Binnenkort zullen ook de collectoren bedrijfsklaar zijn die de afvalwaters van Klemskerke en Bredene naar de RWZI te Oostende zullen afvoeren.

Voor Westende zijn werken gepland in 1987, terwijl voor de Westkust wellicht in 1987 met de werken zal kunnen gestart worden.

Vraag nr. 219

van 15 mei 1986

van de heer J. BOSMANS

Verontreiniging van oppervlaktewateren — Milderende sectoriële voorwaarden

Indien men de wetgeving inzake verontreiniging der oppervlaktewateren onderzoekt naar de voorwaarden

die kunnen opgelegd worden, merkt men dat in uitvoering van de Wet van 26 maart 1971, en in het bijzonder van het KB van 3 augustus 1976 er sprake kan zijn van 4 categorieën van voorwaarden (art. 5) nl. :

1. de algemene voorwaarden (emmissienormen van normaal huisafvalwater, het ander afvalwater en het koelwater);
2. de sectoriële voorwaarden (voor alle ondernemingen van een sector of ondersector);
3. de bijzondere voorwaarden;
4. de andere voorwaarden.

De eerste twee categorieën vallen onder de bevoegdheid van de nationale overheid en komen in overleg met de Gewesten tot stand, in uitvoering van art. 6, § 1, V, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De algemene en sectoriële voorwaarden werden onlangs — zij het met enig respijt, gezien ze om de 5 jaar moeten bijgesteld worden — gedeeltelijk herzien.

Terwijl de twee andere categorieën van voorwaarden ressorteren onder de bevoegdheid van de respectieve gewesten.

De bijzondere voorwaarden zijn de lozingsvoorwaarden die door de vergunningsverlenende overheid in de vergunning per individueel bedrijf worden opgelegd.

De bijzondere voorwaarden mogen niet minder streng zijn dan de algemene en sectoriële voorwaarden. Evenwel kan men zich indenken dat de uitvoering van art. 45 van de wet van 26 maart 1971 minder strenge voorwaarden dan de algemene en sectoriële voorwaarden opgelegd worden, zij het bij een met redenen omkleed besluit van de bevoegde (Vlaamse) Executieve.

Wat de andere lozingsvoorwaarden betreft die in de lozingsvergunning kunnen vervat worden, moet verwezen worden naar de interpretatie van art. 11, 12, 13 en 14 en in het bijzonder naar art. 10, § 1 van genoemd Koninklijk Besluit.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de hiernavolgende vragen.

1. Voor welke bedrijfssectoren en aantal bedrijven per bedrijfssector werden sinds de bijzondere wet van 8 augustus 1980 minder strenge voorwaarden dan de algemene en sectoriële voorwaarden opgelegd via een Besluit van de Vlaamse Executieve?
2. Kan de afwijking in minder strenge zin via een Besluit een gehele bedrijfssector of een onderdeel hiervan omvatten, of slechts betrekking hebben op één individueel bedrijf?
3. Kan men in minder strenge zin afwijken van de algemene en sectoriële voorwaarden gezien de Memorie van Toelichting van de bijzondere wet van 8 augustus deze tot de nationale bevoegdheid behorende voorwaarden als „ maxima ” interpreteren?
4. Is de interpretatie correct dat de bijzondere voorwaarden, voorwaarden zijn per bedrijf individueel

opgelegd worden, rekening houdend met datgene bepaald in art. 10, § 1 van het bewuste KB ?

5. Mag men uit de hier aangehaalde wettelijke beschikkingen, vergissingen daargelaten, afleiden dat de Gewesten niet bevoegd zijn om lozingsvoorwaarden, d.w.z. bijzondere en andere voorwaarden, met een „meer algemene reikwijdte” vast te stellen?
6. Dient de vergunningverlenende overheid in het opleggen van lozingsvoorwaarden in de vergunningen rekening te houden met het principe van gelijkheid in voorwaarden of in het principe van ongelijkheid van voorwaarden?
7. In de veronderstelling — en deze veronderstelling schijnt naar ik mocht vernemen niet zo hypothetisch te zijn — dat de respectieve waterzuiveringsmaatschappijen hetzij gezamenlijk, hetzij elk voor hun ambtsgebied, via hun „Diensten voor Inspectie”, bijzondere (en andere) voorwaarden opleggen die zowel de algemene en sectoriële voorwaarden aanvullen als een algemene en gelijke draagwijdte hebben voor één en dezelfde bedrijfssector of een ondersector, is er dan geen sprake van een bevoegdheidsoverschrijding en dus onwettelijke situatie?
8. Welke wettelijke verweermiddelen staan bedrijven die behoren tot eenzelfde bedrijfssector of een ondersector dan ter beschikking indien zij feitelijk constateren dat bijzondere en andere voorwaarden met een algemene en gelijke draagwijdte in de individuele vergunning toegepast worden?
9. Indien de in deelvraag 7 gestelde hypothese aan de realiteit zou beantwoorden en niet in overeenstemming zou zijn met de wettelijke bepalingen ter zake, welke maatregelen denkt de geachte Gemeenschapsminister dan te nemen of welke instanties dienen dan maatregelen te nemen om deze irreguliere situatie bij te sturen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Er werden voor geen enkele bedrijfssector via een besluit van de Vlaamse Executieve minder strenge voorwaarden dan de algemene en sectoriële voorwaarden opgelegd.

Uit het commissieverslag van de Senaat (Zitting 1966- 1967, van 22/6/1967) in verband met artikel 45 van het ontwerp van wet op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, kan worden afgeleid dat het artikel toepasselijk is op bestaande vergunde lozingsvergunningen. Het gaat hier dus om individuele lozingsvergunningen.

Aangezien artikel 45 van de wet van 26 maart 1971 heeft opgehouden gevolg te hebben op 30 april 1982 kunnen dergelijke afwijkingen niet meer worden toegestaan.

De vergunningverlenende overheid kan in de individuele lozingsvergunningen bijzondere voorwaarden in strengere zin opleggen.

Deze bijzondere normen kunnen opgelegd worden om rekening te houden met specifieke toestanden van de ontvangende waterloop of om schade aan het openbaar rioolstelsel of zuiveringsinstallaties te voorkomen. Zij worden dan ook per lozingsvergunning opgelegd.

De wet van 26 maart 1971 is een emissieswetgeving waarbij het principe van gelijkheid in voorwaarden toegepast wordt. Wel kunnen zoals gezegd bijzondere voorwaarden bepaald worden welke voortvloeien uit plaatselijke omstandigheden.

De bedrijven kunnen op basis van artikel 7 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, beroep instellen bij de Vlaamse Executieve. De vereiste voorwaarden daartoe zijn vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 23 januari 1974 tot vaststelling van de modaliteiten en termijnen van het beroep ingesteld bij de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Vraag nr. 221

van 15 mei 1986

van de heer J. BOSMANS

Stortactiviteiten — Wetenschappelijke onderzoeken en tegenexpertises

Bij Ministerieel Besluit kan de bevoegde Gemeenschapsminister bepaalde stortactiviteiten verbieden, uitgaande van milieuoverwegingen ter zake in afwachting van bijkomend wetenschappelijk onderzoek naar bvb. uitlozing, grondwaterverontreiniging e.d.

Op wiens kosten wordt het onderzoek verricht?

Is er mogelijkheid tot tegenexpertises en door wie?

Indien het wetenschappelijk onderzoek na uitvoering aantoonde dat er geen gevaar voor het leefmilieu aanwezig is, moet dan het oorspronkelijk Ministeriële Besluit vernietigd worden?

Om hoeveel dergelijke gevallen gaat het hier sinds 1984?

In hoeveel gevallen werd op basis van het wetenschappelijk onderzoek al gunstig gevolg hieraan gegeven?

Is er bovendien een termijn bepaald binnen dewelke de bevoegde Gemeenschapsminister zich moet uitspreken, eens de onderzoeksresultaten gekend?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag betreffende de wetenschappelijke onderzoeken rond stortplaatsen wens ik het geachte lid erop te wijzen dat uit de vraagstelling niet duidelijk op te maken valt welke procedure bedoeld wordt. De vermelde gegevens kunnen slaan op de mogelijkheid, voor de bevoegde Gemeenschapsminister om, in aanvragen waarover in beroep uitspraak gedaan werd, bijkomende voorwaarden aan de vergunninghouder op te leggen.

De vermelde procedure kan evenwel eveneens betrekking hebben op de bijkomende studie, die bij een

vergunningaanvraag door de vergunningverlenende overheid, ook door de overheid bevoegd in beroep, kan gevraagd worden. Ik zou het geachte lid dan ook willen verzoeken zijn vraag te precizeren.

Vraag nr. 224
van 15 mei 1986
van de heer J. DEVOLDER

Bescherming kwaliteit oppervlaktewateren — Interpretatie art. 35, § 1 van de wet van 16 maart 1971

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke interpretatie moet gegeven worden aan art. 35, §1 van de Wet van 16 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging?

Dit artikel stelt: „Iedere waterzuiveringsmaatschappij vergoedt aan de in haar gebied gevestigde ondernemingen op hun verzoek geheel of ten dele de werkingskosten van hun zuiveringsinstallatie waarin zij hun afvalwater behandelen, voor zover dat afvalwater niet in de installaties van de maatschappij kan worden gezuiverd, op last van de ondernemingen om de in artikel 20 bedoelde verplichtingen na te komen.”

2. Gaat het hier om bedrijven die over een waterzuiveringsinstallatie beschikken waarvan het gezuiverde afvalwater — hetzij in het oppervlakte water of hetzij in riolen worden geloosd — onafgezien van de mogelijkheid van aansluiting op termijn op het collectornet van de waterzuiveringsmaatschappijen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Artikel 35, § 1 van de wet van 26 maart 1971 moet zo geïnterpreteerd worden dat zelfzuiverende ondernemingen alleen dan zullen moeten bijdragen in de beheers- en werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen wanneer zij deze laatste gevraagd hebben de werkingskosten van hun zuiveringsinstallaties op zich te nemen.

Aangezien in Wallonië afgezien werd van de oprichting van waterzuiveringsmaatschappijen is deze economische bepaling nooit toegepast geworden. Bedoeling ervan was ter hulp te komen aan ondernemingen die om geldige redenen hun afvalwater in een private installatie laten behandelen.

Vraag nr. 226
van 22 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Waterzuiveringsmaatschappij — Toezicht op de lozingen van afvalwater en opsporing van de oorzaken van waterverontreiniging

In functie van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging is de Vlaamse Waterzuiveringsmaat-

schappij voor wat haar ambtsgebied betreft bevoegd voor het toezicht op de lozingen van afvalwater en voor de opsporing van de eventuele oorzaken van waterverontreiniging.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel personeelsleden zijn in de VZW tewerkgesteld in de diensten belast met de controle?
2. Hoeveel bedrijven die lozen in rioleringen werden in 1985 bemonsterd?
3. Hoeveel bedrijven die lozen in oppervlaktewater werden in 1985 bemonsterd?
4. Hoeveel bemonsteringen van oppervlaktewater werden uitgevoerd in 1985 in het kader van het toezicht op de kwaliteit van het oppervlaktewater en de opsporing van eventuele oorzaken van waterverontreiniging?
5. Hoeveel processen-verbaal van overtreding werden in 1985 aan de bevoegde parrrketten overgemaakt ?
6. Is het juist dat de VZW, alhoewel ze reeds sinds medio 1982 operationeel is, voor belangrijke aspecten van haar controletaak, zoals analyses en debiet-metingen nog steeds beroep doet op derden?
7. Meent u niet dat, wanneer het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zal in werking treden, en de waterzuiveringsmaatschappijen voor wat betreft de voorwaarden van het lozen van afvalwater nog slechts een adviserende rol zullen spelen, het aangewezen zal zijn de controle op het naleven van de voorwaarden op het lozen, vervat in de milieuvergunning, toe te vertrouwen aan de instanties die de vergunning afgeven?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Bij de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij hebben krachtens de artikelen 32, 36, § 2 en 37, § 1 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, veertien ambtenaren van niveau 1 de bevoegdheid om proces-verbaal van overtreding op te maken.

Bovendien hebben elf ambtenaren de bevoegdheid om proces-verbaal van monsternamen op te stellen.

Het antwoord op de deelvragen 2, 3 en 4 is respectievelijk 460, 288 en 145.

In de loop van 1985 werden door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij in totaal 92 processen-verbaal van overtreding opgemaakt.

In algemene regel verricht de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij zelf de monstemames en debietmetingen. Vervolgens gebeuren de analyses bij de laboratoria, daartoe erkend door de Vlaamse Executieve, met name het LISEC (Studiebureau voor Ecologie en Bosbouw vzw), het laboratorium van de Provincie Antwerpen PIH (Provinciaal Instituut voor Hygiëne) en het laboratorium van de Provinciale

Dienst voor de Bescherming van het Leefmilieu (provincie Oost-Vlaanderen).

De met voornoemde labo's afgesloten overeenkomsten hebben er toe geleid dat de organisatie en het rendement van de controles in belangrijke mate verbeterd zijn.

Bovendien gebeuren nog uitzonderlijk analyses door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie, afhankelijk van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin.

Tevens kan ik het geachte lid bevestigen dat de waterzuiveringsmaatschappijen de lozingen, vergund op basis van het milieuvergunningsdecreet, zullen blijven controleren.

Vraag nr. 227
van 22 mei 1986
van de heer A. SCHELLENS

Jeep-rally te Scherpenheuvel-Zichem — Bescherming Demervallei

Op zondag 23 maart 1986 ging er een jeep rally door dwars doorheen de Kloosterbeemden en het Vierkensbroek te Scherpenheuvel-Zichem.

Deze activiteit werd georganiseerd door liefhebbers, eigenaars van jeeps uit de onmiddellijke omgeving.

De gemeentelijke overheid werd door de federatie Leefmilieu Hageland op de hoogte gebracht om de ontoelaatbare en illegale activiteit niet te laten doorgaan.

De jeeptocht had toch plaats door het natuurgebied en leek eerder op een voorbereiding om latere wedstrijden te kunnen organiseren.

Deze voorbereiding zou wel eens kunnen uitgroeien tot een nieuwe vorm van recreatie, maar dan wel ten koste van natuur- en reservaatgebieden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd voor de inrichting van 23 maart 1986 officieel toelating verleend?
2. Welke initiatieven kunnen er genomen worden om zulke inrichtingen een halt toe te roepen?
3. Welke maatregelen werden er reeds getroffen om in de toekomst de ganse Demervallei te laten beschermen als natuurpark?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat voor de bedoelde activiteit noch een toelating werd gevraagd, noch verkregen.

Het inrichten van een dergelijke jeep rally is overeenkomstig het KB van 10 juni 1976 houdende maatregelen tot inrichting van wedstrijden, test- en oefenritten met motorvoertuigen onderworpen aan een voorafgaande toelating.

Sinds 22 december 1983 bestaat er een voorstel van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en

Landschappen tot bescherming als landschap van de Kloosterbeemden en het Vierkensbroek.

Vraag nr. 229
van 26 mei 1986
van de heer L. KELCHTERMANS

Maaslandse grensdorpen — Maatregelen tegen milieuverontreiniging door DSM-fabrieken

Even over de landsgrens met Nederlands-Limburg' liggen de grote DSM-chemische fabrieken.

Uit de studies in Nederland verschenen, blijkt dat dit bedrijf jaarlijks 21.000 ton stikstofdioxide, 10.000 ton zwaveldioxide en 2.300 ton amoniak de lucht in blaast.

Gelet op hun nabije ligging, lijden de Maaslandse dorpen als Stokkem, Meeswijk, Leut, Eisdien, Vucht, Mechelen, Kotem, Boorseem, Uikhoven zwaar onder deze milieuvervuiling. Voor deze dorpen bestaat er geen evacuatieplan bij mogelijke defecten aan de installaties. Eveneens worden deze gemeenten niet geïnformeerd als er iets misloopt.

Grensoverschrijdende milieugroepen zijn de mening toegedaan dat er voldoende technische mogelijkheden bestaan om deze vervuiling drastisch terug te dringen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zijn er reeds metingen gebeurd in deze Maaslandse grensdorpen naar de graad van vervuiling, door de Nederlandse chemiereus DSM-fabrieken aangebracht?
2. Zijn er reeds contacten gelegd met de Nederlandse autoriteiten om samen met deze instanties naar oplossingen te zoeken en het bedrijf DSM aangepaste exploitatievoorwaarden op te leggen en te doen naleven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

In de grensstreek tussen Belgisch en Nederlands Limburg zijn er 3 meetstations geïnstalleerd die verbonden zijn met het automatisch meetnet lucht en die de immissie aan SO₂ continu meten. De inplantingsplaatsen zijn Bree, Gellik en Voeren.

De resultaten van deze metingen worden wekelijks en semestrieel gepubliceerd. Deze publikaties zijn verkrijgbaar bij het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie te Brussel.

Alleen bij oostelijke windrichtingen is er invloed te verwachten vanuit Geleen, d.i. bij weerssituaties waarbij continentale lucht aangevoerd wordt over Duitsland en Nederlands Limburg naar België.

De immissiemetingen geven inderdaad een verhoging aan van de luchtverontreiniging bij dergelijke situaties. De graad van verhoging hangt daarbij af van de dispersiecapaciteit van de atmosfeer. -De modelberekeningen tonen evenwel aan dat het grootste gedeelte

van de verontreiniging bij die windrichtingen, afkomstig is uit het Ruhrgebied.

De gemiddelde verhoging op lange termijn op de vermelde meetstations van de SO_2 concentratie windafwaarts t.o.v. DSM en specifiek te wijten aan de emissie in de omgeving van Geleen bedraagt ten hoogste $25 \mu\text{g}/\text{m}^3$.

In het kader van een pollutietransportstudie uitgevoerd in mijn opdracht, werden tussen 1984 en 1985 (op 13 maart, 30 maart, 14 april en 21 augustus 1984 en op 19 april 1985) mobiele metingen uitgevoerd langs het traject Kessenich tot Riemst en van Hasselt tot Neerpelt, specifiek als controle op het gebied Geleen-Maastricht en bij Oostcirculatie.

Deze metingen gebeurden met teledetectieapparatuur voor stikstofdioxide en zwaveldioxide gaslast (emissies) evenals met monitoren voor zwaveldioxide en stikstofdioxide concentratiemetingen (immissies). In de zichtbare pluimen van het DSM bedrijf werd op het traject Kessenich-Riemst een maximale concentratieverhoging gemeten. De terzelfdertijd vastgestelde concentratieverhoging van $130 \mu\text{g}/\text{m}^3$ voor SO_2 en $40 \mu\text{m}^3$ voor NO_2 .

Wat betreft de ammonia-emissies, werden tot op heden geen metingen uitgevoerd.

Ik heb evenwel in 1985 opdracht gegeven aan mijn diensten over Vlaanderen een beperkt meetnet uit te bouwen en de effecten van zure regen te bestuderen. Dit meetnet wordt operationeel in 1986 en in dit kader zullen ook in Limburg ammonia-metingen uitgevoerd worden.

Het is evident dat, alhoewel geen belangrijke directe impact vanuit Nederlands Limburg kan vastgesteld worden, de door U geciteerde emissies niet onbelangrijk zijn. Ik zal daarom aan mijn diensten opdracht geven in de door U vermelde gemeenten het onderzoek te intensifiëren. Tot nu toe waren over dit specifieke punt met Nederland enkel beperkte contacten op technisch vlak.

Het is inderdaad zo dat het probleem niet zuiver bilateraal is, gezien de invloed van het Ruhrgebied. Het is zeker niet éézijdig vermits Vlaanderen, gezien de overheersende westenwinden, globaal meer verontreiniging naar Nederland exporteert dan dat het van daaruit importeert. Daarom lijkt het mij wenselijk in eerste instantie mee te werken met een beleid van emissiebeperkende maatregelen in EG-verband, wat tot een globaal terugschroeven van alle emissies zou moeten leiden. Indien evenwel nieuwe gegevens zouden uitwijzen dat op bepaalde plaatsen directe ontoelaatbare milieuhinder afkomstig van het DSM bedrijf aanwezig is, dan is het evident dat in functie daarvan met de Nederlandse autoriteiten contact zal opgenomen worden.

Vraag nr. 233
van 28 mei 1986
van de heer J. PEPERMANS

Toxische lozingen Ecaset- Willebroek — Maatregelen tegen milieuhinder

Op 22, 23, 24 en 25 mei was er eens te meer grote milieuhinder merkbaar. Een walm verspreidde zich over grote delen van Willebroek. Er werd aantasting van vegetatie en gebouwen vastgesteld. Ook werden er klachten neergelegd.

De fabriek werd opdracht gegeven de productie stil te leggen. Op zaterdag, 24 mei, werd evenwel terug opgestart, nochtans bleef de hinder doorgaan. Erger nog, Ecaset nam zelf contact op met de gemeente met de mededeling dat er toxisch werd geloosd. De politie deed vaststellingen.

Kan de heer Minister mij meedelen welke de meetresultaten waren, geconstateerd door het IHE en AROL op 22, 23, 24 en 25 mei 1986?

Hoe kon de fabriek terug opstarten, niettegenstaande de fouten blijkbaar niet werden hersteld?

Welke maatregelen werden er genomen om dergelijke hinder in de toekomst te voorkomen?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat in de omgeving van de bedrijven „ASED” en „ECASED” te Willebroek de luchtkwaliteit bestendig gecontroleerd wordt door drie meetposten. In de periode van 22 tot 25 mei 1986 werd een verhoging van de concentratie van zwevend stof gemeten in een noordelijk ten opzichte van het bedrijf „ECASED” gelegen meetpost en van stikstofdioxyde op dezelfde en op de twee andere meetposten.

Op 23 mei 1986 had zich in het bedrijf „ECASED” een incident voorgedaan dat gepaard ging met luchtverontreiniging in de omgeving.

Op verzoek van de bevoegde inspectiedienst van de administratie van ruimtelijke ordening en leefmilieu, die direct ter plaatse een onderzoek instelde, werd de productie stilgelegd. Na herstel van het defect werd 's anderendaags terug opgestart waarbij zich een ander defect voordeed, zodat terug besloten werd de installatie stil te leggen.

De volgende dagen werden nog enkele startpogingen ondernomen die op de voet gevolgd werden door de bevoegde inspectiedienst.

Gezien de herhaalde incidenten grotendeels te wijten waren aan een gebrekkige en verouderde procescontrole werd de bedrijfsleiding door de inspectie verzocht onmiddellijk grondige saneringsmaatregelen uit te voeren.

Hieraan is gevolg gegeven en sinds 9 juni 1986 ligt de productie bij het bedrijf „ECASED” volledig stil en worden saneringswerken uitgevoerd. Een heropstarting zou voor september zijn gepland.

Vraag nr. 235
van 30 mei 1986
van de heer J. BOSMANS

Verbrandingsoven voor rubberbanden — Werking

In België bestaat slechts één verbrandingsoven voor het verbranden van rubberbanden.

Deze verbrandingsoven is gevestigd te Visé.

Na onderzoek is gebleken dat grote banden, dienstig voor o.a. landbouwwerktuigen niet door deze ovens verbrand kunnen worden. Ook worden volle banden geweigerd omdat hun gewicht 5 tot 10 maal zwaarder is dan een gewone band.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen, wat er met de door de verbrandingsoven te Visé niet-aanvaardbare banden dient te gebeuren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

De oude rubberbanden worden in België inderdaad in belangrijke mate verbrand in de verbrandingsoven te Visé. Het rechtstreeks verbranden in de cementbedrijven blijft ook in de toekomst het meest perspectieven bieden.

Zowel in West-Duitsland als in Wallonië kunnen de afzetmogelijkheden nog toenemen. Zo zou de cementfabriek CCB in de omgeving van Doornik in 1987 eveneens overschakelen op het gebruik van autobanden als brandstof

De banden die geweigerd worden bij de verbrandingsoven te Visé, kunnen in Limburg en Luik afgevoerd worden naar bedrijven die over een installatie beschikken om rubberbanden te vermalen. De vermalen rubberbanden worden afgevoerd naar cementovens in Duitsland.

Indien echter nog geen recuperatiemogelijkheden voor bepaalde rubberbanden worden gevonden, dienen ze te worden afgevoerd naar een klasse I-stortplaats.

Naar de toekomst toe zijn er twee systemen voor recyclage die perspectieven bieden, waar ook banden van groter formaat in aanmerking komen:

1. Verbranden in een pyrolyse-oven

Rubberbanden kunnen, gelet op hun hoge energie-inhoud, op een milieuvriendelijke manier verbrand worden in een (fluid-bed) pyrolyse-oven.

Bij pyrolyse wordt de rubber bij temperaturen van ongeveer 900 °C ontbonden waarbij een vast residu (kool en teer), een gasvormige brandstof en olie ontstaan. Deze verwijderingsvorm moet echter nog volledig op punt gesteld worden.

2. Productie van regeneraat en rubberpoeder

Ruberregeneraat ontstaat door het verkleinen, het mechanisch scheiden en het chemisch of thermisch behandelen van rubber afkomstig van banden.

Voor de cryogene verwerking van autobanden staat goed op punt. Deze techniek bestaat erin om gesneden rubberbanden door middel van vloeibare stikstof op een temperatuur van -100 °C te brengen waarbij het rubber broos wordt.

De bekomen produkten (verschillende korrelgrootten) kunnen in beperkte mate gemengd worden met nieuwe rubber om als grondstof aange-

wend te worden voor de vervaardiging van rubberartikelen (zoals schoenzolen, kabels e.d.).

Grove korrels kunnen gebruikt worden voor de aanleg van tennisvelden en atletiekpistes. Fijnere korrels kunnen vermengd worden in asfalt voor de geluidsdemping bij aanleg van slijtlagen op asfaltwegen. Het poeder kan gebruikt worden in de tuftinglaag van vast tapijt. In verband met de cryogene recycling dient echter gesteld dat de omvang van de huidige markt van de gerecycleerde produkten problemen stelt.

Vraag nr. 236 van 30 mei 1986 van de heer M. DIDDEN

Milieuhinder door DSM-vestiging te Geleen — Maatregelen

Is het mogelijk mij mee te delen welke gegevens uw departement heeft omtrent de milieuverontreiniging die voortspruit vanwege de DSM-fabrieken te Geleen in Nederlands Limburg?

Ter zake had ik gaarne een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Worden er door de Vlaamse Gemeenschap metingen verricht over de lucht- en waterverontreiniging afkomstig uit DSM?
2. Wordt u ingelicht om eventuele verontreinigingen die zich voordoen in Nederlands Limburg, meer bepaald afkomstig van de DSM-fabrieken?
3. Welke adviesbevoegdheid bestaat er omtrent de exploitatievergunningen bij DSM?
4. Is het mogelijk inzage te krijgen van het niveau van verontreiniging die zich ingevolge de DSM-vestiging te Geleen zowel inzake luchtverontreiniging als inzake waterverontreiniging voordoet in Belgisch Limburg?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het probleem van de luchtverontreiniging in Limburg ten gevolge van de DSM-fabrieken te Geleen in Nederlands Limburg uitvoerig werd toegelicht in mijn antwoord op vraag nr. 229 dd. 26 mei 1986 van de heer L. Kelchtermans.

Er bestaan geen aanduidingen dat er enige waterverontreiniging in Belgisch Limburg zou mogelijk zijn door de DSM-fabrieken gezien de waterstromingen aan beide zijden van de grens gericht zijn naar de Maas.

Er bestaan tot nog toe geen officiële adviesbevoegdheden voor de bestuurlijke overheden over de grens heen.

Er bestaan echter wel informele contacten tussen de beide provinciebesturen over wederzijdse milieuvloeden.

Deze contacten worden thans geconcretiseerd in een bilateraal ambtelijk milieu-overleg in een werkgroep samengesteld uit Nederlandse en Belgische ambte-

naren van de provinciebesturen, aan Belgische zijde aangevuld met ambtenaren van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Grensoverschrijdend milieuoverleg is eveneens mogelijk binnen de bevoegde commissie van de Benelux Economische Unie.

Vraag nr. 239
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Aanwending keukenafval in varkenskwekerijen — Controle

Naar aanleiding van het opduiken van varkenspest in Zoetermeer (Nederland) heeft de Nederlandse overheid besloten over te gaan tot een verbod van het voeren van varkens met keukenafval. De Nederlandse wet zegt bovendien dat het keukenafval eerst moet gekookt worden, alvorens het aan de varkens gevoederd kan worden.

In ons land gebeurt dit ongetwijfeld ook. Bovendien kan men zich de vraag stellen of de Afrikaanse varkenspest niet het gevolg is van het voeren van keukenafval.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het mogelijk dat het opduiken van de Afrikaanse varkenspest in ons land het gevolg is van het voeren van varkens met keukenafval?
Is ter zake reeds onderzoek verricht?
2. Welke oorzaken liggen ten grondslag aan het ontstaan en het verspreiden van de Afrikaanse varkenspest?
3. Is het mogelijk dat in België een verbod wordt uitgevaardigd om varkens te voeren met keukenafval? Wat zegt de Belgische wetgeving ter zake?
4. Moeten ophalers van keukenafval speciale vergunningen hebben om keukenafval op te halen en te voeren? Op welke wijze is dit in de wet geregeld?
5. Moet keukenafval gekookt worden alvorens het aan de dieren te voeren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Het opsporen van de mogelijke oorzaken die aanleiding kunnen geven tot het uitbreken van de Afrikaanse varkenspest behoort tot de bevoegdheid van de heer De Keersmaecker, Staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw.

Volgens art. 3 1, § 1 van het KB dd. 24 januari 1969 houdende maatregelen van diergeneeskundige politie op vuilnisbelten en op het gebruik van organische afval en keukenafval voor de voeding van dieren, is het verboden organische- en keukenafval voortko-

mende van autocars, vrachtwagens, spoorwegwagens, schepen en vliegtuigen aan te wenden voor de voeding van dieren.

Volgens art. 3 § 2 van hetzelfde KB kan organische- en keukenafval, behalve deze vermeld in art. 3 § 1, voor de voeding van dieren opgehaald, behandeld, bewerkt en aangewend worden.

Krachtens het KB van 24 januari 1969 geeft het Ministerie van Landbouw vergunningen af voor het ophalen, behandelen, verwerken en aanwenden van keukenafval voor de voeding van dieren. De controle op de kwaliteit van de, als veevoeder gebruikte, keukenafval berust bij de Diergeneeskundige Inspectie van het Ministerie van Landbouw.

Krachtens het Decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen is keukenafval een afvalstof waarop de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 van toepassing zijn.

Of keukenafval al dan niet dient gekookt te worden, ressorteert onder de bevoegdheid van het Ministerie van Landbouw. De bevoegde Minister legt in de vergunning door hem afgegeven krachtens bovenvermeld KB van 24 januari 1969 de verplichting op, keukenafval te koken alvorens het als varkensvoeder aan te wenden.

Vraag nr. 242
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Stortplaatsvergunningen uitgereikt door Limburgse bestendige deputatie — Aantal

De Bestendige Deputatie van elke provincie in Vlaanderen reikt uiteindelijk de vergunningen voor stortplaatsen af. Dit is een handeling, die haar opgelegd is als maatregel van algemeen bestuur.

De controle op de afgifte van deze vergunningen kan bijvoorbeeld gebeuren door de Provincieraad, omdat dit niet van provinciaal belang is. Uiteraard is dit een situatie die aanleiding kan geven tot misbruiken, tot geen enkele vorm van controle.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord bekomen op de volgende vragen.

1. Hoeveel stortplaatsen zijn er in Limburg effectief gesloten door OVAM sinds het decreet op de afvalstoffen?
Waar zijn deze stortplaatsen gelegen?
Zijn deze stortplaatsen volledig gesaneerd? Op welke wijze zijn deze stortplaatsen gesaneerd?
2. Zijn er stortplaatsen die voorlopig niet gesaneerd worden, omdat er mogelijk gevaarlijk afval is opgeslagen? Waar zijn deze stortplaatsen gelegen? Welke maatregelen denkt men ter plaatse te nemen?
3. Zijn er stortplaatsen, die door private personen of instellingen zijn gesaneerd?
Zijn er stortplaatsen, die door de overheid werden gesaneerd?

4. Hoeveel vergunningen heeft de Belgische Deputatie van de provincie Limburg reeds afgegeven voor stortplaatsen sinds het invoeren van de decreten op de stortplaatsen?

Welke vergunningen betreft het hier, voor welke stortplaatsen, met welke omvang en met welk soort toegelaten klasse? Mag ik daarbij ook verneemen welk soort afval mag gestort worden? Hoeveel vergunningen werden door de Bestendige Deputatie van Limburg geweigerd? Welke vergunningen waren dit? Hoeveel vergunningen, afgegeven door de Bestendige Deputatie van Limburg, werden door de Minister vernietigd? Op basis van welke bezwaren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Het aantal stortplaatsen dat in de provincie Limburg effectief werd gesloten door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest sinds het afvalstoffendecreet is moeilijk exact te bepalen. In de praktijk had ongeveer elke gemeente ergens een plaats waar afvalstoffen (variërend van afbraakmaterialen tot huisvuil) werden gestort. In de meeste gevallen waren deze stortplaatsen zeer kleinschalig en werden deze bijgevolg via een zogenaamde zachte procedure gesloten en afgewerkt. Deze afwerking was meestal beperkt tot nivellering en aanbrengen van een eindafdek.

De reden waarom een aantal stortplaatsen voorlopig niet gesaneerd worden, is niet in de eerste plaats te vinden in het feit dat er mogelijk giftige afvalstoffen zouden gestort zijn.

De hoofdreden hiervoor ligt eerder in het ontbreken van duidelijke gegevens in verband met wat er gestort werd en in welke mate er eventueel bodem en/of grondwaterverontreiniging aanwezig is, zodat het op heden niet mogelijk is om de passende saneringsmaatregelen te bepalen. Het betreft hierbij steeds stortplaatsen die in exploitatie waren vóór het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen. Voor deze stortplaatsen is het noodzakelijk de eventuele saneringsmaatregelen te laten voorafgaan door een grondig saneringsonderzoek. Voor de provincie Limburg is er op dit moment voor één stortplaats een dergelijk saneringsonderzoek lopende in opdracht van de OVAM : nl. de oude gemeentelijke stortplaats te Genk.

Inzake te saneren en reeds gesaneerde stortplaatsen kunnen samengevat de volgende groepen onderscheiden worden.

- De reeds eerder vermelde kleinschalige stortplaatsen die via een zachte procedure door de respectievelijk verantwoordelijken werden gesaneerd.
- De stortplaatsen in exploitatie vóór het afvalstoffendecreet maar die afgewerkt en gesaneerd werden via een kortlopende vergunning, verleend in het kader van het Afvalstoffendecreet. In deze vergunning werden de nodige voorwaarden, overeenkomstig het afvalstoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten opgenomen om tot een sanering te komen.
- De stortplaatsen waar de sanering zal voorafgaan worden door een saneringsonderzoek. In dit kader werden tot op heden nog geen saneringen uitgevoerd.

In de hiernavolgende tabel wordt een overzicht gegeven van de vergunningsaanvragen en het resultaat per categorie van stortplaats.

Overzicht van de vergunningsaanvragen voor stortplaatsen in Limburg (stand juni 1986)

	Aanvragen ingediend	Nog in behandeling	Vergunningen afgeleverd	Vergunning geweigerd
Stortplaatsen voor industriële afvalstoffen				
Klasse I-stortplaatsen	4	0		3
Stortplaatsen voor huishoudelijke afvalstoffen				
Klasse II-stortplaatsen	14	3	6	5
Stortplaatsen voor inerte afvalstoffen				
Klasse III-stortplaatsen	16	4	9	3
Monostortplaatsen voor goethiet (ijzeroxide)	3	0	3	0
Monostortplaatsen voor gips of calciumchloride	4	0	3	
Monostortplaatsen voor vliegias	3	0	2	1
Monostortplaatsen voor mijnbouwafval	8	0	8	0
Monostortplaatsen voor waterzuiveringslib		1	0	0
Monostortplaatsen voor verbrandingsassen	1	1	0	0
Monostortplaatsen voor slijpslib (CaCO ₃)	2	1	1	0
Totaal	56	10	33	13

Hier kan aan toegevoegd worden dat voor één klasse-III stortplaats beslissing van de Bestendige Deputatie vernietigd werd en de vergunning geweigerd, in de eerste plaats omdat giftige afval gevonden werd en saneringsonderzoek gepland was door de OVAM.

Vraag nr. 243

van 2 juni 1986

van de heer J. GABRIELS

Drinkwaterchlorering — Stand van zaken

Het chloreren van drinkwater ter verwijdering van alle bacteriologische besmetting vormt voor de deskundigen nog steeds een groot probleem.

Immers deze zuiveringsmethode zou kankerverwekkende stoffen opwekken. Het chloreren van drinkwater gebeurt in ons land op veelvuldige schaal.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het juist dat het systeem van chloreren van drinkwater kankerverwekkende stoffen opwekt?
2. In welke mate gebeurt in ons land het chloreren van drinkwater?
3. In hoeverre en door wie gebeurt ter zake het nodige onderzoek?
4. Worden momenteel andere middelen gezocht om het water te vrijwaren van bacteriologische besmetting?

Zo ja, welke middelen zijn dit?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De problemen met chloor als desinfectiemiddel zijn te wijten aan chloorhoudende nevenproducten die ontstaan door reactie met chloor en organische verbindingen aanwezig in het water.

Gezien het grondwater meestal geen of zeer weinig organische stoffen bevat stellen zich op het vlak weinig problemen. Wanneer echter drinkwater bereid wordt uit oppervlaktewater, bevat dit water steeds stoffen (organische praecursoren) welke door chlorering aanleiding zullen geven tot de vorming van trihalomethanen. Bovendien zullen deze gechlorideerde waters meestal een positief resultaat opleveren ten aanzien van de mutageniciteitstest, wat betekent dat het water mutagene effecten vertoont.

Inzake mutageniciteit dient verder onderzoek te worden verricht om na te gaan of waters die mutageen zijn bevonden op basis van de mutageniciteitstest ook een effect hebben op hogere organismen. Op dit ogenblik zijn te weinig gegevens beschikbaar om de risico's inzake mutageniciteit van drinkwater te kunnen beoordelen.

In verband met de trihalomethanen heeft de Environmental Protection Agency, na een epidemiologische studie betreffende de risico's van kankersterfte bij consumptie van gechlorideerd drinkwater, een maximale trihalomethaan concentratie voorgesteld van 100 microgram per liter.

Deze waarde werd opgenomen in het koninklijk besluit van 27 april 1984 betreffende de kwaliteit van leidingwater. Deze waarde wordt als een aanvaardbaar risico beschouwd.

De meeste grondwaters en alle oppervlaktewaters ondergaan een desinfectiebehandeling met chloor.

De opgelegde norm van 100 microgram per liter wordt hierbij gerespecteerd.

In de oppervlaktewaterproductie Kluizen en Blankaart, geëxploiteerd door de NMDW wordt door filtratie van het water over korrelkool een effectieve verwijdering van de gevormde mutagenen bereikt.

Door de drinkwatermaatschappijen verenigd in het „Studiecentrum voor Water” worden alternatieve ontsmettingsmethodes bestudeerd, zoals de gefractioneerde chlorering en het gebruik van ozon, chloordioxyde en waterstofperoxyde.

Vraag nr. 247

van 2 juni 1986

van de heer J. GABRIELS

Baggerspecie — Aan wending en analyse

Elk jaar worden een aantal rivieren en de monding van rivieren in de Noordzee gebaggerd om de vaargeulen op voldoende vaardiepte te houden. Daarbij stellen zich meerdere problemen van financieel, ecologisch en maatschappelijk belang.

In verband met de jaarlijkse baggerwerkzaamheden had ik graag meer uitleg over de volgende aspecten.

1. Welke firma's zijn tegen welke prijs belast met de jaarlijkse baggerwerkzaamheden in de Belgische rivieren die van belang zijn voor het transport over het water (zowel voor de binnenscheepvaart als de zeevaart)? Mag ik daarbij een overzicht sinds 1975?
2. Op welke wijze worden de contracten gegund aan de firma's die baggerwerkzaamheden verrichten? Op welke wijze wordt door de overheid de meest objectieve controle uitgeoefend op de kostprijs van deze baggerfirma's? Heeft dit reeds aanleiding gegeven tot het doorvoeren van correcties? Zo ja, wanneer werden deze correcties doorgevoerd?
3. Jaarlijks worden grote hoeveelheden baggerspecie geborgen ofwel gedumpt.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

- a. Hoeveel is de jaarlijkse baggerspecie die geborgen dient te worden en dit sinds 1975?
- b. Wat gebeurt met deze baggerspecie?
- c. In hoeverre is deze baggerspecie onderzocht op vervuilende aanwezige stoffen? En hoe vaak gebeurt dit soort onderzoek?
- d. Waar wordt de baggerspecie geborgen? Waarom wordt de grootste hoeveelheid in zee gedumpt?
- e. Welke vergunningen zijn door OVAM verleend aan de baggerspeciebedrijven om tot storten van deze materialen over te gaan?

Welke voorwaarden zijn ter zake opgelegd?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Voor de vragen 1 en 2 dient het geachte lid zich te wenden tot de Minister van Openbare Werken, die deze materie onder zijn bevoegdheid heeft.

In verband met punt 3 dient eerst en vooral het onderscheid gemaakt te worden tussen enerzijds onderhoudsbaggerspecie, anderzijds infrastructuurbaggerspecie. Er bestaan globale gegevens in verband met de vrijgekomen onderhoudsbaggerspecie sinds 1978.

De globale hoeveelheden onderhoudsbaggerspecie (periode 1978- 1989) op jaarbasis en die op land gestort worden bedragen 3 à 4 miljoen m³. In de praktijk is deze hoeveelheid hoger, omdat een tamelijk belangrijke hoeveelheid aangewend wordt voor dijkverhogingen (Segura-plan) of lokale verspreide terreinophopingen en niet als dusdanig op een stortplaats geborgen wordt.

In verband met de geborgen infrastructuurbaggerspecie zijn geen globale gegevens bekend, omdat een belangrijk deel van deze specie gerecupereerd werd voor bouwdoeleinden. De globale hoeveelheden bedragen voor de periode sinds 1975 in elk geval enkele tientallen miljoenen kubieke meters (b.v. verbreding Albertkanaal, Brussels Zeekanaal, havenwerken Zeebrugge, enz.).

De verwijdering van de baggerspecie gebeurt op volgende wijzen :

- opspuiten van veelal laaggelegen valleigebieden;
- opvullen van zandputten ;
- ophogen van industrieterreinen ;
- het opvullen van bewust gecreëerde overdiepten;
- het opvullen van zijarmen van waterlopen (kanalen).

Behalve enkele studies (b.v. voor Gent-Terneuzen, Westerschelde, Zeeschelde, Antwerpse Haven) werden tot voor twee jaar weinig analysecampagnes met betrekking tot baggerspecie uitgevoerd. In het kader van het vergunningsdossier van de baggerstortplaatsen voor onderhoudsbaggerspecie werden oriënterende staalnames voor de specie van verschillende waterlopen uitgevoerd.

De voorwaarden die in de vergunning worden opgelegd komen overeen met de algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen (Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982). Deze algemene voorwaarden werden evenwel op een aantal punten aangepast aan de gangbare techniek voor de verwijdering van baggerspecie. De strengheid van de voorwaarden (in verband met eindafdek, afdichtlagen, enz.) staat in relatie tot de verontreiniging van de opgespoten specie.

De globale lijst van de stortplaatsen voor baggerspecie, en de informatie inzake capaciteit, ligging, termijnen e.d. zal het geachte lid afzonderlijk toegestuurd worden.

Vraag nr. 249
van 2 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Vergoedingen Raad van Bestuur

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen welke vergoedingen worden betaald aan de leden van de Raad van Bestuur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij ?

Hoeveel vergoedingen ontvangen de leden van de Raad van Beheer eveneens voor verblijfs- en reiskosten?

Mag ik een juiste opgave aan index 100.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Aan de leden van de raad van bestuur wordt een presentiegels van 1.500 Fr. (bruto en niet geïndexeerd) per dag en per zitting toegekend, zoals bepaald in artikel één van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 10 juli 1984 tot toekenning van de vergoedingen aan de voorzitter, de ondervoorzitters, de leden van de raad van bestuur, van het college van toezicht en van de algemene vergadering van de Vlaamse watenuiveringsmaatschappij.

De bepalingen van het KB van 18 januari 1965, houdende algemene regeling inzake reiskosten, zijn van overeenkomstige toepassing op voornoemde personen.

Voor de toepassing van dit besluit worden de leden van de raad van bestuur die niet in dienst of een instelling van de Staat, een Gemeenschap of een Gewest behoren of die een graad voeren die niet in een rang is ingedeeld, gelijkgesteld met ambtenaren van rang 15 voor wat de leden van de raad van bestuur en het college van toezicht betreft, en rang 13 voor wat de leden van de algemene vergadering betreft.

Vraag nr. 256
van 12 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Vervuiling drinkwater door nitraten — Maatregelen

Door overbemesting wordt het grondwater besmet. Vooral de nitraten tasten de ondergrondse watervoorraden aan. Een meer dan normale hoeveelheid van nitraat is nadelig voor de gezondheid. Extreem hoge concentraties kunnen het lichaam zelfs ernstig schaden; in Duitsland is het verschijnsel van de „blauwe babies” gekend. In Nederland voorziet men dat binnen twintig jaar een kwart van de drinkwatergebieden zodanig met nitraat vervuild zijn dat de normen die voor drinkwater gesteld worden, ruim overschreden worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Het probleem van overbemesting vormt in bepaalde streken van Vlaanderen reeds een ernstig

probleem. Welke concrete maatregelen voorziet u op de overbemesting en de lozing van mestoverschotten tegen te gaan?

2. Reeds lang worden mestbanken gesuggereerd, niet alleen om de overschotten op te vangen maar vooral om het niet-gelijkmatig gespreid zijn van de mestproducenten (bio-industrie), met als gevolg een verschil in vraag en aanbod, op te vangen. Worden de mestbanken als een valabele, gedeeltelijke oplossing voor het probleem aangezien?
3. Voorziet u niet in het uitwerken van territoriaal verstrengende lozingsnormen voor de intensieve veeteeltbedrijven of bio-industrie?
4. De mestoverschotten kunnen echter maar doeltreffend opgelost worden wanneer men de overschotten drastisch gaat beperken. In Nederland is men zinnens van een mestheffing te heffen op elk mestproducerend bedrijf; dit zou 60 gulden bedragen. Bedrijven die mestoverschotten hebben moeten daarbovenop nog eens 600 gulden betalen. Meent u niet dat gelijkaardige financiële maatregelen zich opdringen?
5. Naast de mestbank wordt als oplossing de verwerking van mestoverschotten en de opslag van meststoffen voorgesteld. Dit alles biedt echter geen structurele oplossing. Meent u niet dat enkel het drastisch afbouwen van de veestapel, de enige afdoende oplossing is? Hebt u hierover reeds met de staatssecretaris voor landbouw contact opgenomen?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

Er wordt overwogen de mestoverschotten op te vangen via de zogenaamde mestbank. De mestproducenten zullen uiteraard moeten bijdragen in de kosten voor afzet en/of verwerking van de mestoverschotten.

Verder beschikken bevoegde overheden reeds over twee instrumenten om de inplanting van grotere intensieve veeteeltbedrijven te ordenen; de bouwvergunning en de exploitatievergunning.

In verband met de mestproblematiek is er frequent contact tussen mijn kabinet en dit van de Staatssecretaris voor Landbouw.

Vraag nr. 257
van 12 juni 1986
van mevrouw M. VOGELS

Vilvoorde — Vergunningsaanvragen voor klasse I-bedrijven

In de loop van de maand april kregen de bewoners van de Woluwelaan te Vilvoorde tweemaal het bericht in de bus over een lopend onderzoek de comodo et incommodo met betrekking tot een vergunning voor inrichtingen die vallen onder de klasse 1 van de reglementering.

In het eerste geval gaat het om een vergunning voor het vervaardigen van asphaltische en niet-asphaltische specialiteiten. Deze activiteit impliceert onder meer de opslag van grote hoeveelheden brandbare stoffen, zoals solventen, stookolie, propaan, teerolie . . .

In het tweede geval gaat het om plaatsing van stoomgeneratoren, warmwaterketels en eveneens opslag van grote hoeveelheden stookolie en afgebruikte oplosmiddelen.

Het is duidelijk dat deze bedrijven niet thuishoren in een dichtbevolgd gebied en dat men op voorhand weet dat dit onaanvaardbare lawaai- en reukhinder zal veroorzaken. Bovendien is het potentiële gevaar dat veroorzaakt wordt door de opslag van ontvlambare stoffen onaanvaardbaar.

Niettegenstaande de gebruikelijke procedure nog loopt, zou ik de geachte Minister toch nu reeds willen vragen :

- of zijn diensten reeds kennis hebben van deze aanvragen;
- of er reeds een advies werd verstrekt en zo ja, hoe dit luidde. Voorkomen is immers beter dan genezen !

Antwoord

In antwoord op haar vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mee te delen.

Uit een onderzoek door de bevoegde Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu blijkt dat uw vraag vermoedelijk betrekking heeft op twee verschillende vergunningsaanvragen respectievelijk voor de fabricage van grondstoffen voor fytofarmaceutische produkten en voor de fabricage van vochtwerende bedekkingsmiddelen en aanverwante produkten. Beide productieëenheden zouden ondergebracht worden in eierzelfde bestaand gebouw, gelegen langs de Woluwelaan te Machelen. Deze vergunningsaanvragen werden onlangs voor advies aan de bevoegde diensten van de vermelde administratie voorgelegd.

Overeenkomstig de reglementaire bepalingen zal een gemotiveerd advies betreffende de ruimtelijke en milieu-technische impact van de geplande productieëenheden op de naaste omgeving verleend worden aan de bevoegde bestuurlijke overheid, in casu, de Bestendige Deputatie van Brabant.

Vraag nr. 258
van 12 juni 1986
van de heer J. DEVOLDER

Saneringsprogramma Cokesbedrijf te Zeebrugge — Termijn

Reeds verscheidene jaren veroorzaakt het cokesbedrijf de NV Carcoke in de Zeebrugse achterhaven geurhinder en luchtvervuiling.

Blijkens een rapport zou dit bedrijf nogal wat zgn. polychychische aromatische koolwaterstoffen de lucht in jagen. Deze kankerverwekkende stoffen zouden in zeer hoge concentraties zijn aangetroffen.

De Gemeenschapsminister van Leefmilieu heeft de Bestendige Deputatie van de Provincie West-Vlaanderen aangespoord om aan het bedrijf aanvullende exploitatievoorwaarden op te leggen. Volgens die voorwaarden moet het bedrijf op korte termijn een grondig saneringsprogramma uitvoeren ten einde de luchtverontreiniging tot aanvaardbare normen terug te brengen.

Graag had ik van de Minister vernomen:

1. wat wordt bedoeld met „ korte termijn”;
2. of het niet beter ware geweest een „bepaalde termijn” te stipuleren.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat op voorstel van de bevoegde Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu aan het bedrijf NV Carcoke te Zeebrugge aanvullende exploitatievoorwaarden werden opgelegd bij besluit van de Bestendige Deputatie van 6 mei 1986.

In deze voorwaarden werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat het saneringsplan vóór uiterlijk 30 juni 1986 moet worden voorgelegd.

Het bedrijf heeft op 4 juni 1986 evenwel beroep aange tekend tegen de beslissing van 6 mei 1986. Dit beroep is nog in behandeling.

Ik kan het geachte Lid reeds nu mededelen dat het mijn bedoeling is hierbij de nodige strenge exploitatievoorwaarden op te leggen met vermelding van nauwkeurig omschreven termijnen ter naleving ervan.

Vraag nr. 260
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Illegaal stort te Genk — Maatregelen

Op de terreinen van de vroegere mijn van Zwartberg, langs de M. Habetslaan, is op korte tijd een zeer omvangrijk illegaal stort ontstaan.

Het bestaan van dit illegaal stort hangt volgens sommigen duidelijk samen met het sluiten van het Genkse stort op de Bodem eind 1984. Daar kon de industrie jaarlijks 30.000 ton afval kwijt.

Normaal gezien moet dit afval worden getransporteerd naar het Remo-stort in Houthalen-Helchteren. Verschillende bedrijven vonden dit blijkbaar geen haalbare kaart en gingen daarom over tot het massale sluikstorten. Deze toestand sleept reeds geruime tijd aan, zonder merkbare verbetering. OVAM kwam ter plaatse en deed de nodige vaststellingen.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze feiten en hoe hij hierop meent te moeten reageren;
2. of gelijkaardige situaties in Vlaanderen werden vastgesteld en om welke illegale stortplaatsen het handelt ;

3. welke vaststellingen door OVAM werden **gedaan** en welke resultaten het onderzoek heeft **opgeleverd**;
4. welke maatregelen hij in de nabije toekomst zal treffen om aan het illegale storten te **Zwartberg**, en in andere gemeenten, paal en perk te stellen;

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De toezichthoudende ambtenaar van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest heeft een Pro-Justitia opgesteld t.a.v. een Limburgs bedrijf dat illegaal afvalstoffen stortte op de terreinen van de vroeger mijn van Zwartberg te Genk. Het verder storten werd verboden en er werd opgelegd het terrein te saneren.

Het is het geachte lid wel bekend dat elke illegale storting van afvalstoffen op niet vergunde percelen van de vroegere mijn van Zwartberg verboden is. Om paal en perk te stellen aan zulke overtredingen zal telkens een Pro-Justitia opgesteld worden.

Vraag nr. 261
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Filterkoekstort te Damme — Maatregelen

Een Brugs bedrijf beschikt sinds enige tijd over een opslagplaats voor filterkoek. Nochtans blijkt volgens onderzoeken dat filterkoek, een residu van een fermentatie van een enzyme, niet alleen voor geurhinder zorgt, maar tevens een gevaar betekent voor het oppervlaktewater en de bodem.

De opslagplaats van het bedrijf bevindt zich op een landbouwterrein van 1 ha groot, langs de Schipdonkvaart West in Damme-Oostkerke. Het terrein werd door Gist-Brocades aangekocht. Op de gewestplannen wordt het terrein bovendien beschouwd als een landenschappelijk waardevol landbouwgebied. De opslagplaats ligt tevens langs een toeristische wandelweg op slechts 1 km van het centrum van Damme en in een historisch waardevolle omgeving, in het „ Verbrand Fort”.

Er is bij de plaatselijke bevolking een terechte vrees voor de aanwezigheid van stikstof en fosfor die in de bodem kunnen migreren. Het bedrijf wil immers 13.500 ton filterkoek per jaar storten op deze plek.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze problemen te Damme-Oostkerke en hoe hij hierop meent te moeten reageren ;
2. of reeds een onderzoek werd ingesteld naar de gevaren voor het leefmilieu en voor de volksgezondheid van deze opslagplaats voor filterkoek.

of dit bedrijf over de nodige vergunningen **beslist** werden afgegeven;

3. welke gevaren er zijn voor het grondwater in de omgeving van de opslagplaats ;
4. of een strikte toepassing van de gewestplannen zich hier niet opdringt;
- j. welke maatregelen de Minister wil treffen om aan deze ontoelaatbare toestand een snel einde te maken?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid, het volgende mededelen.

De problematiek van de genoemde filterkoeken wordt reeds een 5-tal jaren op de voet gevolgd door de OVAM. Vroegere studies aan de RUG hebben ertoe geleid dat dit produkt door het Ministerie van Landbouw erkend is als bodemverbeteringsmiddel in land- en tuinbouw.

Gedurende de periode 24 maart 1983 tot 24 maart 1985 werd aan de PVBA Cyriel Gardin uit Brugge vergunning verleend tot het uitbaten van een opslagplaats van filterkoek en boomschors op een terrein gelegen langs de Steenkaai te Brugge. Volgens het gewestplan was dit terrein gelegen in een natuurgebied. De Bestendige Deputatie van West-Vlaanderen gaf nochtans als overwegingen in haar vergunningsbesluit van 24 maart 1983 :

„ Overwegende dat de geplande opslagplaats volgens de bepalingen van het gewestplan Brugge-Oostende gelegen is in een natuurgebied waarvan de eigenlijke bestemming door de opslagplaats niet definitief in het gedrang wordt gebracht ;

Overwegende dat in deze omstandigheden de aanvrager een vergunning voor een beperkte periode kan toegestaan worden teneinde hem toe te laten een geschikte opslagplaats te vinden; . . . ”

Deze vergunning werd in 1985 verlengd voor een niet meer verlengbare termijn van twee jaar.

Wellicht naar aanleiding van deze evoluties werd door het producerend bedrijf zelf een terrein gekocht. Het betreft een tijdelijke opslagplaats voor filterkoek gelegen te Damme (Oostkerke), Schipdonkvaart-West. De vergunning voor dit terrein werd verleend op 20 maart 1986 voor een termijn van 5 jaar door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen.

Zoals gesteld gaat het niet om een stortplaats doch om een tijdelijke opslagplaats. De filterkoeken zijn door het Ministerie van Landbouw erkend als bodemverbeteringsmiddel en geschikt voor bemesting in de landbouw. Slechts op ogenblikken dat niet rechtstreeks op het land kan worden gevoerd, worden de filterkoeken tijdelijk opgeslagen.

Tegen de inrichting langsheen de Scheldekaai te Brugge zijn bij de OVAM nooit klachten binnengekomen. Om doordringen van uitloogwater in de bodem te verhinderen, werd in de afgeleverde vergunning artikel 7 § 3 opgelegd: „ Het is verboden filterkoek rechtstreeks in of op de bodem op te slaan”. In art. 8 0 1 staat verder: „ . . . 1° de filterkoek steeds op een

afschermende laag (bv. boomschors) gestapeld ligt; . . . ”.

Overwegende dat deze activiteit duidelijk landbouwgericht is (alle filterkoeken gaan rechtstreeks of onrechtstreeks naar de landbouw), lijkt de ligging in landbouwgebied van dit terrein te verantwoorden.

De huidige toestand is volledig reglementair terwijl de opgelegde maatregelen verwoord zijn in de afgegeven uitbatingsvergunning.

Vraag nr. 262

van 16 juni 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

DSM-Maaskant — Maatregelen en overleg inzake grensoverschrijdende vervuiling

Uit een rapport van de Nederlandse milieu-organisatie blijkt dat DSM, een chemisch bedrijf in Nederlands Limburg, een van de belangrijkste veroorzakers is van zure regen in Nederland.

De gepubliceerde cijfers liegen er niet om.

„ Door DSM worden jaarlijks 2 1.000 ton stikstofdioxide, 10.000 ton zwaveldioxide en 2.300 ton ammoniak in de lucht geblazen.” De DSM-pijpen blazen dus ongeveer 33.000 ton aan ernstige vervuiling de lucht in.

Dat dit alles ook voor onze streken niet zonder gevolg blijft is duidelijk. Maaslandse dorpen als Stokkern, Meeswijk, Leut, Eisdén, Vucht, Maasmechelen, Kotem, Boorsem, Uikhoven enz. bevinden zich meestal enkel door de Maas gescheiden van de DSM-installaties. Ze liggen altijd binnen het bereik van de DSM-vervuiling.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze ernstige vervuiling aan de Maaskant en hoe hij meent hierop te moeten reageren ;
2. of reeds werd aangedrongen bij de Nederlandse beleidsverantwoordelijke voor een snelle en drastische sanering van deze grensoverschrijdende luchtverontreiniging;
3. of reeds een onderzoek werd ingesteld naar de gevolgen van de vervuiling door DSM op het leefmilieu en de Volksgezondheid in België en zo ja, wat waren de resultaten van deze studies en hoe werd de plaatselijke bevolking hierover geïnformeerd ;
4. welke andere maatregelen hij nog zal treffen om deze luchtverontreiniging door DSM spoedig in te perken?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te verwijzen naar mijn antwoord op de vraag nr. 236 dd. 30 mei 1986 aan de heer M. Didden, en op vraag nr. 229 dd. 26 mei 1986 aan de heer L. Kelchtermans, die op de gestelde problematiek betrekking hebben.

Vraag nr. 263
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Vliegastort „Sledderzee” te Genk — Controle en maatregelen

Sinds op initiatief van de elektriciteitscentrale van Ebes-Langerlo begonnen is met het storten van vliegias in de „Sledderzee” te Genk, is er langs de route tussen de centrale en de vroegere zandwinning sprake van nogal wat stofhinder.

Dit zou te maken hebben met het feit dat het vliegias in droge toestand wordt vervoerd. Vroeger was gezegd dat dit in vochtige toestand zou gebeuren.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze problemen en hoe hij hieraan een einde zal stellen;
2. of er regelmatig (maandelijks) controles worden uitgevoerd op het grondwater in de omgeving van de „Sledderzee” en welke de eventuele resultaten zijn;
3. welke controle er verder wordt uitgeoefend op het storten van vliegias in de Sledderzee te Genk;
4. tot welke besluiten de studie omtrent een alternatief en recupererend gebruik van vliegias heeft geleid?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat volgens de rapporten van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest er geen stofhinder is langs de weg tussen de centrale van Ebes-Langerlo en de stortplaats te Genk. De eventuele stofhinder kan slechts van zeer tijdelijke aard geweest zijn.

In toepassing van artikel 11 van de vergunning dd. 20.10.1985 worden de peilputten regelmatig bemonsterd. In toepassing van hetzelfde artikel werd een overeenkomst ondertekend tussen Ebes en het erkend laboratorium Lisec waarbij dagelijks een representatief monster genomen wordt van de vliegias bij het laden van vrachtwagens.

Regelmatig voert OVAM controles uit omtrent het storten van vliegias in de Sledderzee te Genk.

Van de ongeveer 1 miljoen ton vliegias geproduceerd door de electriciteitssector in Vlaanderen, wordt er momenteel een 400.000 ton gerecycleerd, waarvan 200.000 ton in PPZ-cement. Ik kan het geachte lid verzekeren, dat alles in het werk wordt gesteld om de hoeveelheid te storten vliegias tot het minimum te beperken. Voor 1987 zijn de vooruitzichten zeer gunstig, gezien er reeds 158.000 ton van de centrale van Langerlo contractueel werd vastgelegd om gerecycleerd te worden in cement, beton en klinkers.

Er bieden zich tevens nieuwe perspectieven aan.

Zo wordt een tweede klinkeroven in september 1986 in gebruik genomen in Maastricht, waar eveneens een mogelijke afzet te vinden is.

Momenteel wordt met het Ministerie van Openbare Werken onderhandeld, opdat in het typebestek 150

de vliegias zou opgenomen worden, voor Onderfundering van wegen.

Een ander mogelijk alternatief is de verwerking van vliegias in isolatie-bouwstenen. He) produkt wordt onderzocht op zijn eigenschappen in samenwerking met de OVAM.

Het volledig annuleren van storten van vliegias, is echter praktisch niet mogelijk, gezien bij opstart of piekvermogens, de kwaliteit van de vliegias varieert, o.a. groter koolstofgehalte, waardoor deze niet kan gerecycleerd worden en alleen storten tot de mogelijkheden behoort.

Vraag nr. 264
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Smeerpip — Alternatieve oplossing en resultaten

De milieugroep Greenpeace formuleerde onlangs een ernstig alternatief voor de smeerpip. De organisatie stelt voor de pip als extra toevoer voor drinkwater naar het Antwerpse te gebruiken.

De Antwerpse Waterwerken (AWW) reageerden daar reeds gematigd positief op. Door het Vlaamse Gewest zouden overigens al twee bevredigende proeven genomen zijn met (proper) Albertkanaalwater, waarbij AWW-ingenieurs technische bijstand verleenden.

Door de Algemene Technische Diensten werd ook al een studie klaargestoomd over het gebruik van de smeerpip voor drinkwateraanvoer, met naar verluidt optimistische conclusies.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van dit alternatief voor de smeerpip en hoe hij hierop meent te moeten reageren ;
2. welke onderzoeken van dit alternatief reeds werden gedaan en tot welke concrete conclusies men daarbij is gekomen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Er werden reeds meerdere voorstellen geformuleerd voor een alternatief gebruik van de collector langs het Albertkanaal.

Er bestaat echter geen dringende nood, om via de kollektor grond- of oppervlaktewater, bestemd voor drinkwater aan te voeren naar Antwerpen.

Er stellen zich trouwens technische problemen, zoals de ontwikkeling van hogere organismen in de leiding en de geschiktheid van de gebruikte materialen voor drinkwater.

Vraag nr. 265
van 17 juni 1986
van de heer J. PEPERMANS

Antwerpse Waterwerken — Gebruik smeerpip voor drinkwatervoorziening

Kan de geachte Minister mij mededelen of het Kabinet benaderd is geweest door de Antwerpse Waterwerken in verband met een eventueel gebruik van de bewuste smeerpijp voor drinkwatervoorziening?

Zijn in dit verband wijzigingen voorzien in het gebruiksdoel van deze oorspronkelijk als vloeibare lozingscollector voorziene realisatie?

Heeft een eventueel gebruik voor AWW in de toekomst gevolgen voor andere geplande werken in de watervoorziening?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik het geachte lid mededelen dat reeds meerdere voorstellen geformuleerd werden voor een alternatief gebruik van de kollektor langsheen het Albertkanaal.

Het gebruik van de collector voor het transport van drink- of oppervlaktewater is echter geen noodzaak, daar de Antwerpse Waterwerken voldoende oppervlaktewater kan oppompen, uit het Albertkanaal.

Ook stellen er zich technische problemen voor het gebruik van de kollektor voor het transport van drinkbaar water of oppervlaktewater. Zo wordt gevreesd voor de ontwikkeling van biologisch leven met een verstopping van het buizenstel als gevolg. Ook de aard van de binnenbekleding kan problemen stellen voor de kwaliteit van het drinkwater.

Vraag nr. 266 van 17 juni 1986 van de heer J. BOSMANS

Vissterfte kanaal Leuven- Dijle — Resultaten onderzoek

Tijdens de openbare vergadering van 30 januari 1986 stelde ik u een mondelinge vraag m.b.t. de vissterfte in het kanaal Leuven-Dijle op 24 december 1985.

Ik heb toen o.m. gevraagd naar de oorzaak van deze massale vissterfte.

U hebt mij toen geantwoord dat de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij waterstalen nam en die naar het provinciaal waterlaboratorium „LISEC” te Bokrijk worden doorgestuurd voor analyse. Het water in het kanaal Leuven-Dijle zou sporen bevatten van een toxisch produkt.

U antwoordde mij ook dat het onderzoek naar de aard en de herkomst van deze stof nog volop bezig was.

Kan de geachte Minister mij de resultaten van dit onderzoek mededelen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Waterverontreiniging december 1985

Het gehalte aan organische stoffen was bijzonder hoog zodat de concentratie aan opgeloste zuurstof minimaal was (0,5 mg/l) en vissterfte optrad.

De acute toxiciteit van het water was hoog zoals bleek uit de Daphnia-test: het water bevatte gechlorreerde koolwaterstoffen maar pesticiden konden niet aangewezen worden. De hoge COD-waarde (92-125 mg/l) en het hoge gehalte aan detergenten wijst op het lozen van geconcentreerd afvalwater.

Het water had een typische brouwerij- of mouterijgeur. Ofschoon het niet bewezen is, bestaat het vermoeden dat het lossen van schepen aan de mouterij enig verband kan hebben met de waterverontreiniging (giftigheid).

De hoge organische belasting is vermoedelijk afkomstig van de voeding met Dijle-water te Leuven.

Waterverontreiniging april 1986

Deze maal kon de waterverontreiniging zintuigelijk vastgesteld worden (strook zwart en stinkend water; lengte \pm 2 km).

De hoge COD-waarde (119 mg/l) en het hoge gehalte aan detergenten (0,45 mg/l) wezen opnieuw op het lozen van geconcentreerd afvalwater. Deze waarden van beide parameters voor de waterstalen, genomen stroomopwaarts de vervuilende strook, lagen beduidend lager.

Gezien de kwetsieuze mouterij geen rechtstreekse gekende lozing in de vaart heeft, wordt gezocht in de richting van sluiklozingen, afkomstig van schepen.

In de toekomst zal het Provinciaal Instituut voor Hygiëne te Antwerpen de Leuvense Vaart op vijf plaatsen maandelijks bemonsteren voor volledig onderzoek.

Op deze manier kan de kwaliteit beter gevolgd worden en eventuele sluiklozingen gemakkelijker opgespoord worden. Ook de inspectiedienst van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij zal de controle verscherpen.

Vraag nr. 269 van 25 juni 1986 van de heer J. GABRIELS

Afvalverpakking — Naleving gedragscode van Den Haag van 19 december 1985

Op 19 december 1985 werd in Den Haag een gedragscode getekend tussen een aantal ministers en vertegenwoordigers van acht bedrijfsorganisaties waardoor een aantal maatregelen zullen genomen worden om de afvalverpakking te verminderen. Daarbij streeft men naar vermindering van de afvalverpakking in al haar facetten.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen :

1. in hoeverre werd tot op heden met de industrie overleg gepleegd om een aantal aspecten die te maken hebben met de afvalverpakking op positieve wijze te benaderen?

2. In hoeverre zijn er gedragscodes waarin inzameling, bewerking en afzet van gebruikte **drankverpakkingen** door de producenten en overheid bevorderd wordt?
3. In hoeverre kan men overeenkomen dat er geen reclame gemaakt wordt waarin de eenmaligheid van de verpakking centraal staat?
4. In hoeverre wordt er voor eenmalige verpakkingen opgeroepen lege flessen en potten in de glasbak te deponeren?
5. Retourverpakkingen duidelijk kenbaar maken waardoor de consument weet dat hij ze moet terug inleveren?
6. Een nieuw verpakkingssysteem wordt van te voren bij de overheid gemeld. Dit om te overleggen welke gevolgen dit heeft voor het ontstaan van afval. Gebeurt dit ook in ons land?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Het document dat in december 1985 door de Nederlandse overheid en een aantal vertegenwoordigers (federaties) uit het bedrijfsleven is ondertekend houdt een gemeenschappelijke verklaring in. Deze **gemeenschappelijk** verklaring waaraan een gedragscode is verbonden heeft betrekking op „verpakking van voor menselijke consumptie bestemde vloeibare levensmiddelen”, zoals bedoeld met de EEG-richtlijn van 27 juni 1985 betreffende verpakkingen voor vloeibare levensmiddelen.

Er wordt naar gestreefd:

- de totale hoeveelheid afvalverpakking in onderling overleg beheersbaar te houden;
- de in 1984 geproduceerde hoeveelheid (naar gewicht en zo mogelijk naar volume) niet te overschrijden ;
- daardoor de reinigingsdiensten niet extra te belasten.

Bijkomend wordt er gesteld :

- zowel de energie- als de grondstofrecuperatie dragen in belangrijke mate bij tot een vermindering van de belasting van het milieu door verpakking;
- markteconomische belangen worden in acht genomen ;
- het retoursysteem draagt vanuit een optimale marktvoorziening niet steeds de voorkeur weg.

Verder is men overeengekomen de doelstellingen als volgt te realiseren :

- pogen systemen tot **winning**, inzameling, bewerking en afzet van materialen afkomstig van gebruikte verpakkingen uit te breiden en te verbeteren ;
- pogen de technologische innovatie ter vermindering van de hoeveelheid toe te passen materiaal per verpakkingseenheid verder te zetten;

noch gerichte reclame, noch propaganda te maken waarbij de eenmalige verpakking centraal staat;

bevorderen van het aanbrengen van een symbool op eenmalige glazen flessen ten behoeve van het wegbrengen naar de glascontainers;

- bevorderen van het aanbrengen van een karakter-aanduiding op meermalige Systemen (voorbeeld „ statiegeld “) ;
- bevorderen een mogelijk prijsverschil tussen het meermalig en het eenmalig systeem voor de consument kenbaar te maken;
- er naar streven de introductie van nieuwe verpakkingssystemen aan de Rijksoverheid te melden;
- handhaving van de bestaande meermalige systemen.

Op ieder punt van de gemeenschappelijke verklaring alsmede van de gedragscode wordt telkens opnieuw en zeer expliciet gesteld „voor zover de marktsituatie dit toelaat”. Verder is het zeer duidelijk dat er goede voornemens bestaan maar dat er nergens wordt **ge**steld dat men effectief iets gaat realiseren.

Noch in Vlaanderen, noch in België bestaan er reeds gedragscodes ter bevordering van de inzameling, bewerking en afzet van materialen van gebruikte drankverpakkingen. In het buitenland hebben wij kennis van :

- het vrijwillig akkoord van 17 december 1979 wat Frankrijk betreft;
- de Gemeenschappelijke Verklaring en Gedragscode van 19 december 1985 wat Nederland betreft.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) heeft wat de verpakkingproblematiek betreft gesprekspartners op het niveau van de productie van de verpakkingen, de conditionering en distributie van levensmiddelen. Op het niveau van het Vlaams Economisch Verbond (VEV) bestaat een werkgroep verpakking welke is samengesteld uit afgevaardigden van voornamelijk industrieën, de OVAM en consumentenorganisaties.

Aan de OVAM werd de opdracht gegeven een aantal concrete beleidsvoorstellen en actieprogramma's op het vlak van de verpakkingproblematiek uit te werken. Zowel via overleg met het bedrijfsleven en concrete afspraken als via acties op het vlak van de selectieve inzameling zal gestreefd worden naar het reduceren van de afvalproblematiek in al zijn facetten.

Het vermijden van de reclame voor eenmalige verpakkingen, het herkenbaar maken van retourverpakkingen, overleg in verband met een nieuw verpakkingssysteem, een verplicht statiegeldsysteem voor sommige drankverpakkingen e.d. behoort tot de mogelijkheden.

De inzameling van glazen flessen en potten bevindt zich reeds in een gevorderd stadium. Via de uitbouw van de containerparken en gerichte **sensibiliserings**-campagnes zal de recuperatie bevorderd worden.

Vraag nr. 272
van 27 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Intensieve veehouderijen — Beleid

De ruimtelijke problemen van de intensieve veehouderij zijn terug te voeren op drie punten; aantasting van de kleinschaligheid van het landschap door bouw van bijna fabrieksmatige complexen, overmatige bemesting met als gevolg hoge concentraties fosfaat en nitraat en hoge concentraties van ammoniak.

Ons land wordt hiermee in toenemende mate geconfronteerd, de maatregelen ter zake blijven evenwel uit.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vernomen in hoeverre deze ruimtelijke problemen in ons land eveneens terug te voeren zijn tot drie punten?

En welke maatregelen heeft men tot op heden genomen om deze problemen tegen te gaan en welke maatregelen denkt men op korte, middellange en lange termijn te nemen?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer D. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen.

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen, kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

Op basis van de bemestingsnormen zijn er in Vlaanderen enkele gebieden met een overschot, waarvan Tielt- Wingene verreweg het belangrijkste is.

Tot op dit ogenblik zijn er twee instrumenten ter beschikking van de overheid voor ordenend op te treden nl. de bouwvergunning en de exploitatievergunning.

Op termijn wordt overwogen de mestoverschotten op een georganiseerde manier op te vangen in een zogenaamde mestbank.

Vraag nr. 273
van 2 juli 1986
van de heer A. DE BEUL

Inplanting schietstand in natuurgebied te Bekkevoort — Procedure en overleg

De mogelijke inplanting van een schietstand met vuurwapens in Struik-Assent (Bekkevoort) heeft al voor heel wat beroering gezorgd.

Deze schietstand is op een veel te korte afstand van bestaande woningen ingeplant. Tevens is deze schietstand gelegen aan de rand van het natuurgebied. De nefaste gevolgen die daaruit voortvloeien, liggen nogal voor de hand.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. In welk stadium van de procedure bevindt zich deze aanvraag?

2. Welke adviezen werden gevraagd en uitgebracht?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat op basis van het advies van de Provinciale Directie van de AROL, de Bestendige Deputatie van Brabant op 5 juni 1986 de exploitatievergunning voor de kwestieuze schietstand heeft geweigerd.

Vraag nr. 278
van 14 juli 1986
van mevrouw M. VOGELS

Sluiting van waterwinningsputten in Wester10 — Oorzaken

Naar ik verneem heeft de PIDPA enkele waterwinningsputten gesloten in (de omgeving van) Wester10.

Kan de geachte Minister mij meedelen of deze geruchten juist zijn, en zo ja, om welke redenen men tot sluiting van deze waterwinningsputten is overgegaan?

Antwoord

In antwoord op haar gestelde vragen kan ik het geachte lid bevestigen dat de Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der Provincie Antwerpen vastgesteld heeft dat er kans op infiltratie bestaat van water uit de Grote Nete naar haar waterputten, gelegen langs deze waterloop.

Om deze reden wordt minder water uit deze putten opgepompt. De productie wordt op peil gehouden door meer water te onttrekken aan putten, die verder verwijderd zijn van de Nete.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 97
van 13 mei 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Nieuwe kerncentrale in Doel — Voorbereidende werken

De pers meldt dat in Doel begonnen werd met grond- en graafwerken voor een achtste Belgische kerncentrale.

Graag vernam ik:

1. of dergelijke werken inderdaad werden aangevangen;
2. of voor dergelijke werken reeds de nodige vergunningen werden afgegeven en door welke overheid-sinstanties;
3. welke maatregelen de Minister overweegt te nemen om deze werken stop te doen zetten, gelet op

het feit dat de Regering nog geen definitieve beslissing heeft genomen i.v.m. de bouw van een achtste kerncentrale?

Antwoord

In antwoord op zijn parlementaire vraag van 13 mei 1986, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat na controle ter plaatse gebleken is dat geen grond- en graafwerken, als voorbereiding voor de bouw van een nieuwe kerncentrale — Doel 5 —, werden aangevat.

Ook werd er nog geen bouwtoelating verleend waarbij dergelijke werkzaamheden zouden mogelijk gemaakt worden. Volledigheidshalve moet ik het geachte lid evenwel mededelen dat wel een bouwaanvraag werd ingediend door de NV EBES, voor het oprichten van de groep 5 van de kerncentrale van Doel.

Aangezien deze aanvraag echter nog steeds in het stadium van onderzoek is en gelet op het antwoord op het punt 1 van zijn vraag, is het laatste gedeelte van de gestelde vraag voorbarig.

Vraag nr. 116 van 5 juni 1986 van de heer A. DE BEUL

Studie „Open golfterreinen van Vlaanderen” — Aanwending

In het „interne” rapport van AROL, „Open golfterreinen voor Vlaanderen” worden 10 nieuwe golfterreinen verspreid over het Vlaamse land, voorgesteld. Deze studie betitelt zichzelf als een snelsurvey-onderzoek dat op vraag van de vorige Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening werd samengesteld. In deze studie wordt totaal voorbijgegaan aan het feit of er een werkelijke behoefte aan golfterreinen is. Evenmin wordt onderzocht of binnen de huidige spanning tussen verschillende functies dit zelfs wel haalbaar of wenselijk is.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wordt deze studie als beleidslijn aangewend? Welke nieuwe studieopdrachten in verband met golfterreinen, voorziet u op de korte termijn?
2. Naar we vernemen werd de oorspronkelijke snelsurvey-onderzoek niet aanvaard maar moest deze studie aangevuld worden met een terrein in de nabijheid van Hasselt. Op welke gronden werd een ambtenaar met een hemieuwing van deze studie belast en waarom was een golfterrein in de buurt van Hasselt noodzakelijk? Werd als gevolg hiervan een nieuw intern document aanvaard?
3. Op welke wijze werd naar de behoeften aan golfterreinen gepeild?
4. Hoe is volgens u, binnen de huidige spanning van functies, een opofferen van 2000 ha te verantwoorden?
5. Hoe zal een eventuele bestemmingswijziging van het gewestplan mogelijk gemaakt worden? Zal voor een wijziging via een BPA gepleit worden of

zal voor het in herziening stellen van het gewestplan geopteerd worden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Vooreerst verwijs ik U naar het antwoord op de vraag nr. 95 van 13 mei 1986 van de heer P. De Weirdt, waarin duidelijkheid gebracht werd over de betekenis en de opzet omtrent de studie „Open golfterreinen in Vlaanderen”.

In dezelfde context is het mij niet bekend of de opdracht van mijn geachte voorganger gewijzigd werd voor een bepaald terrein in de omgeving van Hasselt en zijn uw vragen 4 en 5 zonder voorwerp.

Tenslotte kan nog medegedeeld worden dat voor het opmaken van de studie i.v.m. de **inplantingsmogelijkheden** gebruik gemaakt werd van bestaande documenten afkomstig van het sociologisch onderzoeksinstituut, Studiegroep Cultuurbevordering van de KUL (Evolutie van de sportbeoefening in België vanaf 1972-1982 — Specifiek voor Vlaanderen) en van een studie van het Interfacultair Centrum voor Management te Gent.

Vraag nr. 124 van 11 juni 1986 van mevrouw T. MERCKX-VAN GOEY

Openbaarmaking bouwaanvragen — Procedure

Artikel 6 van het KB van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen, voorziet dat de eigenaars van de percelen gelegen binnen een omtrek van 50 m vanaf de perceelsgrenzen, binnen 7 dagen na de afgifte van het ontvangstbewijs, door het gemeentebestuur bij een ter post aangetekende brief (of bij een individueel bericht tegen ontvangstbewijs) in kennis gesteld worden van de bouwaanvraag.

Indien naar aanleiding van omstandigheden bv. de poststaking — zelfs buiten de wil van het gemeentebestuur — bedoelde eigenaars niet binnen de voorziene termijn van 7 dagen in kennis gesteld worden van de bouwaanvraag en wanneer a fortiori de termijn van 14 dagen bedoeld in paragraaf 2 van hetzelfde artikel verstreken is vooraleer de eigenaars kennis kregen van de bouwaanvraag en de juiste gegevens hieromtrent, stelt zich een probleem voor de vrijwaring van de mogelijkheden en de vrijwaring van het recht van ieder belanghebbende om zijn opmerkingen en bezwaren bij het College in te dienen.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij mededelen of:

- in dergelijk geval de procedure moet hernomen worden dan wel of het begin van de termijnen loopt vanaf het ogenblik dat de belanghebbende naar recht kennis kreeg op de voorgeschreven wijze, van de bouwaanvraag;
- het correcte en perfecte verloop van de procedure en aldus de vrijwaring van de belangen van de belanghebbende die in vele gevallen niet woon-

achtig is in de gemeente waarin de bouwaanvraag werd ingediend, telkenmale beoordeeld wordt door de gevolmachtigde ambtenaar van de provinciale directie van Stedebouw.

Antwoord

In antwoord op haar parlementaire vraag van 11 juni 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat het antwoord op deze vraag moet gezien worden in analogie met het arrest nr. 17.429, van 10 februari 1976 van de Raad van State. In dit arrest staat onder meer dat wanneer een ter post aangetekende zending, om welke reden ook, niet aan de aanvrager kan worden besteld, het de overheid vrij staat het nodige te doen opdat de beslissing langs andere wegen aan de aanvrager toekomt. Het is derhalve duidelijk dat de Raad van State er van uitgaat dat de overheid andere middelen ter harer beschikking heeft om dergelijke opdrachten uit te voeren, zodat een poststaking geen argument is om geldig als overmacht ingeroepen te worden bij openbaarmaking overeenkomstig artikel 6 van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen.

Hoewel de vraag door het geachte lid niet zo precies werd gesteld, houd ik er toch aan even verder in te gaan op deze problematiek en in verband te verwijzen naar het artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 3 oktober 1984 tot aanvulling voor het Vlaamse Gewest van het koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de behandeling en de openbaarmaking van de bouwaanvragen waarin staat: „Indien het gaat om een bouwaanvraag bedoeld in artikel 3.10' van dit besluit dan gebeurt de kennisgeving aan de eigenaars van de percelen gelegen binnen de omtrek van vijftig meter door de aanvrager zelf”.

In dit geval kan derhalve, gelet op de verschuiving van de verantwoordelijkheid ter zake van de gemeente naar de aanvrager zelf, niet verwezen worden naar bovenvernoemd arrest van de Raad van State.

Het uitgangspunt moet zijn dat het belang van de eigenaars van de percelen gelegen binnen een omtrek van 50 m maximaal moet beschermd worden, aangezien de openbaarmaking duidelijk met deze bedoeling werd ingevoerd. Derhalve kan in dit geval — toepassing minidecreet — gesteld worden dat de termijn pas ingaat op de dag dat de betrokken personen kennis gekregen hebben van de aanvraag.

Wat het tweede punt van de vraag betreft, kan ik het geachte Lid enkel mededelen dat dergelijke onderzoeken en de verdere behandeling ervan tijdens de procedure deel uitmaken van de nodige zorg welke verwacht wordt van de administratie bij de behandeling van de ingediende aanvragen.

Vraag nr. 125
van 12 juni 1986
van de heer A. DE BEUL

Mini-decreet — Statistieken

In onze vraag nr. 82 van 14 april 1986 stelden we dat de bestaande statistieken geen diepgaande analyse

mogelijk maakten. Dit betekende echter geenszins dat uit deze statistieken geen conclusies te trekken zijn. Wanneer in de periode januari tot oktober 1985, op 529 aanvragen er zich 3 in de zone gemeenschapsvoorziening, 20 in het industriegebied, 449 in het agrarische gebied, 47 in bosgebieden, groengebieden, parkgebieden en bufferzones, 2 in het recreatiegebied, 8 in het woongebied en 1 in het woonuitbreidingsgebied situeren, dan ligt één conclusie zonder enige betwisting voor de hand : de druk op de „groene” gebieden is zeer sterk vermits 90 procent van de aanvragen zich in deze gebieden situeren, is het nogal wies dat de open ruimte, duidelijk het meest in de verdrinking komt.

Gaarne vernam ik van de geachte **Gemeenschapsminister** een antwoord op de volgende vragen.

1. Lijkt het voor u niet duidelijk te zijn dat de toepassing van het mini-decreet vooral de druk op de open ruimte doet toenemen?
2. Welke richtlijnen gaf u aan de administratie, na de adviezen van de Raad van State, opdat het „vierde” uitvoeringsbesluit, „de druk op de open ruimte” zou verminderen?
3. Meent u niet dat op basis van de statistieken een aanpassing van het mini-decreet zich opdringt?
4. Wanneer voorziet u een initiatief op 't vlak van het aanpassen van de wet op de stedebouw en de ruimtelijke ordening?
5. Wanneer werd begonnen met de „automatisatie van dossiers”? Wanneer zal het bestand, de apparatuur en de data, operationeel zijn?
6. Hoeveel geld werd voorzien om de provinciale directies met meerdere terminals op het centrale bestand aan te sluiten? Wanneer voorziet u een initiatief op 't vlak van het aanpassen van de wet op de stedebouw en de ruimtelijke ordening?
5. Wanneer werd begonnen met de „automatisatie van dossiers”? Wanneer zal het bestand, de apparatuur en de data, operationeel zijn?
6. Hoeveel geld werd voorzien om de provinciale directies met meerdere terminals op het centrale bestand aan te sluiten? Wanneer voorziet u de installatie?
7. Welke informatiesysteem wordt voorgesteld? Op welke wijze kan de administratie effectief een bestand opbouwen en gebruiken, wanneer alles via het VOI moet verlopen?
8. Zal de administratie voor elke nieuwe opdracht een COI, uw toelating vragen?
9. Hoeveel geld werd voorzien voor de hulpapparatuur, de soft-ware en de data?
10. Indien de wijze van opslag reeds bepaald zou zijn, kunnen op grond hiervan toch richtlijnen worden gegeven, om voorlopig manueel, deze statistieken bij te houden? Zal de administratie in deze zin adviseren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de wetgever, vermoedend dat

het mini-decreet de druk op de open ruimte zou doen toenemen, een uitvoeringsbesluit **heeft** voorzien om de waardevolle gebieden te beschermen.

Zoals u weet uit mijn antwoorden op de vragen nr. 85 van 16 april '86 en 118 van 16 juni 1986 is een „vierde” uitvoeringsbesluit in voorbereiding om de gebieden te bepalen binnen dewelke de in artikel 79 van de stedenbouwwet voorziene afwijkingmogelijkheid niet of slechts gedeeltelijk kan toegepast worden. Wanneer dit uitvoeringsbesluit van kracht wordt, zal ik onderzoeken of het mini-decreet tegemoet komt aan de voorgestelde beleidsdoelstellingen van de wetgever en/of de goede ruimtelijke ordening erdoor gediend is. Zo niet, zal ik nagaan of een bijsturing van de richtlijnen mogelijk is dan wel of het nodig is de uitvoeringsbesluiten of de wet zelf aan te passen.

Ik heb mijn administratie verzocht mij zo spoedig mogelijk een document voor te bereiden met de bijzondere knelpunten van de ganse stedenbouwwet. Overeenkomstig het Regeerakkoord is het mijn bedoeling de wetgeving inzake de diverse aspecten van de Ruimtelijke Ordening knelpuntmatig te hervormen op basis van de drie gestelde beginselen: een gedecentraliseerde aanpak, een dynamische planning op de drie niveaus en aan aangepaste inspraak met de mogelijkheid tot beroep.

Er werd noch in het hoofdbestuur, noch in de provinciale directies reeds concreet gestart met de „automatisatie van de dossiers bouw- en verkavelingsvergunningen”.

In het Informatieplan 1986 werd in het kader van het project Ruimtelijke Ordening „Barbara” (basisgegevens voor het Ruimtelijk Beleid door automatisatie van de regionale administratie) voor het project „Toepassingsprogramma voor de dossieropvolging in de provinciale directies met automatische reperage” met een nieuwe definitieve studie gestart.

Hiervoor werd voor 1986 een bedrag voorzien van 0,746 miljoen. Voor de exploitatieopdrachten (met inbegrip van deze voor het deelproject onbebouwde percelen) werd 0,932 milj. voorzien voor 1986. De hieropvolgende fasen van de verschillende deelprojecten van het project „Barbara” met o.a. de functionele analyse, de verdere programmatie en de exploitatie werden, ingevolge de beslissing van het Begeleidingscomité dd. 20/1/1986, uit het informaticaplan 1986 geschrapt en voor latere datum verschoven.

Wat de samenwerking tussen administratie en het COI betreft, dient ter informatie vermeld dat de opvolging, uitwerking, eventuele bijsturing van een project, nieuwe initiatieven of opdrachten aan het COI steeds gebeuren via een stuurgroep per project. Een stuurgroep is samengesteld uit ambtenaren van de betrokken administratie(s) en wordt voorgezeten door de directeur-generaal van de initiatiefnemende administratie. De voorstellen en adviezen gaan via het Ambtenarencomité (samengesteld uit de leidende ambtenaren van de Vlaamse Administraties), voorgezeten door de Secretaris-generaal, naar het Begeleidingscomité (samengesteld uit afgevaardigden van de verschillende Gemeenschapsministers, voorgezeten door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve). De Vlaamse Executieve is het laatste en hoogste beslissingsorgaan in verband met het informatiebeleid van

de **jaarprogramma's** en is opdrachtgever van het COI.

Vraag nr. 127
van 16 juni 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Filterkoekstort te Damme — Maatregelen inzake toepassing gewestplan

Een Brugs bedrijf beschikt sinds enige tijd over een opslagplaats voor filterkoek. Nochtans blijkt volgens onderzoeken dat filterkoek, een residu van een fermentatie van een enzyme, niet alleen voor geurhinder zorgt, maar tevens een gevaar betekent voor het oppervlaktewater en de bodem.

De opslagplaats van het bedrijf bevindt zich op een landbouwterrein van 1 ha groot, langs de **Schipdonk**-vaart West in Damme-Oostkerke. Het terrein werd door Gist-Brocades aangekocht. Op de gewestplannen wordt het terrein bovendien beschouwd als een **land**-schappelijk waardevol landbouwgebied. De opslagplaats ligt tevens langs een toeristische wandelweg op slechts 1 km van het centrum van **Damme** en in een historisch waardevolle omgeving, nl. het „Verbrand Fort”. Er is bij de plaatselijke bevolking een terechte vrees voor de aanwezigheid van stikstof en fosfor die in de bodem kunnen migreren. Het bedrijf wil immers 13.500 ton **filterkoek** per jaar storten op deze plek.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister:

1. of hij op de hoogte is van deze problemen in Damme-Oostkerke en hoe hij hierop meent te moeten reageren;
2. of een striktere toepassing van de gewestplannen zich hier niet opdringt;
3. welke maatregelen hij in de nabije toekomst wil treffen om aan deze situatie een einde te maken?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de vergunningsprocedure voor afvalstortplaatsen geregeld wordt door het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en zijn uitvoeringsbesluiten.

Het is evident dat de bevoegde bestuurlijke overheden bij het afleveren van vergunningen rekening dienen te houden met de voorschriften van de gewestplannen.

Het onderzoek van de door het geachte lid vermelde feiten, valt onder de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu.

vraag nr. 128
van 16 juni 1986
van de heer N. DE BATSELIER

Braadkuikenhok (19.000 braadkippen) — Bouwaanvraag te Dendermonde (Grembergen)

Op 26 maart 1986 werd een bouwaanvraag ingediend voor de oprichting van een braadkuikenhok voor 19.000 braadkippen te Dendermonde (Grembergen), op het perceel kadastraal bekend onder sectie B nr. 516b 2.

Dit dossier, dat slechts op enige detailpunten afwijkt van het hiervoren vermelde, en dat voorts betrekking heeft op identiek dezelfde bouwplaats en een identieke, zij het beperktere bedrijvigheid, werd op 28 maart 1986 voor advies overgemaakt aan de gemachtigde ambtenaar van de Stedebouw.

Tot grote verbazing bleek dit advies op 5 mei 1986 ditmaal gunstig waarna 2 dagen later de bouwvergunning door het College van Burgemeester en Schepenen te Dendermonde werd verleend hetzij op 7 mei 1986.

Het gunstig advies had volgende motivering :

„Het betreft een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf zodat de afstandsregel tegenover woon- en woonuitbreidingsgebieden niet van toepassing is.”

De inplanting van de braadkuikenhokken voor 19.000 braadkippen naast de bestaande rundveestal komt niet in aanmerking voor een bedrijfswoning.

Graag enige vragen in deze op zijn minst eigenaardige evolutie van het dossier.

1. Is in heel dit dossier niet een groot element van „vermenging van belangen” via familierelaties?
2. Is de inplantingsplaats van de aanvraag niet gelegen in een agrarische gebied overeenkomstig de zonering van het gewestplan van Dendermonde?
3. Moet deze dan niet aan de afstandsregel voldoen met betrekking tot de gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven voor intensieve veeteelt of bedrijven met een industrieel karakter?
4. Het tot heden genomen besluit geeft dit exact de situering en voorschriften inzake afstanden aan?

Waarom niet?

Is dit geen verplichting?

Welke afstandsregels zijn hier dan geldig?

Moeten deze niet expliciet vermeld worden?

5. Verkeerdelijk wordt gesteld dat het om een bestaand bedrijf zou gaan. Bij de eerste bouwaanvraag van de heer L. Inzé, die voorhoudt op 1 januari 1986 het bedrijf Dierick over te nemen, werd waarheidsgetrouw de voorziene oprichting als een nieuw bedrijf vooropgesteld. De tweede aanvraag, naar de grond identiek, wordt de vooropgestelde oprichting als een uitbreiding van een bestaand bedrijf voorgesteld. Is een naamverandering van aanvragen dan echt voldoende?

Aan welke andere vereisten heeft het dossier in dit verband nog voldaan, opdat de Administratie van Ruimtelijke Ordening een gunstig advies kan verantwoorden?

Het bedrijf van aanvrager M. Dierick is immers gelegen in het woongebied en is een rundveebedrijf.

6. Of zijn de bestaande schuilhokken voor rundvee voldoende om door te gaan als rundveebedrijf?
7. Is door het besluit nu enkel een uitbreiding toegestaan van een rundveebedrijf? En dus niet voor een braadkippenhok?
8. Moet het dossier niet heropende worden wegens de vele valse informatie en mogelijke dubbelzinnige formuleringen?

Welke stappen wil de Minister hiertoe zetten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het antwoord op de onderscheiden punten van zijn vraag mede te delen.

- Wat de vraag vermeld onder punt 1 betreft, moet worden opgemerkt dat het niet de taak van het bestuur is om na te gaan of het dossier een element van vermenging van belangen via familierelaties bevat. De aanvraag werd door het bestuur onafhankelijk van een zulksdanig element afgehandeld.
- Wat de vragen 2 en 3 aangaat, kunnen deze bevestigend beantwoord worden.
- Vraag nr. 4: als hier het vergunningsbesluit gedateerd van 7.5.1986 van het College van Burgemeester en Schepenen bedoeld wordt moet ontkenkend geantwoord worden op de onderscheiden vragen. In het besluit moeten geen afstanden worden vermeld.
- Op vraag nr. 5 kan het volgend antwoord worden verstrekt. De aanvraag van Michel Dierick is ten gronde verschillend van deze, welke door L. Inzé-Dierick werd ingediend.

De vraag van deze laatste betrof in feite een nieuw bedrijf voor intensieve teelt, ingeplant in het agrarisch gebied en op minder dan 300 m van het woongebied, zodat het strijdig was met art. 11 van het KB van 28.12.72 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen.

De aanvraag van Michel Dierick daarentegen, heeft betrekking op de uitbreiding van een gedeelte van het bedrijf, dat zich op + 200 m van de bedrijfszetel bevindt en waar reeds een veestal op het bouwperceel zelf en sleufsilo's op een ander perceel aan de overkant van de weg in gebruik zijn genomen.

Derhalve was op het perceel in kwestie reeds de aanzet gegeven voor de uitbreiding van het bestaande bedrijf, dat in het woongebied is gelegen en waar geen uitbreidingsmogelijkheden voorhanden zijn. Als dusdanig moest voor het bedrijf in kwestie de verplichte afstand van 300 m ten opzichte van het woongebied niet worden in acht genomen. Art. 11.4.1 van het KB van 28.12.72 bepaalt uitdrukkelijk dat deze regel niet geldt in het geval het gaat om de uitbreiding van bestaande bedrijven. Bovendien kan worden aangegeven dat de capaciteit van het braadkippenhok teruggebracht werd van 2 x 20.000 kippen tot 19.000 kippen, zodat de intensiviteit gevoelig werd verminderd en wat de uitbatingsvergunning

betreft slechts de bepalingen van het ARAB besluit klasse II van toepassing zijn.

- Op vraag 6 kan worden geantwoord dat het hier niet gaat om een bestaand schuilhok, doch wel om een stalling voor jong vee; dit blijkt duidelijk uit de fotodocumentatie die bij de aanvraag is gevoegd.
- Vraag 7: uit de toelichting bij het KB van 28.12.72 — art. II. 10 laatste lid komt voldoende naar voor dat een bestaand landbouwbedrijf kan uitbreiden binnen de strook van 300 m van een woongebied, door het oprichten van een braadkippenhok bij een bestaand veebedrijf.
- Vraag 8 : mijn bestuur is onwetend over eventuele valse informatie en mogelijke dubbelzinnige formulering.

Vraag nr. 129

van 16 juni 1986

van de heer N. DE BATSELIER

Arrondissement Dendermonde — Gemeentelijk tewerkstellingsbeleid

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening vernemen wat de situatie is inzake het tewerkstellingsbeleid (zowel kwalitatief als kwantitatief) bij de gemeenten (impliciet OCMW) in het arrondissement Dendermonde kunnen evalueren en controleren.

Wat zijn in de afzonderlijke diverse gemeenten in het arrondissement Dendermonde :

- a. het aantal voorziene personeelsleden in het kader per grote categorie?
- b. Wat is per categorie de bezettingsgraad?
- c. Wat, is per categorie het procentueel aantal tewerkgestelde vrouwelijke personeelsleden?
- d. Wat zijn de opslorplingsprogramma's die de gemeenten en aanverwante diensten lopende hebben?
- e. Hoeveel personen zijn tewerkgesteld in de diverse opslorplingsprogramma's, bij voorbeeld tewerkgestelde werklozen, BTK, DAC? Graag uiteraard ook hierover de indeling per categorie en per geslacht?
- f. Hoeveel personen werken in deeltijds dienstverband in deze gemeenten? Graag per categorie en per geslacht ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid, venvijzend naar mijn antwoorden op de vraag nr. 44 van de heer De Batselier (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 25 maart 1986, p. 175) en de vraag nr. 52 van de heer C. De Clercq (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 25 maart 1986, p. 177), mede te delen dat het mij onmogelijk is op het aspect dat het geachte lid in eerste instantie interesseert, namelijk de verhouding tussen de personeelskaders, en de mate waarin,

of de wijze waarop ze bezet worden, een vorm van toezicht uit te oefenen.

Ik wens de aandacht van het geachte lid te vestigen op het feit dat verscheidene andere aspecten van zijn vraag regelmatig door het Nationaal Instituut voor de Statistiek onderzocht worden, en dat de resultaten van zijn bevindingen op geregelde tijdstippen bekend maakt in zijn statistische jaarboeken.

Vraag nr. 130

van 17 juni 1986

van de heer A. SCHELLENS

Linter-Melkwezer — Draineringswerken en ruilverkaveling werkzaamheden

Sinds enige tijd gaan opnieuw besprekingen door over de uitvoering van draineringswerken en ruilverkavelingswerkzaamheden te Linter-Melkwezer. De uitvoering ervan zal een nefaste weerslag hebben op de bestaande natuur- en landschapswaarden. Door de ruilverkavelingsinstanties wordt vooruit gelopen op een definitieve beslissing en de eigenaars-gebruikers wordt de raad gegeven tot het kappen van de bomen over te gaan.

Wanneer de ruilverkaveling wordt goedgekeurd zal dit het kaalkappen van niet minder dan 5.000 bomen tot gevolg hebben en 500 ha gronden zullen worden gedraineerd.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe definitief zijn de resultaten van deze besprekingen?
2. Wanneer werd er toelating verleend om tot het kaalkappen over te gaan?
3. **Werd** aan het ruilverkavelingscomité reeds toelating gegeven om met de draineringswerkzaamheden te starten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag in verband met het uitvoeren van bepaalde werken in de ruilverkaveling Linter-Melkwezer, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de ruilverkavelingen niet tot mijn bevoegdheid behoren.

Indien evenwel het ruilverkavelingscomité overgaat tot het uitvoeren van werken die vallen onder toepassing van art. 44 van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, dienen hiervoor de nodige vergunningen te worden aangevraagd. Tot op heden is dit bij mijn weten niet gebeurd.

Vraag nr. 133

van 23 juni 1986

van de heer G. BEERDEN

Wet van 29 maart 1962 — Toepassing artikel 56 § 2

Bij verkoop van onroerende goederen waarbij de vermelding van een perceel grond gewenst wordt, moet de Administratie voor Ruimtelijke Ordening, in toe-

passing van art. 56, § 2 van 29 maart 1962, advies geven waarbij de bemerkingen vanwege genoemde dienst moeten vermeld worden in de akte.

De vraag is echter: kan genoemde dienst een bemerking formuleren luidend als volgt „de voorgestelde opsplitsing kan derhalve niet aanvaard worden”, en zodoende beletten dat de notaris de akte van verkoop opmaakt cf. de wil van de beide partijen (koper en verkoper).

Is onze zienswijze juist, als wij stellen dat de genoemde dienst slechts bemerkingen kan maken, die moeten opgenomen worden in de akte en er dus wezenlijk deel van uitmaken.

Een concreet voorbeeld maakt onze vragen duidelijk: Ouders laten hun landbouwbedrijf over aan hun zoon. Samen met de overname van het onroerend goed koopt de zoon de bedrijfsgebouwen in eerste fase, om later de bedrijfswoning te kopen (tweede fase).

Het advies van genoemde dienst luidde: „Gelet op de ligging binnen een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, volgens het bij KB dd. 3 april 1979 ggk. gewestplan Hasselt-Genk, dient de woning één geheel te blijven uitmaken met de landbouwgebouwen.

De voorgestelde opsplitsing kan derhalve niet aanvaard worden.”

We zijn het roerend eens dat de woning een geheel dient te blijven met de landbouwgebouwen, wat trouwens de bedoeling is. De discussie gaat echter over het feit of dit ook moet „in eigendom” dan wel „in gebruik”.

De vraag is derhalve: kan genoemde dienst in haar advies toevoegen: „de voorgestelde opsplitsing kan derhalve niet worden aanvaard “?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat, bij de beantwoording van de door hem gestelde vraag, rekening dient gehouden met de filosofie die aan de grondslag lag van de invoering van artikel 56, § 2 bij de wijziging van 22 december 1970 van de stedenbouwwet.

De ervaring met de wet van 29 maart 1962 had uitgewezen dat er een tendens bestond om haar bepalingen te omzeilen. De wetgever van 1970 heeft dientengevolge de verdeling van een goed, die geen verkaveling is, aan een toezicht willen onderwerpen, zulks teneinde de kopers van percelen waarop niet mag gebouwd worden te beschermen.

Het is om deze redenen dat, benevens de andere bepalingen die staan vermeld in bovengenoemd artikel 56, § 2, aan het College van Burgemeester en Schepenen en aan de gemachtigde ambtenaar de bevoegdheid is gegeven om — in de akte over te nemen — bemerkingen te maken over de bestemming van de in de akte vermelde kavels.

Het feit dat ook betreffende de bestemming bemerkingen kunnen worden gemaakt, brengt met zich mee dat deze niet alleen kunnen en mogen terugslaan op het begrip „eigendom” maar ook, inherent aan de

bestemmingsnotie, betrekking kunnen en mogen hebben op het „gebruik” van het betrokken goed.

Anderzijds dient opgemerkt dat artikel 56, § 2 duidelijk stipuleert dat deze bemerkingen „eventueel” en „ter inlichting” worden gegeven. Bij de Senaatsbespreking (Senaat, doc. nr. 525, blz. 48) werd door de Minister in 1970 eveneens toegelicht dat deze bemerkingen enkel bij wijze van inlichting worden gegeven.

Uit dit alles volgt dat in casu de gemachtigde ambtenaar enerzijds wel bemerkingen kan maken, uit beschermingsoverwegingen, betreffende de bouw mogelijkheden nadat de verdeling of splitsing is doorgevoerd, maar dat hij anderzijds niet de bevoegdheid heeft om de geplande verdeling van een goed tegen te houden of te weigeren.

In deze kontekst dient dan ook gekonkludeerd dat de terminologie dat „de voorgestelde opsplitsing niet kan aanvaard worden” niet mocht gebruikt worden.

Vraag nr. 135 van 25 juni 1986 van de heer N. DE BATSELIER

Intercommunale verenigingen in Vlaanderen — Vergoedingen die onder diverse vormen en benamingen worden uitgekeerd

In talrijke intercommunale verenigingen worden diverse vergoedingen uitgekeerd aan titularissen van bestuurs-, controle- of expertfuncties uitgeoefend in de organen van die verenigingen.

Graag had ik conform mijn jaarlijkse terugkomende vraag, van de geachte Minister vernomen met betrekking tot de intercommunale verenigingen die in het Vlaamse Gewest hun activiteit uitoefenen, welke bedragen per intercommunale en per mandaat er in 1985 werden uitgekeerd onder de vorm van vergoedingen en dergelijke aan de leden, naargelang de mandaten en functies die ze bekleeden in al de bestuurs-, experts- en controleorganen van die verenigingen.

Inzonderheid betreft de bruto-geïndexeerde bedragen ingedeeld volgens de aard van de vergoedingen zoals: vaste vergoedingen, wedden, zitpenningen, honoraria, representatiekosten, verplaatsingskosten, reis- en verblijfskosten, voordelen in natura enz.

Antwoord

Gelet op de omvang van de gevraagde documentatie zullen de gegevens die betrekking hebben op het boekjaar 1985 het geachte lid rechtstreeks worden bezorgd na voltooiing van de noodzakelijke opzoeken.

Vraag nr. 136 van 25 juni 1986 van de heer R. VAN STEENKISTE

Ontwerp-gewestplan Roeselare- Tielt — Afwijking

Volgens de rechtspraak van de Raad van State mag van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan alleen

worden afgeweken in het raam van de bezwaren en adviezen geformuleerd tijdens het openbaar onderzoek. En wanneer de overheid bij het vaststellen van het definitief gewestplan afwijkt van het advies van de Regionale Commissie van Advies, dan moet die afwijking gemotiveerd worden.

In het ontwerp-gewestplan Roeselare-Tielt (Ministerieel Besluit van 27 augustus 1976) werden in het centrum van de gemeente Tielt twee „sportparken” voorzien (oranje kleur, dus recreatiezone). In het gewestplan (KB van 17 december 1979) zijn die sportparken verdwenen en bouwzone geworden.

Zou de geachte Gemeenschapsminister mij kunnen meedelen waar, naar zijn mening, de basis ligt voor de gesignaleerde afwijking in het gewestplan ten opzichte van het ontwerp-gewestplan. En met name:

1. welke passage in het advies van de Regionale Commissie (zie Belgisch Staatsblad van 4 januari 1980) die afwijking verantwoordt?
2. Welke passage in het koninklijk besluit van 17 december 1979 de motivatie uitmaakt voor de afwijking van het advies van de Regionale Commissie?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de hiernavolgende informatie mede te delen.

1. In het advies van de Regionale Commissie van Advies betreffende het gewestplan Roeselare-Tielt komen geen passages voor die de wijziging van recreatiezone (oranje kleur) naar woongebied (rode kleur) kunnen verrechtvaardigen. Alleen onder punt 1.6 en 1.7 van het advies wordt melding gemaakt van gebieden voor sport, spel en sportparken, in die zin dat deze als zodanig nodig zijn en moeten kunnen uitbreiden.
2. In het koninklijk besluit van 17.12.79 houdende definitieve vaststelling van het gewestplan Roeselare-Tielt werd de wijziging ten overstaan van het ontwerp-gewestplan niet gemotiveerd.
3. Er weze echter gesteld dat de bestemming „woongebied” volgens het gewestplan, overeenkomstig art. 5 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, onverminderd de mogelijkheid laat bestaan dat gebied tot sportpark te gebruiken of in te richten.

Vraag nr. 138

van 1 juli 1986

van de heer H. VAN WAMBEKE

Arrondissement Aalst — Gemeentefinanciën 1985 en 1986

Ik zou het op prijs stellen van de geachte Minister, voor de dienstjaren 1985 en 1986 volgende gegevens te mogen ontvangen voor elk van de tien gemeenten van het arrondissement Aalst.

1. Opcentiemen onroerende voorheffing;
2. aanslagvoet aanvullende personenbelasting;

3. aanslagvoet tewerkgesteld personeel ;
4. aanslagvoet drijfkracht ;
5. resultaat koptabel van de gewone dienst van de begroting;
6. resultaat eigen aan het dienstjaar van de gewone dienst van de begroting;
7. algemeen begrotingsresultaat van de gewone dienst van de begroting.

Antwoord

Ik heb de eer U mede te delen dat de gevraagde gegevens betreffende de gemeentefinanciën van het arrondissement Aalst, van statistische aard zijn. Zij worden derhalve aan het geachte lid persoonlijk toegestuurd.

T. KELCHTERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 26

van 23 juni 1986

van de heer A. DE BEUL

Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel — Personeelskader en infrastructuur

Op 16 juni was er een protestactie van de studenten en het administratief personeel van het Brussels Muziekconservatorium die op een ludieke manier uiting gaven aan hun eisen. Deze eisen zijn niet nieuw, maar wachten weliswaar reeds jaren op een doeltreffende oplossing.

Het gaat over een gebrek aan passende studielokalen en het uitblijven van een personeelskader voor het administratief personeel.

Omdat we weten dat er tussen de Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming en de nationale Minister voor Onderwijs een overeenkomst bestaat die ertoe strekt dat u maximaal de bevoegdheden op het vlak van het kunstonderwijs in Vlaanderen uitoefent, vragen wij welke concrete maatregelen u zult nemen om de moeilijkheden in het Vlaams muziekconservatorium van Brussel weg te werken en statutaire zekerheid voor het personeel te scheppen.

Antwoord

Ik kan het geachte lid meedelen dat met mijn Collega van Onderwijs reeds overleg werd gepleegd nopens de te treffen maatregelen inzake de infrastructuur van het Koninklijk Muziekconservatorium te Brussel en dat terzake de nodige afspraken werden gemaakt om een oplossing te geven aan de gerezen problemen.

Anderzijds wordt door mijn Kabinet een ontwerp van besluit tot vaststelling van de personeelsformatie van de betrokken inrichting voorbereid dat rechtszekerheid zal scheppen voor het personeel.

Ik zal niet nalaten het verloop van beide dossiers van nabij te volgen.

Vraag nr. 27
van 9 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Deeltijds leerproces — Contacten bedrijfswereld en modellen alternerend leren

Kan de geachte Minister i.v.m. de werkervaring van de jongeren, ingeschakeld in het deeltijds leerproces, de nodige garanties geven opdat alle jongeren die in een vormingsproject zouden ingeschakeld worden de nodige kansen zullen krijgen inzake een stageplaats?

Mag ik vernemen welke contacten de geachte Minister met de georganiseerde arbeiderswereld onderhoudt teneinde modellen van alternerend leren op te zetten?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat wat betreft het aspect deeltijds werken in het kader van de verlengde leerplicht de garanties inzake een stageplaats geregeld zijn voor wat betreft het leercontract van de middenstand en het industrieel leercontract.

Vermits voor het overige een dergelijke regeling zich situeert binnen de bevoegdheid van de nationale regering in het bijzonder van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid, werd hiervoor een gezamenlijk schrijven van mezelf en de heer Coens, Minister van Onderwijs gericht aan de heer M. Hansenne, bevoegd om ter zake bij de arbeidswereld de nodige stappen te ondernemen.

Vraag nr. 34
van 16 juli 1986
van de heer P. BREYNE

Onderwijs met beperkt leerplan — Vrije dagen

In verband met de toepassing van de omzendbrief van 3 april 1986 betreffende de vakanties en vrije dagen in het onderwijs met beperkt leerplan zou ik graag een antwoord bekomen op volgende vraag in verband met een academie voor schone kunsten met beperkt leerplan die geopend is op maandag, woensdag, vrijdag, zaterdag en zondag en waar tijdens die dagen ofwel in de voormiddag ofwel 's avonds les wordt gegeven, maar nooit een volledige dag.

Hoe moet de term „ halve vrije dag” worden geïnterpreteerd in het onderwijs met beperkt leerplan? Stemt de aanwending van zes halve vrije dagen in het onderwijs met beperkt leerplan in feite overeen met de sluiting van de inrichting gedurende zes lesdagen indien in die inrichting tijdens deze lesdagen geen volledige dag les wordt gegeven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat in bedoelde omzendbrief sprake is van drie volle of zes halve vrije dagen. Het is evident dat met volle dagen in deze context bedoeld

wordt, een gewone volledige lesdag, wat inhoudt dat in de door U geciteerde voorbeelden de volle dagen niet kunnen omgezet worden in halve dagen.

Om echter verdere misverstanden te voorkomen is er een nieuwe omzendbrief uitgevaardigd die ondubbelzinnig is.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 147
van 16 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie — Huisvesting

Onlangs verscheen in de pers een oproep van de Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie (VVIA) gericht tot de openbare besturen om eventueel een oud station of een gemeentehuis als nieuwe huisvesting voor de vereniging ter beschikking te stellen omdat de huidige huisvesting (een kleine arbeiderswoning van omstreeks 1880) door de sterke groei van het documentatie- en informatiebestand veel te klein is geworden.

Kan de Minister niet inspelen op deze vraag van deze verdienstelijke niet-gesubsidieerde vereniging door één of ander aangepast beschermd gebouw van de Vlaamse Gemeenschap ter beschikking te stellen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 16 april 1986 kan ik het geachte lid mededelen dat er mij geen aanvraag bekend is van de Vlaamse vereniging voor Industriële Archeologie (VVIA) om in een gebouw van de Vlaamse Gemeenschap gehuisvest te worden.

Overigens beschikt het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op dit ogenblik niet over een gebouw dat voor de Vlaamse Vereniging voor Industriële Archeologie geschikt zou zijn.

Vraag nr. 156
van 22 april 1986
van de heer A. DE BEUL

Contact-studie- en documentatiecentrum van Algemeen- Nederlands Congres — Verhoging bijdrage Vlaamse Gemeenschap

Het Algemeen-Nederlands Congres verricht bijzonder nuttig werk voor de bredere algemene samenwerking tussen Nederland en Vlaanderen.

Met het oog hierop is het van essentieel belang dat het bestendig contact-studie- en documentatiecentrum van het ANC in stand kan worden gehouden.

Is de Minister bereid hiertoe de reeds door onze gemeenschap geleverde bijdrage adequaat te verhogen?

Antwoord

In aansluiting op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Het dossier betreffende de subsidiëring van het Algemeen Nederlands Congres werd tot 1985 behandeld door de diensten van het Commissariaat-Generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking.
2. Ik heb opdracht gegeven aan de Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming om, van zodra de aanvraag vanwege het A,N,C, ontvangen is, het grondig te bestuderen en het positief te behandelen.

**Vraag nr. 186
van 21 mei 1986
van de heer J. CAUDRON**

Gesubsidieerde sportscholen — Begroting, inrichting, subsidiëring en vergoedingen trainers

Als antwoord op mijn vraag nr. 51 van 29 januari 1986 gaf de geachte Minister mij de lijst van de gesubsidieerde sportscholen en de toegekende subsidies.

Graag vernam ik van de geachte Minister nadere gegevens over de werking van deze scholen.

Kan de geachte Minister mij voor iedere sportschool volgende gegevens mededelen?

1. De gedetailleerde begroting.
2. Het aantal gegeven lesuren of trainingen.
3. De vergoedingen die aan de trainers uitbetaald worden.
4. Het aantal deelnemers per lesuur (het lijkt mij onmogelijk dat de 183 topatleten van de wielerschool aan één en dezelfde training deelnemen).
5. De subsidies die rechtstreeks aan de topatleten uitbetaald worden en de redenen waarom (b.v. aankoop van uitrusting, enz.).
6. De namen van de 183 topatleten in wielrennen, de 63 topatleten van de dansacademie en de 21 topatleten van de Westvlaamse Water- en Omnisportvereniging (met vermelding van de sporttak waarin ze topatleet zijn) en de 30 topatleten van de minivoetbalschool.

Antwoord

Ik heb de eer U mede te delen dat, gelet op de omvang van de gevraagde gegevens, het antwoord rechtstreeks aan het geachte lid zal worden toegevoerd.

**Vraag nr. 191
van 26 mei 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN**

Culturele betrekkingen met Zuid-Afrika — Maatregelen tegen apartheid

Resolutie 35/206 E van de Verenigde Naties (16 december 1980) vraagt de lidstaten om „emigratie naar Zuid-Afrika te verbieden”.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister :

1. of, in navolging van resolutie 35/206 E van de Verenigde Naties (16 december 1980) die de lidstaten vraagt om de „emigratie naar Zuid-Afrika te verbieden “ de BRT in 1985 en 1986 nog dergelijke mededelingen verstrekte? zo ja, op welke data en voor welke betrekkingen?
2. Of er reeds maatregelen getroffen zijn om in navolging van de Ministerraad van 10 september 1985 sport- en culturele contacten met Zuid-Afrika te verbreken? En zo ja, welke?
3. Of er reeds maatregelen genomen zijn om de door de Zuidafrikaanse ambassade verspreide apartheidpropaganda zoals de tijdschriften Oorsig, Beelden, Panorama, e.d. te weren uit openbare bibliotheken en andere openbare instellingen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

1. Met het oog op een antwoord op vraag nr. 1 inzake eventuele mededelingen op de BRT over emigratie naar Zuid-Afrika, werden de **omroepberichten** gecontroleerd die sinds 1 januari 1985 in de ether gingen.

Uit het onderzoek is gebleken dat in 1985 en 1986 geen rechtstreekse oproepen tot emigratie naar Zuid-Afrika werden uitgezonden.

In het kader van de afspraken met de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening over het omroepen van werkaanbiedingen, werd éénmaal een oproep uitgezonden voor een industrieel ingenieur mechanica voor Zuid-Afrika ten behoeve van een bedrijf uit Gent.

Dat bericht werd op verzoek van de Rijksdienst uitgezonden op 13 mei 1985 via BRT- 1.

2. a. De Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad hebben destijds beslist om alle cultureel verkeer met Zuid-Afrika op te schorten. Deze houding werd tot nog toe ongewijzigd gehandhaafd.
- b. Het standpunt van de Gemeenschapsminister van Cultuur, aangaande de sportcontacten met Zuid-Afrika kan, noch mag afwijken van het officieel Belgisch standpunt terzake, standpunt dat mij werd meegedeeld door de Minister van Buitenlandse Betrekkingen in zijn brief van 23 september 1984.

Alle erkende sportfederaties werden geïnformeerd over dat standpunt, via een officiële omzendbrief dd. 30.10.85.

Deze omzendbrief raadt sportcontacten met Zuid-Afrika af, tenzij deze bijdragen tot de afschaffing van de apartheid, of niet in aanmerking kunnen komen om de apartheid in stand te houden.

Dit Belgisch standpunt steunt volledig op het standpunt dat de Ministerraad van de Tien innam op 10 september 1984, in het kader van de Europese politieke Samenwerking.

- c. Binnen de Administratie voor Onderwijs en Permanente Vorming worden vanuit geen enkele dienst contacten onderhouden met Zuid-Afrika, evenmin als vanuit het socio-culturele werkveld.
3. Vanuit de Dienst Openbaar Bibliotheekwerk werden er geen maatregelen getroffen. Het is zo dat de Dienst O.B. onbevoegd is om gelijk welke instantie te beletten gelijk welke publikatie te zenden naar openbare bibliotheken.

Het behoort echter tot de beroepsdeontologie van de bibliothecaris erover te waken dat zijn instelling geen eenzijdige informatie, standpunten verspreidt. Steeds moeten in de mate van het mogelijke alle tendensen, denkrichtingen naast mekaar geplaatst worden.

Voor wat de documentatiebibliotheek van het Bloso betreft zijn noch de genoemde tijdschriften, noch andere door de Zuidafrikaanse ambassade verspreide propagandafolders er aanwezig en evenmin bekend.

Vraag nr. 197
van 9 juni 1986
van de heer J. GABRIELS

Onregelmatige herziening van gewestplannen en bescherming van monumenten en landschappen — Rechtspraak Raad van State

Uiteraard zijn er regelmatig instellingen, personen en instanties die procedures inspannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met allerlei besluiten enz. bij de Raad van State.

Ik neem twee recente voorbeelden: — de MAMA, een particuliere milieuorganisatie uit het **Maasland** heeft een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap in verband met zware procedurefouten bij het goedkeuren van het ontwerp-gewestplan naar Gewestplan **Maasland**; — de NV CBR heeft een procedure ingespannen in verband met het beschermen van het Plateau van Kastert te Riemst.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. In hoeveel gevallen en over welke gevallen is er door organisaties, personen, instellingen enz. een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest in verband met onregelmatige en onjuiste procedures van het gewestplan ?
2. Hoeveel uitspraken zijn er reeds gedaan en wat was de inhoud van deze arresten?
3. In welke gevallen is er door privé-firma's of door particuliere personen een procedure ingespannen tegen de Vlaamse Gemeenschap bij de Raad van State in verband met het bekomen van het deklasseren van zowel gebouwen als landschappen? Wat was het resultaat van eventueel gevelde arresten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Ik heb de eer U mede te delen dat gelet op de omvang van de gevraagde informatie, het antwoord rechtstreeks aan het Geachte Lid zal worden bezorgd.

Vraag nr. 198
van 10 juni 1986
van mevrouw O. LEFEBER

BRT-reclamespots voor het leger — Kostprijs

Herhaalde malen worden er reclamespots over het leger op de televisie gebracht.

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij op de volgende vragen te willen antwoorden.

1. Worden deze spots gerealiseerd door de BRT of door private ondernemingen?
2. Zo ja, wat is de kostprijs van deze reclamespots?
3. Wat is het bedrag dat door de BRT aangerekend wordt voor de uitzendingen ervan?
4. Worden deze reclamespots ter beschikking gesteld door reclamebureaus, zo ja, hoeveel bedragen de eventuele commissielonen die hierop worden toegestaan?

Antwoord

Aan het geachte lid kan ik de hierna volgende elementen van antwoord verstrekken.

1. Aangezien het gaat om spots, die worden uitgezonden in het raam van de niet-commerciële publiciteit, is de opdrachtgever een derde, i.c. de Minister van Landsverdediging.

De spots werden gerealiseerd door een particuliere onderneming.

2. Aangezien de spots niet door de BRT werden aangemaakt, ben ik niet in staat de kostprijs mee te delen.

Het geachte lid gelieve zich voor deze inlichting te wenden tot mijn nationale collega van Landsverdediging.

3. De spots werden verdeeld over twee zenders, waarvoor aparte tarieven gelden:

TV- 1: 180 frank per 1.000 kijkers voor een spot van 30 seconden

TV-2: speciaal Mundial-tarief (voorronda) : 750.000 frank.

Om het precieze krediet te kennen dat mijn collega van Landsverdediging heeft ter beschikking gesteld voor deze campagne, raad ik het geachte lid aan zich rechtstreeks tot hem te wenden.

4. De Minister van Landsverdediging heeft inderdaad een beroep gedaan op een advertentiebureau, dat voor zijn bemiddeling recht heeft op het normale commissieloon van 15 %.

Vraag nr. 201
van 13 juni 1986
van de heer M. DIDDEN

Internationaal Tourist Center — TV-documentaire over België

Een Japanse TV-ploeg van TV-Tokio zou van 25 juni tot 4 juli e.k. opnamen maken voor een toeristische documentaire over België, die wellicht door zo'n 15 miljoen Japanners zal bekeken worden.

Het opzet is ontstaan dank zij de bemiddeling van de Belgische Organisatie „Internationaal Tourist Center”.

Wil de geachte Minister antwoord geven op de volgende vragen.

1. Wat is de „Belgische Organisatie”, „International Tourist Center”?
2. Heeft deze organisatie structurele en/of financiële bindingen met de Belgische Staat of de Vlaamse Gemeenschap?
3. Zo ja, welke?
4. Is de geachte Minister op de hoogte van de voorgenomen TV-documentaire?
5. Kan ook „Limburg” behandeld worden in deze documentaire?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

1. „Internationaal Tourist Center” is ons niet bekend.
2. en 3. nihil.
4. Het bedoelde TV-programma is het programma „Rendez-vous in een hoekje van de stad” van TV-Tokyo.

Het is een wekelijks toeristisch programma met een kijkcijfer van ca. 15 miljoen personen. Door het Belgisch Verkeersbureau in Tokyo werd België in dit programma ingebracht. Financieel wordt dit mogelijk gemaakt door de Vlaamse (V.C.G.T.) en Waalse (O.P.T.) diensten voor Toerisme, door Sabena en door de forma Nissan. Het verblijf van de Japanse TV-equipe in België wordt georganiseerd door de voornoemde toeristische diensten en niet door „International Tourist Center”.

Het is overigens reeds de tweede maal dit jaar dat het Belgisch Verkeersbureau in Tokyo (vertegenwoordiger van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme en de Franstalige dienst voor Toerisme O.P.T.) een Japanse televisieploeg naar België brengt.

5. Er zullen opnamen gemaakt worden in Hasselt.

Vraag nr. 202
van 17 juni 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Potsierlijke BR T- reclameflitsen — Maatregelen

De laatste tijd maakt dit land een sociaal-onrustige periode door met allerlei stakingen in openbare diensten waaronder spoor en post. Wat gebruikers van deze openbare voorzieningen daarover denken, laten wij in het midden doch wij vinden het wel potsierlijk dat de BRT in die periode — soms op een stakingsdag — reclameflitsen geeft over de voordelen van de NMBS en de Posterijen. Dus op ogenblikken dat toch wel niemand fier zal zijn over de zogeheten perfecte werking.

Mogen wij van de geachte Minister vernemen:

1. hoe dit kan worden verklaard;
2. welke maatregelen er genomen werden om aan deze potsierlijke situatie te verhelpen.

Antwoord

Aan het geachte lid kan ik de hierna volgende elementen van antwoord verstrekken.

1. De Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen en de Regie der Posterijen hebben zelf de uitzenddata bepaald.

De BRT heeft zich bereid getoond desgevallend de uitzending te verdagen. Het komt mij derhalve voor dat deze vraag dient te worden gericht aan de respectieve toezichthoudende ministers, nl. mijn nationale collega's van verkeer en PTT.

2. De uitzending is intussen achter de rug, zodat de vraag zonder voorwerp is geworden.

Vraag nr. 203
van 17 juni 1986
van de heer J. DEPRE

Erkenning vrije radiozenders — Aantal en stand van zaken

Graag vernam ik van de bevoegde Gemeenschapsminister hoeveel vrije radiozenders reeds door de bevoegde Commissie werden erkend en welke, en dit per provincie in Vlaanderen.

En tevens, hoeveel dossiers er nog in behandeling zijn om dergelijk statuut te bekomen.

Antwoord

Ik heb de eer U mede te delen dat, gelet op de omvang van de gevraagde informatie, het antwoord rechtstreeks aan het geachte lid zal worden bezorgd.

Vraag nr. 204
van 17 juni 1986
van de heer K. DILLEN

BR T- radio — Maatregelen tegen uitzending lied „Windsurfers do it standing up”

Verscheidende verontwaardigde luisteraars melden het herhaaldelijk uitzenden op de BRT-radio van een lied „Windsurfers do it standing up”, gezongen door een zekere Robert Long.

Hierin wordt eens te meer de spot gedreven met de Paus.

Graag vernam ik van de Minister of hiertegen niets ondernomen wordt daat de Paus immers ook een bevriend staatshoofd is.

Meent de Minister niet dat indien in dergelijk lied de spot gedreven werd met het staatshoofd van Israël of een hoog bedienaar van de Joodse eredienst, de verontwaardiging onmiddellijk — en terecht — hevig zou zijn en dat onmiddellijk — en terecht — maatregelen zouden genomen worden om herhaling te voorkomen?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid, dien ik hem mee te delen dat het mij als Voogdijminister niet toekomt in te grijpen in de programmatie van de BRT. Krachtens het omroepdecreet van 28 december 1979 treedt de BRT ter zake autonoom op.

De juridische dienst van de BRT kwam, na onderzoek van de tekst van het liedje „Windsurfers do it standing up”, tot de bevinding dat het uitzenden ervan niet in strijd is met artikel 23 § 2 van het omroepdecreet. De ironie van de tekst is niet van die aard dat hij kwetst of beledigt. Niemand wordt persoonlijk getroffen. De BRT ziet dan ook geen aanleiding om maatregelen te treffen.

Vraag nr. 205
van 17 juni 1986
van de heer K. DILLEN

Litteraire prijzen — Subsidiëring

Kan de Minister me mededelen of er buiten de officieel toegekende prijzen aan schrijvers en andere kunstenaars nog andere subsidies toegekend worden? Zo ja, wat de toekenningscriteria zijn?

Graag bekwam ik van de Minister een gedetailleerde lijst en van de toegekende prijzen en van de gebeurlijk andere subsidies voor de jaren 1983, 1984 en 1985.

Antwoord

Ik heb de eer U mede te delen dat, gelet op de omvang van de gevraagde informatie, het antwoord rechtstreeks aan het geachte lid zal worden bezorgd.

Vraag nr. 206
van 19 juni 1986
van de heer M. DIDDEN

VCGT — Werking, organisatie en subsidiëring

Met betrekking tot de werking van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme kreeg ik van de

geachte Minister graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat is het budget van de Vlaamse Gemeenschap t.b.v. het VCGT?
2. Beschikt het VCGT nog over andere inkomsten dan vermeld onder 1?
3. Hoeveel personeelsleden heeft deze dienst :
 - a. in België;
 - b. in het buitenland?
4. Welke is het statuut, de rang, de taalrol (eventueel nationaliteit) en de kantoorplaats van de personen vermeld onder 3?
5. In de Raad van Beheer van het VCGT is geen enkele Limburger opgenomen.
 - a. Vindt de geachte Minister dit logisch en opportuun?
 - b. Wat wenst hij te ondernemen om deze situatie te wijzigen?

Antwoord

Het geachte lid gelieve hierna de gevraagde inlichtingen te vinden:

1. Budget van de Vlaamse Gemeenschap t.b.v. het VCGT :
 - Titel I — Exploitatie-uitgaven : 264,9 miljoen
 - Titel II — Investeringsuitgaven via betoelaging : 229,5 miljoen
 - Directe investeringsuitgaven : 8 1,0 miljoen
2. Andere inkomsten van het VCGT:
 - opbrengst van verhuringen: 4,4 miljoen
 - opbrengst van bijdragen en retributies: 2,3 miljoen
 - ontvangsten van publikaties en publiciteit : 11,3 miljoen
 - sponsoring : 3,0 miljoen
3. Personeelsleden
 - a. in België: 2 ambtenaren van het VCGT + 29 ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
 - b. in het buitenland : 14 + 12 die in dienst zijn bij de beide gemeenschappen
4. a. Statuut :
 - vaste ambtenaren: 2 van het VCGT + 29 van de Vlaamse Gemeenschap
 - stage van de jongeren: 3 van de Vlaamse Gemeenschap
 - contact: personeel in het buitenland
- b. Rang:
 1. VCGT:
 - Vast : Commissaris-Generaal 1
 - Adjunct Commissaris-Generaal 1

2. Vlaamse Gemeenschap: in dienst

Vast : e.a. Inspecteur	2
bestuurssecretaris	2
adjunct inspecteur 1 ^o klasse	1
administratief adjunct	1
directiesecretaris	1
opsteller	7
speciaal controleur	2
speciaal adjunct controleur	3
hoofdklerk stenotypiste	1
eerste klerk stenotypiste	1
klerk-typiste	1
eerste klerk	3
hoofdkamerbewaarder	1
expeditionair	1
e.a. hulparbeider	2

Stage van de jongeren:	
bestuurssecretaris	1
opsteller	2

3. buitenland : geen administratieve rangen

De ambtenaren in het binnenland zijn van de Nederlandse taalrol. De standplaats is Brussel. Bij het personeel in het buitenland zijn er acht Vlamingen, de overigen zijn buitenlanders of (in het gemeenschappelijk personeel) Franstalige Belgen. De standplaatsen zijn Londen, Amsterdam, Düsseldorf, Parijs, Milaan, Stockholm, New York en Tokio.

5. De voorzitter en de leden van de raad van beheer van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme werden benoemd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1985. De voorschriften van het oprichtingsdecreet van deze organisatie dd. 29 mei 1984 werden daarbij nauwgezet nageleefd. De woonplaats was geen criterium bij de keuze van de leden.

Ik zou er overigens op willen wijzen dat — zonder dat dit werd nagestreefd — er zich heel wat Limburgers bevinden onder de leden van de Technische Comités die bij het VCGT werden opgericht.

Vraag nr. 207
van 19 juni 1986
van de heer M. DIDDEN

BRT-film- en video-opnamen — Samenwerking met privé-firma's

Bij de BRT zou een regeling bestaan waarin het maken van opnamen gebeurt door privé-firma's en door de BRT zelf. al naar gelang het gebruik van **filmband** of video.

Graag kreeg ik van de geachte Minister antwoord op volgende vragen.

1. Welke is de exacte afspraak inzake vermelde problematiek?
2. Hoe is deze regeling tot stand gekomen?
3. Wat is de zin van deze regeling?
4. Is deze regeling voordelig of nadelig voor de BRT? In welke mate?

Antwoord

Het geachte lid gaat ervan uit dat er een precieze afspraak bestaat, waarbij het maken van opnamen op filmband door privé-firma's gebeurt, bij gebruik van video daarentegen zouden de opnamen door de BRT worden gerealiseerd.

Ter zake werden evenwel nooit dwingende afspraken gemaakt; wel is er een bepaalde toestand gegroeid die als volgt kan worden samengevat: vanaf het ontstaan van de televisie in de jaren vijftig, werd het verzorgen van filmopnamen toevertrouwd aan zelfstandige cineasten.

Deze werkwijze is als het ware organisch gegroeid. Vanaf het ogenblik dat de ENG-EFP-productie een realiteit werd, hebben de vakverenigingen die binnen de BRT actief zijn, erop gestaan dat deze opnamen uitsluitend in eigen beheer verwezenlijkt zouden worden. Zonder daaromtrent een afspraak te maken, hebben de beheersorganen in grote lijnen dit uitgangspunt onderschreven al hebben zij er steeds voor gepleit dat minstens occasioneel een beroep moet kunnen worden gedaan op middelen buitenshuis.

Binnen de BRT leeft de gedachte om een protocol uit te werken tussen het beheer enerzijds en de vakverenigingen anderzijds dat de modaliteiten bepaalt waarvoor video-opnamen in de privé-sector tot stand kunnen komen.

De huidige toestand heeft ongetwijfeld voor de BRT een aantal nadelen, zoals daar zijn:

- het gevaar van een overbezetting van de kaders, of een te groot aantal overuren wanneer de BRT uitgerust moet zijn om alle opdrachten te verwezenlijken;
- het gebrek aan concurrentie: talent van buiten de BRT wordt met dit stelsel nooit aangesproken;
- sommige mogelijkheden waarover privé-firma's beschikken (beeldgeneratoren, trucage, e.a.) kunnen door de BRT niet worden aangewend omdat de omroep op dit gebied slechts binnen bepaalde perken kan investeren.

Vraag nr. 208
van 23 juni 1986
van de heer V. ANCIAUX

Rijkscultureel Centrum „De Moelie” te Linkebeek — Aanvang bouwwerken

Op mijn vraag van 25 oktober 1984 antwoordde uw voorganger de heer K. Poma, dat het bouwprogramma van de aanpassingswerken aan de Commissie Culturele Centra voor Advies zou voorgelegd worden.

Na goedkeuring zou hij het dossier verder laten afwerken teneinde het project aanbestedingsklaar te maken.

Ik durf veronderstellen dat deze procedure intussen achter de rug is.

Ik ben zo vrij aan te dringen op een spoedige beslissing inzake de aanvang van de bouwwerken. Het cultureel

Centrum van de Vlaamse Gemeenschap te Linkebeek werd immers reeds erkend bij **KB** van 5 oktober 1981. Weldra zijn er 5 jaren verlopen, zonder dat het aangekochte gebouw operationeel werd gemaakt. De behoefte eraan is voor het Vlaams gemeenschapsleven nochtans zeer groot.

Mag ik de geachte Minister vragen:

1. of het dossier aanbestedingsklaar is gemaakt?
2. Of hij inziet dat de investeringskredieten prioritair dienen besteed te worden, waar de behoefte het grootst is?
3. Of hij inziet dat de nood aan een volwaardig ontmoetingscentrum te Linkebeek van die aard is dat er prioritair moet aan verholpen worden?
4. Of hij kan verzekeren dat de bouwwerken in 1986 een aanvang zullen nemen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mee te delen.

1. Over het voorontwerp van de verbouwingswerken aan het rijkscultureel centrum „De Moelie” in Linkebeek werd een gunstig advies uitgebracht door de Commissie van Advies inzake Nederlandstalige Culturele Centra op 9 oktober 1985. Ik ga akkoord met het uitgebrachte advies en heb derhalve de ontwerper de opdracht gegeven het definitief ontwerp op te maken, met andere woorden, het dossier aanbestedingsklaar te maken. Tot op heden is dit definitief ontwerp nog niet ingediend.
2. Wat de punten 2 en 3 van de vraag betreft, wens ik erop te wijzen dat ik op 3 juli 1986 een delegatie van de bestuurscommissie van „De Moelie” heb ontvangen, omdat ik de verbouwingswerken prioritair acht voor de plaatselijke Nederlandstalige gemeenschap.
3. Van zodra het definitief ontwerp door de ontwerper is ingediend kunnen de geplande verbouwingswerken een aanvang nemen. De nodige kredieten zullen daarvoor op de begroting voorzien worden.

Vraag nr. 212
van 1 juli 1986
van de heer P. PEETERS

Openbare Bibliotheekdienst — Subsidiëring per organisatie voor leetuurbegeleiding

Zou de geachte Minister me per organisatie voor leetuurbegeleiding erkend op basis van het koninklijk besluit van 18 februari 1974, kunnen mededelen :

1. het aantal personeelsleden in dienst (equivalent voltijds), dat in aanmerking komt voor subsidiëring;
2. op basis van welke weddeschalen de weddetoelagen berekend worden;
3. het totaal bedrag der uitgekeerde weddetoelagen?

Antwoord

In aansluiting op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. In uitvoering van artikel 10, 2° lid van het **KB** van 18 februari 1974 betreffende de erkenning en de subsidiëring van de Nederlandstalige organisaties ter bevordering van de openbare lectuur en bibliotheekvoorziening, zijn er drie erkende organisaties welke een speciale tegemoetkoming ontvangen voor de tewerkstelling van één voltijds stafmedewerker nl. :
 - het Katholiek Centrum voor **Lectuurinformatie** en **Bibliotheekvoorziening** (**KCLB**);
 - het Nationaal Bibliotheekfonds (**NBF**);
 - de Vlaamse Vereniging voor Bibliotheek-, archief- en documentatiewezenen (**VVBADW**).
2. de in punt 1 bedoelde weddetoelage bedraagt 95%.

Omdat het **KB** van 14 februari 1974 afgekondigd werd ten tijde van de wet van 17 oktober 1921 (in de preambule wordt zelfs uitdrukkelijk naar deze wet verwezen) enerzijds, en artikel 8 ervan uitdrukkelijk bepaalt dat „de salarissen op basis van dewelke weddetoelagen zullen worden verleend niet hoger mogen liggen dan deze van gelijkwaardige functies in de gemeentelijke en provinciale openbare bibliotheken of van gelijkaardige gespecialiseerde functies bij het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur”, anderzijds worden de weddetoelagen berekend op basis van administratieve weddeschalen en dit naargelang van de diploma- en anciënniteitsvoorwaarden waaraan de betrokken stafmedewerkers voldoen.

Zodoende zijn de weddeschalen op basis van dewelke de weddetoelagen worden berekend de volgende :

- **KCLB** bestuurssecretaris
- **NBF** bestuurschef
- **VVBADW** onderbureauchef

3. De toegekende weddetoelagen bedragen voor 1985

- **KCLB** 1.436.616 fr.
- **NBF** 1.049.484 fr.
- **VVBADW** 585.302 fr.

Deze toelage bestaat uit een voorschot (nl. dezelfde toelage als deze waar men het vorige jaar recht op had) vermeerderd of verminderd met een verrekening t.a.v. het voor dat jaar reeds toegekende voorschot.

Vraag nr. 213
van 1 juli 1986
van de heer E. COPPENS

Inplanting sportinfrastructuur met golfterrein te Linkebeek — Bescherming Hof te Perck en naleving gewestplan

Naar ik verneem zou een bouwpromotor het concrete idee koesteren om in Linkebeek een groots opgezette infrastructuur, inclusief golfterrein, in te planten.

In verband hiermee zouden trouwens reeds contacten zijn met het Gemeentebestuur van Linkebeek.

Het totaal nog beschikbare landbouwareaal zou hierdoor zeer sterk aangetast worden. Immers, naar verluidt zou het bedoelde project 150 hectaren landbouwgrond, of $\frac{1}{3}$ van de totaal overgebleven landbouwgrond, teniet doen.

Daarbij komt dat de terreinen waar de sportinfrastructuur zou ingeplant worden gelegen zijn rond het Hof te Perck, een beschermde boerderij, en bovendien zijn de betrokken terreinen op het gewestplan aangegeven als landbouwzone.

Graag had ik dan ook van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoever staat het met de bescherming van het Hof te Perck?
2. Maken de terreinen rond het Hof te Perck te Linkebeek deel uit van de eventuele inplantingsmogelijkheden voor het tental golfterreinen, in verband met dewelke momenteel de dienst Planning en Coördinatie van AROL een studie maakt?
3. Zo neen, zal een strikte toepassing van de bepalingen van het gewestplan geëist worden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 1 juli 1986 kan ik het geachte lid mededelen.

1. De omgeving van de „Perckhoeve” werd definitief beschermd als landschap bij KB 23.12.1978. De „Perckhoeve” zelf werd beschermd bij KB van 13.3.1979.
2. De terreinen rond het Hof te Perck te Linkebeek maken geen deel uit van de golfterreinen, waarover de dienst Planning en Coördinatie van AROL een studie maakt.
3. De zorg over de toepassing van de bepalingen van het gewestplan behoort niet tot mijn bevoegdheid.

Vraag nr. 217 van 2 juli 1986 van de heer M. DESUTTER

Voorlichting en bescherming van toeristen — Uitgave toeristische hotelgids

De Europese Gemeenschap wil een betere voorlichting en bescherming van de toeristen. Zij stelt de uitgave voor van een praktische gids voor de reiziger en de standardisering van de inlichtingen betreffende hotels.

Welke maatregelen of beslissingen werden ter zake reeds genomen in ons Vlaamse land?

Antwoord

Op de door het geachte lid gestelde vraag heb ik de eer het volgende mede te delen.

De Europese Commissie heeft zelf het initiatief genomen tot het publiceren van een vademecum met praktische inlichtingen (douane-formaliteiten enz). Het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme heeft hiervoor de basisformatie verschaft.

Voor wat de standardisering van hotel-informatie betreft, zal met een eventuele Europese Richtlijn of aanbeveling uiteraard rekening worden gehouden.

Ik wil er voor het overige op wijzen dat het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme jaarlijks een officiële hotelgids publiceert die, vergeleken met gelijkaardige publicaties in het buitenland, tot het beste en volledigste mag worden gerekend.

Vraag nr. 219 van 8 juli 1986 van de heer Y. OTTENBOURGH

Beschermde monumenten — Openstelling voor het publiek

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 stelt o.a. in artikel 12, § 2 : „De Gemeenschapsminister stelt voor de toepassing van de in § 1 van dit artikel bedoelde subsidies de voorwaarden inzake de openstelling voor het publiek vast bij individueel besluit”.

Kan de geachte Minister me een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Voor welke sedertdien gerestaureerde monumenten een overeenkomst werd gesloten tussen de Gemeenschapsminister en de eigenaar?
2. Welke voor de overige restauraties de houding is aangaande de gestelde openstelling? In welke mate is er sprake van een „plicht”?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 8 juli 1986 kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Voor de volgende gerestaureerde monumenten werd een overeenkomst gesloten met de eigenaar betreffende de openstelling voor het publiek:

Deinze: Kasteel van Ooidonk te Bachte Maria-Leeme — tuinpaviljoen
Torhout: Kasteel van Wijnendale
Malle: Kasteel van Westmalle — rondbouw
Kruishoutem: Molen te Wannegem Lede
Brugge: Engels Klooster
Zottegen: Molen te Elene
Hamme: Molen de Grote Napoleon
Mechelen: Hanswijckhoeve
Maasmechelen: Molen „Nieuw Leven”
Hoogstraten: Salm salm molen
Brugge: Zandwegemolen
Ieper: Molen te Elverdinge
Kasterlee: Keeses molen

St.-Genesius-Rode : Watermolen 7 bronnen
 Anzegem: Stenen windmolen te Tiegem
 Maaseik : Dorpsmolen te Opoeteren
 Damme : Dorpsmolen te Oostkerke
 Hamont Achel : Napoleonsmolen.

- 2 Bij restauratie wordt van de eigenaar verwacht dat hij een maximale inspanning levert om de met overheids gelden gerestaureerde monumenten zoveel mogelijk open te stellen voor het publiek.

Dit is ook de reden waarom voor de opengestelde monumenten een verhoogde subsidie wordt toegekend.

De openstelling is evenwel niet verplicht.

Ik moge er de aandacht op vestigen dat voor opengestelde niet-verhuurde monumenten er fiscale tegemoetkomingen voorzien zijn op basis van de wet van 27 december 1984 (BS 29.12.84) en het KB van 14 oktober 1985 (BS 9.11.85)

Vraag nr. 220
van 9 juli 1986
van de heer M. DESUTTER

Westvlaams Orkest — Subsidiëring 1985 1986

Nadat hogergenoemd symfonisch orkest zijn 25 jaar heeft gevierd, zou ik graag vernemen wat dit orkest voor het seizoen 1985- 1986 zal ontvangen.

Wanneer zal deze subsidie uitbetaald worden?

Kan dit orkest van een facultatieve plaats bij het subsidiebeleid niet evolueren naar een vaste, aan de index gekoppelde subsidie?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer U onderstaande toelichting te verstrekken op uw vraag met betrekking tot de subsidiëring van het Westvlaams Orkest:

- Op het resterend krediet van het dienstjaar 1985 werd als voorlopig voorschot voor het speelseizoen 1985/ 1986 van het Westvlaams Orkest een bedrag van 1.401.596 fr. toegekend.
- Volgens de procedure geschiedt de facultatieve subsidiëring voor het speelseizoen 198511986 op de kredieten van het dienstjaar 1986.
- Voor het Westvlaams Orkest werden de exploitatiedocumenten van het tweede semester 1985 ingediend voor de toewijzing van een voorschot tot maximum 50% van de subsidie van vorig jaar.
- De goedstemming van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap diende ingewacht voor het voorstel tot toekenning van dit voorschot, verminderd met het eerst vermelde bedrag.
- Om de toewijzing te bespoedigen werd door de tussenkomst van mijn Administratie reeds op 2/7/86 een gunstig advies van de Inspectie van Financiën bekomen en zal de uitkering verder een normaal verloop kennen.

— De toekenning van het saldo der subsidie zal behandeld worden na indiening door het Westvlaams Orkest van de voorgeschreven exploitatiedocumenten van het speelseizoen 198511986. Mijn Administratie drong bij het Westvlaams Orkest reeds aan op een spoedige voorlegging hiervan.

— Voor de toekomst zal het Westvlaams Orkest, zoals de andere kamerorkesten, -ensembles en solisten, in de mogelijkheid gesteld worden om volgens de thans in voorbereiding zijnde instructies per speelseizoen een aanvraag voor projectsubsidie in te dienen.

Vraag nr. 221
van 9 juli 1986
van de heer A. DE BEUL

Bescherming Floordambos — Naleving beschermingsbesluit

Het Floordambos werd door u definitief als landschap beschermd op 5 maart 1986. Op 6 juni 1986 werd een stedenbouwkundig attest nr. 2 (koninklijk besluit van 22 oktober 1971) voor de aanleg van een golfterrein bij het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Steenokkerzeel, aangevraagd.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Zal u bij uw collega voor de ruimtelijke ordening er op aandringen dat er toch een advies van de dienst Monumenten en Landschappen gevraagd wordt, voor dit stedenbouwkundig attest?
2. Indien het advies niet gevraagd wordt, zou het nuttig zijn dat de dienst Monumenten en Landschappen een advies op eigen initiatief zou overmaken. Zal u uw dienst in deze zin richtlijnen geven?
3. Het afgeven van een stedenbouwkundig attest en later van een bouwvergunning, is flagrant in strijd met het beschermingsbesluit. Is dit ook uw mening? Welke concrete acties zal u ondernemen om het beschermingsbesluit te doen naleven?
4. Zal u het recente proces-verbaal van uw diensten over de onwettelijke boomkappingen, overmaken aan de gemachtigde ambtenaar van stedsbouw?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 9 juli 1986 kan ik het geachte lid mededelen.

De wetgevingen op de stedsbouw en op de bescherming van landschappen zijn onafhankelijke, evenwaardige wetgevingen.

Voor het uitvoeren van werken in een beschermd landschap is naast de gewone bouwtoelating ook een machtiging vereist voor het uitvoeren van werken in een beschermd landschap.

Het aanvragen en zelfs het eventueel verkrijgen van een bouwtoelating laten derhalve niet toe om bepaal-

de werken uit te voeren zolang ook niet in hoofde van de wetgeving op de landschapszorg de nodige machtiging is verleend. Sinds het operationeel worden van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap maken zowel de dienst Stedebouw (Bestuur voor Ruimtelijke Ordening) als het Bestuur voor Monumenten en Landschappen deel uit van dezelfde „Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu”. Binnen deze administratie wordt zowel op het hoofdbestuur in Brussel als in de provinciale diensten een zeer nauw contact onderhouden tussen beide besturen.

Ik zal mijn diensten opdracht geven om binnen deze contacten de nodige adviezen en informatie beschikbaar te stellen van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening (dienst Stedelijke Inrichting).

Vraag nr. 224
van 14 juli 1986
van de heer A. DE BEUL

Bescherming van kasseiwegen — Stand van zaken

Op onze vraag nr. 173 van 9 mei 1986 deelde u mee dat het niet uw bedoeling was te verwijzen naar de vergunning zoals bepaald door de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedebouw, maar eerder naar de bepalingen van het decreet van 3 maart 1976, en het koninklijk besluit van 6 december 1976.

Nochtans zegt u in uw antwoord op de vraag nr. 82 van 19 februari 1986 dat „het uitvoeren van infrastructuurwerken aan een vergunning onderworpen is, overeenkomstig de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedebouw”. In antwoord op de vraag nr. 30 van 16 januari 1986 stelde u dat „wanneer een wegbedekking wordt veranderd, moet hiervoor een bouwvergunning worden verkregen”. Deze letterlijke citaten uit uw antwoorden duiden onomstootbaar aan dat volgens u een vergunning, zoals bedoeld in de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedebouw, noodzakelijk was.

Het verwijzen naar het decreet van 3 maart 1976 en het koninklijk besluit van 6 december 1976 is evenmin ter zake omdat zowel het decreet als het koninklijk besluit niet van toepassing zijn op landschappen maar enkel op monumenten en stads- en dorpsgezichten.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Een bescherming van een kasseiweg in een beschermd landschap kan duidelijk niet door het verwijzen naar het decreet van 3 maart 1976 en het koninklijk besluit van 6 december. Wanneer een kasseiweg in een beschermd landschap is gelegen is er trouwens enkel een bescherming wanneer deze uitdrukkelijk in het beschermingsbesluit via erfdiensbaarheden wordt opgenomen. Vermoedelijk gebeurt dit uiterst zelden vermits buiten de opsomming van een viertal voorbeelden verwezen wordt naar het ontbreken van statistieken. Uit het voorgaande blijkt dat slechts uitzonderlijk een

kasseiweg wordt beschermd. Meent u niet dat een betere juridische bescherming noodzakelijk is?

2. De bescherming die het decreet van 3 maart 1976 en het koninklijk besluit van 6 december biedt voor waardevolle wegen is slechts van toepassing voor zover dit uitdrukkelijk wordt aangeduid in het beschermingsbesluit. Een advies over het wijzigen van de wegbedekking kan niet gegeven worden in het kader van de wet op stedebouw, vermits het hier geen vergunningsplichtige activiteit betreft. Daarom is het verheugend dat u in uw antwoord stelt dat u het Bestuur voor Monumenten en Landschappen zal verzoeken om binnen de grenzen van een beschermd landschap, de erfdiensbaarheden zo te formuleren dat ze een maximale bescherming bieden. De bescherming van een landschap kan echter ook nadelig beïnvloed worden door het wijzigen van de bedekking van een weg, die buiten de grenzen van een beschermd landschap is gelegen. Zou het niet logischer zijn dat voor alle werken die in de nabijheid — maar wel buiten de grenzen — van een beschermd landschap worden uitgevoerd, deze voor advies aan het Bestuur voor Monumenten en Landschappen voor te leggen?
3. Welke specifieke acties overweegt u om de wegbedekking van een weg, die op zichzelf reeds een monument kan vormen, nadrukkelijk te beschermen?
4. Vermits geen statistieken ter beschikking zijn, vragen we u dat uw diensten op basis van de dossiers, meedelen in hoeveel gevallen de wegbedekking werd beschermd? We hadden deze cijfers, opgesplitst naar landschappen, stads- en dorpsgezichten en monumenten, graag voor de laatste 5 jaar ontvangen. Tevens hadden we graag een opsomming van alle kasseiwegen die het voorwerp uitmaken van een apart beschermingsbesluit.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 14 juli 1986 kan ik het geachte lid mededelen.

1. De erfdiensbaarheden die worden opgelegd in een beschermingsbesluit gelden voor al de samenstellende delen van dat landschap. In een beschermingsbesluit kunnen anderzijds ook specifieke erfdiensbaarheden worden opgelegd die slechts gelden voor een bepaald gedeelte van het landschap, zoals bijvoorbeeld voor een kasseiweg.

De afzonderlijke bescherming van een kasseiweg zal slechts uitzonderlijk voorkomen omdat een dergelijke bescherming meestal geen zin heeft wanneer de omgeving onbeschermd is. Een **afzonderlijk** kasseiweg kan overigens moeilijk worden beschouwd als een „landschap” in de zin van de wet van 7 augustus 1931.

2. Het is niet noodzakelijk dat een afzonderlijk deel van een stads- of dorpsgezicht, zoals een kasseiweg, expliciet in een beschermingsbesluit wordt vermeld. De erfdiensbaarheden gelden **immers** voor het geheel, ook al zijn geen verdere **specifieke** erfdiensbaarheden voor een bepaald onderdeel

in het beschermingsbesluit opgenomen. Dergelijke specifieke erfgoedwaarden kunnen uiteraard een bijkomende, meer aangepaste bescherming bieden.

Wanneer in de nabijheid van een beschermd landschap of van een beschermd stads- of dorpsgezicht werken worden ondernomen waarvan gevreesd wordt dat zij het beschermde goed nadelig zullen beïnvloeden, wordt in de regel het advies van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen ingewonnen.

3. Een kasseiweg kan voor bescherming als monument in aanmerking komen wanneer deze, zoals het decreet van 3 maart 1976 bepaalt, van algemeen belang is omwille van zijn wetenschappelijke, historische, volkskundige, **industrieel-archeologische** of andere sociaal-culturele waarde.
4. De wegbedekking is, zoals hiervoor reeds vermeld, *steeds* in de bescherming begrepen. Het is materieel niet mogelijk een opsomming te geven van al de kasseiwegen die gelegen zijn in een beschermd landschap of in een beschermd stads- of dorpsgezicht.

De enige kasseiweg die als zodanig beschermd is (KB 2 april 1981) is de Paddestraat te Zottegem. Het motief van de bescherming bestaat uit de historische en esthetische waarde van het tracé van de Paddestraat, waarbij de louter esthetische appreciatie van de kasseiweg slechts van ondergeschikt belang werd geacht.

Vraag nr. 229
van 18 juli 1986
van de heer A. LARIDON

BRT — Overzicht van de Binnenlandse Pers

Tot voor kort werd op de BRT-Radio ook na de nieuwsberichten van 9 uur het „Overzicht van de Binnenlandse Pers” uitgezonden. Heel wat luisteraars zijn ontgoocheld omdat dit persoverzicht onlangs werd afgeschaft. Mag ik de geachte Minister verzoeken bij de BRT aan te dringen opdat het „Overzicht van de Binnenlandse Pers” terug zou uitgezonden worden na de nieuwsberichten van 9 uur.

Antwoord

In tegenstelling met wat het geachte lid meent wordt het overzicht van de Binnenlandse Pers nog altijd uitgezonden na het nieuws van 9 uur, maar dan wel enkel op BRT-3. Sedert enkele maanden wordt het Persoverzicht overigens vier keer uitgezonden i.p.v. drie keer, namelijk na het nieuws van 7 u. en 8 u. op BRT-1 en na het nieuws van 7 u. 30 en 9 u. op BRT-3.

Vraag nr. 230
van 22 juli 1986
van de heer J. PEPERMANS

Sas van Weert — Bescherming

Door de Provinciale Commissie Monumenten en Landschappen werd een aanvraag tot bescherming voor het Sas van Weert en de poldersomgeving ingeleid, dit zowel voor het sas zelf als monument als voor de ganse polderomgeving als waardevol landschap.

Kan de geachte Minister mij medelen hoever deze beschermingsprocedure reeds is gevorderd? Hoe komt het dat wat blijkbaar oorspronkelijk goed evolueerde, heden stagneert?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag van 22 juli 1986 kan ik het geachte lid mededelen dat het voornoemde voorstel tot bescherming van het Sas van Weert door mijn geachte voorganger niet werd aanvaard. Ingevolge deze beslissing werd de beschermingsprocedure door de bevoegde diensten dan ook niet verder gezet.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 13
van 17 januari 1986
van de heer M. DIDDEN

Nationale Commissie voor Kunstambachten — Vertegenwoordiging Vlaamse Gemeenschap

Het is u bekend dat er op nationaal vlak nog steeds een Commissie voor Kunstambachten bestaat, waarvan de samenstelling trouwens bij ministerieel besluit van 10 oktober 1985 werd samengesteld voor een periode van 4 jaar.

Hierbij valt mij op dat tot op heden de Vlaamse Gemeenschap niet vertegenwoordigd is in deze commissie.

Mag ik ter zake een antwoord bekomen op volgende vragen?

1. **Hebt** u de intentie om deze Nationale Commissie voor Kunstambachten te laten ressorteren onder de bevoegdheid van de gewesten en gemeenschappen?
2. Werden er door u in dit verband voorstellen gericht aan het Overlegcomité met de nationale Regering?
3. Waarom is de Vlaamse Gemeenschap niet vertegenwoordigd in deze Nationale Commissie voor Kunstambachten?

4. Kan er bij een eventuele **afvaardiging** door de Vlaamse Gemeenschap in deze Nationale Commissie voor Kunstambachten rekening gehouden worden met een regionale spreiding over Vlaanderen?
5. Is het mogelijk bij een eventuele aanduiding van leden in deze Commissie vanwege de Vlaamse Gemeenschap rekening te houden met de onder vorige vraag vermelde spreiding, en in elk geval een lid aan te duiden woonachtig in de provincie Limburg, vermits deze provincie tot op heden niet vertegenwoordigd is in deze Commissie?

Antwoord

Het ministerieel besluit van 10 oktober 1985 houdende de samenstelling van de Nationale Commissie voor Kunstambachten (in uitvoering van het koninklijk besluit van 30 augustus 1985 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 maart 1958 tot instelling van een Nationale Commissie voor Kunstambachten), is mij inderdaad bekend.

Samen met het geachte lid heb ik evenwel vragen over de wenselijkheid van het voortbestaan van deze Nationale Commissie. Het Kunstambacht, als element van de traditionele schone kunsten, behoort zonder twijfel tot de culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59 bis van de Grondwet. Binnen de Vlaamse Gemeenschap wordt het kunstambacht begeleid door het Bestuur voor de Kunst van de Administratie voor Kunst en Toerisme.

Art. 6 § 1, VI, 4°, eerste lid, d van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot Hervorming der Instellingen rekent de subsidiëring van kunstambachten tot de gewestelijke bevoegdheid (als gewestelijke economische expansie), met uitsluiting evenwel van subsidies aan de Nationale Commissie voor de Kunstambachten.

Op haar vergadering van 30 juli 1986 heeft de Vlaamse Executieve beslist een effectief en plaatsvervangend vertegenwoordiger van het Vlaamse Gewest aan te duiden in de Nationale Commissie voor Kunstambachten. Deze voordracht gebeurde vanuit de wenselijkheid om via de Nationale Commissie voor Kunstambachten voeling te hebben met hetgeen in de twee andere Gewesten gebeurt en geïnformeerd te zijn over wat de nationale regering als beleid ten overstaan van het kunstambacht wenst te voeren.

Aangezien in de Nationale Commissie voor Kunstambachten slechts één mandaat is voorbehouden aan het Vlaamse Gewest, kon bezwaarlijk tegemoet gekomen worden aan een regionale spreiding over Vlaanderen van de door de Vlaamse Executieve aan te duiden vertegenwoordiger, zoals gevraagd door het geachte lid.

Om de continuïteit van de vertegenwoordiging in de Nationale Commissie voor Kunstambachten te bestendigen, besliste de Vlaamse Executieve twee ambtenaren van het Bestuur voor de Kunst van de Administratie voor Kunst en Toerisme voor te dragen als respectievelijk effectief en plaatsvervangend vertegenwoordiger.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN HUISVESTING

Vraag nr. 11
van 24 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Achterstand betaling huurgelden — Sociale woningen

Het ontstaan van de „**nieuwe** armoede” kwam in het verleden o.m. tot uiting in het niet of het vertraagd betalen van de huurgelden, door huurders van sociale woningen.

Graag vernam ik, opgedeeld per provincie:

1. hoeveel huurders, in Vlaanderen, achterstand hebben opgelopen inzake de betaling van hun huur?
2. Welk globaal bedrag aan achterstallige huurgelden momenteel verschuldigd zijn?
3. Of deze toestand reeds tot enige beleidsmaatregel aanleiding heeft gegeven?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgend antwoord op zijn onderscheiden vragen te verstrekken.

- Aantal huurders met achterstallige huur en het globaal bedrag ervan per provincie en voor het Gewest volgens de meest recente volledige statistiek (antwoord op vragen 1 en 2)

Provincie	Aantal huurders met achterstallige huur op 31 december 1983	Globaal bedrag achterstallige huurgelden op 31 december 1983
Antwerpen	2.020	23.091.111
Vlaams-Brabant	1.171	17.567.899
West-Vlaanderen	1.506	18.010.483
Oost-Vlaanderen	2.034	28.069.942
Limburg	2.916	27.530.739
Vlaanderen	9.647	114.270.174

- Beleidsmaatregelen (antwoord op vraag 3)

De Raad van Beheer van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting kijkt nauwlettend toe op de evolutie van de huurachterstallen. Er werden omzendbrieven gestuurd naar de erkende vennootschappen waarin de aandacht werd **gevestigd** op dit probleem.

Wanneer er in een bepaalde erkende vennootschap te hoge huurachterstanden worden waargenomen worden er voorstellen uitgewerkt tot **saner**ing van deze toestand.

Vraag nr. 12
van 27 februari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Sociale huurwoningen in Vlaanderen — Aantal

Graag vernam ik, opgesplitst per provincie:

1. hoeveel sociale huurwoningen Vlaanderen op 1 januari 1986 telde?
2. In welke verhouding t.o.v. het totaal aantal gezinnen dit aantal staat per provincie?
3. Hoeveel dergelijke woningen op 1 januari 1986 niet konden ingewilligd worden en in welke verhouding dit aantal staat t.o.v. het totaal aantal gezinnen per provincie.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgend antwoord op zijn onderscheiden vragen te verstrekken.

Tabel I: Het aantal sociale huurwoningen in verhouding t.o.v. het totaal aantal gezinnen opgesplitst per provincie en voor het gewest Vlaanderen (antwoord op vragen 1 en 2)

Provincie	Aantal sociale huurwoningen op 31.12.1985 (1)	Totaal aantal gezinnen (berekend aantal op basis 1.1.1984) (2)	Verhouding (3) = (1):(2)
Antwerpen	37.846	576.230	6,57 %
Vlaams-Brabant	12.390	330.569	3,75 %
West-Vlaanderen	21.365	378.597	5,64 %
Oost-Vlaanderen	27.270	470.386	5,80 %
Limburg	14.275	225.740	6,32 %
Vlaanderen	113.146	1.981.522	5,71 %

Tabel 2 : Leegstand op 31.12.1985 (antwoord op vraag 3)

Antwerpen	127
Vlaams-Brabant	32
West-Vlaanderen	39
Oost-Vlaanderen	178
Limburg	37
Vlaanderen	413

Op de vraag hoeveel aanvragen op 1 januari 1986 niet konden ingewilligd worden kan geen antwoord worden verstrekt, daar deze inlichtingen niet in het bezit zijn van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 63
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Bodemverontreiniging zinkfabrieken te Lommel — Sanering

Naar aanleiding van de bodemverontreiniging door zware metalen, tengevolge van de zinkproductie in Limburg, is het aangewezen dat de voormalige vestingsplaats in Lommel wordt onderzocht op de aanwezigheid van zware metalen.

Voor bovenvermeld gebied bekam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat is de graad van bodemverontreiniging?
2. De ter zake reeds getroffen en nog te voorziene maatregelen?
3. De kosten aan deze maatregelen verbonden?
4. In welke mate het principe „de vervuiler betaalt” zal worden toegepast?

Antwoord

In antwoord op uw vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

In Noord-Limburg, met Lommel ongeveer in het centrum, is er sinds meerdere decennia een zinkindustrie gevestigd.

De betrokken bedrijven zijn Metallurgie Hoboken (Overpelt-Lommel), Vieille Montagne (Balen-Lommel) en een oude ontmantelde zinkfabriek te Lommel.

Tot de jaren '70 is er een belangrijke bodemverontreiniging geweest van voornamelijk lood, zink en cadmium.

Via aangepaste uitbatingsvoorwaarden is de huidige hinder sterk gereduceerd.

De bodemverontreiniging heeft zich verspreid over een groot gebied en wordt nu systematisch onderzocht. Via het onderzoek rond de nieuwe en oude opslagplaatsen voor de afval van de zinkproductie, en de controle wordt inzicht verworven in de verontreinigingsgraad en de uitlogingsgraad van de zware metalen c.q. de voortschrijding van de verontreiniging.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 76
van 29 juli 1986
van de heer R. VAN STEENKISTE

Inspraakverplichtingen en openbaarheidsverplichtingen voor het eigen bevoegdheidssterrein — Regeling

Sinds enkele jaren is de inspraakgedachte en openbaarheidsgedachte sterk in opmars. Er wordt gepleit voor meer openheid vanwege de overheid ten opzichte van de burgers. In dit verband zijn door de diverse partijen wetsvoorstellen neergelegd.

Nochtans bestaan er reeds op veel vlakken inspraakbepalingen en openbaarheidsbepalingen, her en der verspreid over de verschillende materies.

Gaarne vernam ik in dit verband volgende zaken voor wat het eigen bevoegdheidssterrein betreft.

1. Welke inspraakverrichtingen en openbaarheidsverplichtingen er reeds bestaan?
2. Welke is de basis voor deze verplichtingen bijvoorbeeld wettekst?

NB. : Deze vraag werd aan alle Gemeenschapsministers gesteld.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen.

Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 274
van 4 juli 1986
van de heer F. VANDENBROUCKE

Natuurreservaat te Wijgmaal — Maatregelen tegen vervuiling

Vlaktbij Wijgmaal, deelgemeente van Leuven, is er in de loop der jaren spontaan een klein natuurreservaat ontstaan van vrij hoge waarde. Het betreft een gebied van 7 ha, gelegen tussen de Dijle, de Leibeek en de spoorweg Leuven-Mechelen. Naast open waters (een oude Dijlearm en oude zinkputten), uitlopende op een moeras, is er ook een bebost stuk grond. Samen vormde dit een zeer rijke biotoop.

In de loop van 1983 raakte dit gebied ernstig vervuild, doordat het bedrijf Remy een pijpleiding aan-

legde die het zinkbekken in het gebied verbond met de eigen grachten. Dat het geloosde water wel degelijk zwaar vervuild was, werd bevestigd door de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, in een antwoord op een parlementaire vraag (nr. 183/17) van de heer Kuypers.

Vorig jaar (1985) veranderde het water in de zinkbekkens voor het eerst in een gistende zwarte poel. Op zaterdag 21 juni 1986 stond het afvalwater in het zinkbekken tenslotte zo hoog dat het een andere weg zocht, recht naar de Dijlearm. Massale vissterfte en sterke reukhinder in de buurt waren hiervan het gevolg.

Is de Minister niet van oordeel dat hier dringend moet ingegrepen worden? Op welke wijze zal men dergelijke vervuiling in de nabije toekomst onmogelijk maken?

In bijlage :

- een analyse van het slib, uitgevoerd door Prof. Vlassok van de KUL, welke een grote hoeveelheid zware metalen in het slib aantoonde;
- een inventaris van de meest voorkomende dieren en planten in dit gebied, opgemaakt op het ogenblik dat deze vervuiling nog niet te erg geworden was door dhr. Lehouck uit Wijgmaal.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 275
van 8 juli 1986
van de heer G. BEERDEN

Inrichting buitendienst VWZ te Hasselt — Stand van Zaken

Reeds lang is gepland dat het VWZ een buitendienst zou inrichten te Hasselt.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen:

1. Welke concrete beslissingen zijn hierover genomen?
2. Voor wanneer wordt de concrete realisatie voorzien?
3. Welke personeelsbezetting, van welk niveau, zal worden aangeworven?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 277
van 9 juli 1986
van de heer M. DESUTTER

Stroomgebied van de Schelde — Waterzuiveringsinstallaties

In april 1985 hadden de waterzuiveringsinstallaties van het stroomgebied van de Schelde een zuiveringscapaciteit van 1.758.900 inwoners equivalent.

De in aanbouw zijnde rioolwaterzuiveringsinstallaties hebben een zuiveringscapaciteit van 245.000 inwoners equivalent, waar het algemeen waterzuiveringsprogramma tegen 1988 voorziet in de inwerkingtreding van zuiveringsinstallaties voor nogmaals 200.000 inwoners equivalent (Gent en Schilde).

Graag vernam ik hoeveel inwoners equivalent van het stroomgebied van de Schelde in 1988 nog niet zullen aangesloten zijn op waterzuiveringsinstallaties.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 279
14 juli 1986
van mevrouw M. VOGELS

Recyclage van koperafval — Stand van zaken

Een chemisch bedrijf in Beerse produceert jaarlijks grote hoeveelheden afvalprodukten als gevolg van de recyclage van koperafval. Dit afvalprodukt, beter bekend onder de naam „scorri's” of „slakken” worden zowel door particulieren als lagere overheden gebruikt voor de verharding van wegen, funderingen, enz.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Welke hoeveelheden van deze „slakken” werden er geproduceerd tot 1986?
2. Welke is de geografische spreiding van deze door particulieren en lagere overheden gebruikte slakken?
3. Wat zijn de resultaten van het onderzoek naar zware metalen in deze slakken, uitgevoerd door het SCK in opdracht van OVAM?
4. Onder welke categorie afval kunnen deze slakken worden ondergebracht?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 280
van 14 juli 1986
van mevrouw M. VOGELS

Stortplaats voor vlieggas te Genk — Naleving exploitatievoorwaarden en toezicht OVAM

In de uitbatingvoorwaarden, opgelegd aan de NV Ebes voor het uitbaten van een stortplaats voor vlieggas, gelegen te Genk, Haverweg, lezen we in artikel 12:

„Stof moet worden bestreden met aangepaste middelen eigen aan een verantwoorde stortuitbreiding: de vlieggas zal voor het transport worden bevochtigd (ongeveer 10%). Op de stortplaats zal een sproeiinstallatie worden voorzien om stofontwikkeling te voorkomen“.

en artikel 15, § 1 zegt dat:

„De exploitatie van de stortdag minstens 10 dagen voor de aanvang van de stortactiviteiten met een aangetekend schrijven de Afvalstoffenmaatschappij van deze datum dient in kennis te stellen. De toezichthoudende ambtenaar kan, indien daartoe aanleiding bestaat, de aanvang van de activiteiten doen uitstellen“.

Op 12 mei 1986 is Ebes met de stortingen begonnen alhoewel er nog geen sproeiinstallatie is.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij een antwoord geven op de volgende vragen.

1. Waarom OVAM de stortactiviteit toelaat als de uitbatingvoorwaarden niet vervuld zijn?
2. Waarom de toezichthoudende ambtenaar de activiteiten niet heeft doen uitstellen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 281
van 16 juli 1986
van de heer J. SLEECKX

Broechem — Pompen bij waterspaarbekken

Te Broechem (Ranst) bevindt zich een waterspaarbekken dat voor een niet geringe wateroverlast zorgt.

Om deze wateroverlast enigszins in te dijken werden aan de rand van dit bekken pompen in werking gesteld om het kwelwater, dat van uit de bodem van dit bekken ontsnapt, zoveel mogelijk op te vangen.

1. Hoeveel pompen en sinds wanneer zijn er aan de rand van dit waterspaarbekken in bedrijf genomen om dit storend waterverlies op te vangen?
2. Wat is het elektriciteitsvermogen van elke pomp?

3. Zijn deze waterpompen ononderbroken in werking?
4. Geruchten doen de ronde dat deze pompen voortdurend in bedrijf moeten gehouden worden om de waterdruk op de nabijgelegen autosnelweg te verminderen. Strookt dit met de waarheid?
5. Hoelang nog worden deze pompen in bedrijf genomen?
6. Hoeveel water pompt elke pomp per uur naar de oppervlakte?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 282 van 17 juli 1986 van de heer F. BOSMANS

X Collectors en waterzuiveringsinstallaties — Kostprijs en programmatie

Gevolg gevend aan de uitvoeringsbesluiten van het decreet van 5 april 1984 hebben de lokale besturen alle dossiers inzake collectors en waterzuiveringsinstallaties overgemaakt aan de waterzuiveringsmaatschappijen.

Meteen werden de lokale besturen van een belangrijke milieu-opdracht, waaraan zij evenwel zeer veel belang blijven hechten.

Vele beleidsverantwoordelijken maken zich bezorgd over de verdere evolutie van deze — vaak zeer lang aanslepende — dossiers.

Aangezien alle dossiers thans normaal overgedragen zijn, moet het mogelijk zijn een volledig overzicht te hebben van al de initiatieven die door de lokale besturen werden genomen.

Graag bekam ik de volledige opgave van alle overgedragen dossiers met vermelding van:

- het bestreken waterbekken;
- de ontwerpkosten, erelonen, door de lokale overheid betaald, en nog te betalen (raming);
- de onteigeningskosten ;
- de raming van de ontworpen werken;
- de gedane uitgaven voor werken die in uitvoering waren ;
- datum van voorontwerp, en van het ontwerp door het betrokken gemeentebestuur.

Tevens zou ik het op prijs stellen de realisatievooruitzichten (programmatie) te mogen vernemen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden ver-

richt, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 283 van 17 juli 1986 van de heer P. MATTHIJS

Milieubeleid en ruimtelijke ordening — Rol Provinciebestuur

Graag wou ik van de geachte Minister het volgende vernemen.

1. In welke concrete soort dossiers, behorende tot het milieubeleid en ruimtelijke ordening, geeft de Bestendige Deputatie :
 - advies ;
 - neemt zij een beslissing.
2. Welke rol spelen de Provincieraden op het vlak van het milieubeleid en de ruimtelijke ordening? Kan het inzagerecht inzake betrokken dossiers worden beperkt?
3. Welk is de rol van de Gouverneur inzake milieuhinder en ruimtelijke ordening?
4. Op welke diensten kunnen de Provinciebesturen rekenen in verband met het toezicht op de verscheidene milieuwetten?
5. Zal de toepassing van het nieuwe milieuvergunningendecreet gepaard gaan met enige personeelsuitbreiding van de betrokken administraties?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Peede, Gemeenschapsminister van Binnelandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

J. PEDE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN- LANDSE AANGELEGENHEDEN EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 131 van 23 juni 1986 van de heer J. PEPERMANS

Bouw tropische serre te Sint-Katelijne-Waver — Naleving gewestplan

Op het grondgebied van Sint-Katelijne-Waver, op een vroeger militair domein aan de Heisbroekweg, is een firma een reuzenserre aan het bouwen voor tropische planten. De werken werden begin juni aangevat, maar onderbroken na een klacht wegens illegale inplanting. Het terrein ter zake is op de gewestplannen ingevuld als bosgebied.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen? .

1. Werden er stappen ondernomen ter wijziging van de gewestplannen op het betreffende domein?
2. Is de Minister van oordeel dat in een bosgebied een serre kan gebouwd worden?
3. Welke maatregelen heeft de geachte Minister, als eindverantwoordelijke, ter zake reeds getroffen opdat de wetgeving zou gerespecteerd worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 23 juni 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen.

Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

Vraag nr. 132 van 23 juni 1986 van de heer O. MEYNTJENS

Oprichting grootdistributiebedrijf te Schoten — Naleving wettelijke voorschriften

De Middenstandsorganisatie Distributiemacht legde bij uw diensten klacht neer tegen een bouwtoelating die door uw voorganger, op onwettelijke wijze, werd verleend voor de vestiging van een nieuw grootdistributiebedrijf te Schoten.

Aangezien uw voorganger deze bouwtoelating verleende, verwees u deze middenstandsorganisatie naar de bevoegde rechtbank.

Om het gerechtelijk dossier samen te stellen, vroeg deze middenstandsorganisatie om de onwettelijke feiten in het dossier dat door uw diensten werd behandeld, te bevestigen.

Op deze vraag bleven uw diensten het antwoord schuldig !

Mag ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werden er onwettelijke feiten door uw diensten vastgesteld in de procedure voor het verlenen van bedoelde bouwtoelating?
2. Werden er met betrekking tot dit dossier gegevens overgemaakt aan de Minister van Middenstand?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 23 juni 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen.

Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

Vraag nr. 137 van 27 juni 1986 van de heer G. CARDOEN

Bouwaanvragen — Afschaffing voorlopige ongunstige adviezen

Door de Stedebouwkundige diensten van Brabant werden recent bepaalde Colleges van Burgemeester en Schepenen aangeschreven met de mededeling dat de voorlopige ongunstige adviezen zullen afgeschaft worden.

Uit hetzelfde schrijven blijkt duidelijk dat voortaan vele bouwaanvragen waarvan het onderzoek niet binnen de wettelijke termijn kunnen beëindigd worden een ongunstig advies zullen krijgen.

Is de geachte Minister zich bewust van het feit dat in vele gevallen de kandidaat-bouwers de dupe worden.

Moet ik uit de briefwisseling van Stedebouwkundige diensten besluiten dat de ondonoekstermijn van de bouwaanvragen te kort is?

Zo ja, hetgeen ik zou betreuren, waarom dan geen dringende wetswijziging?

Zo neen, waarom dan geen beslissing binnen de wettelijke termijn.

Hoe staan de andere gewestelijke directies tegenover dit probleem? Graag enige toelichting.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 27 juni 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen. Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

Vraag nr. 139 van 2 juli 1986 van de heer A. DE BEUL

Inplanting schietstand te Bekkevoort — Stand van de procedure

De mogelijke inplanting van een schietstand met vuurwapens in Struik-Assent (Bekkevoort) heeft al voor heel wat beroering gezorgd.

Deze schietstand is op een veel te korte afstand van bestaande woningen ingeplant. Tevens is deze schietstand gelegen aan de rand van het natuurgebied. De nefaste gevolgen die daaruit voortvloeien, liggen nogal voor de hand. Deze schietstand is tevens gelegen in een agrarisch en landschappelijk waardevol gebied.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Werd reeds een bouwaanvraag ingediend? In welk stadium van de procedure bevindt zich dit dossier?
2. Meent u niet dat los van het concrete dossier, dergelijke vergunningsplichtige activiteiten, niet in een agrarische en landschappelijk waardevol gebied kunnen vergund worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag van 2 juli 1986 heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de nodige informatie wordt ingewonnen.

Zodra ik in het bezit zal zijn van deze gegevens zal ik niet nalaten de gestelde vraag te beantwoorden.

Vraag nr. 140
van 2 juli 1986
van de heer M. DESUTTER

Intercommunales — Stand in 1981 en 1982 inzake energiebedeling

Graag vernam ik voor de jaren 1981 en 1982 voor het Vlaamse Gewest het aantal zuivere, respectievelijk gemengde intercommunales welke zich inlaten met de energiebedeling.

Kunt u mij tevens mededelen of hogergenoemde intercommunales sinds 1980 een gebiedsuitbreiding of vermindering kenden.

Voorlopig antwoord

De door het geachte lid gevraagde gegevens vergen opzoekingen waarvan het resultaat hem onverwijld rechtstreeks zal worden medegedeeld.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDER-
WIJS EN VORMING

Vraag nr. 28
van 9 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Intrestlasten studieleningen — Verdeelsleutel en evolutie sinds 1982

De intrestlasten van de leningen die de vzw „Bond van de Grote en Jonge Gezinnen” onder garantie van de Gemeenschap uitgeeft voor haar studiefonds, zullen voor het jaar 1986 gedeeltelijke door de Gemeenschap en gedeeltelijk door de vzw „Bond van de Grote en Jonge Gezinnen” gedragen worden volgens een tussen de Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming en ontlener overeen te komen verdeelsleutel.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Welke verdeelsleutel overeengekomen werd? Ware het niet deze sleutel eventueel onder de vorm van een vast percentage vast te leggen bij decreet?
2. De evolutie van de ontlenningsbedragen.
3. De evolutie van deze rentelasten voor de Gemeenschap sedert 1982?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

Vraag nr. 29
van 9 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Kunstonderwijs — Overzicht evolutie werkingskosten Rijksinstellingen en gesubsidieerd onderwijs

Mag ik u vragen i.v.m. het kunstonderwijs een overzicht te geven van de evolutie van (en dit met als basis het jaar 1973 = 100) :

- voor de Rijksinstellingen de werkingskosten en meester-, vak- en dienstpersoneel;
- voor het gesubsidieerd onderwijs de werkingstoe-lagen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

Vraag nr. 30
van 9 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Verlenging leerplicht — Overdrachts- en verdeling-smechanismen nationale Regering — Gemeenschap

Volgens welke verdelings- en overdrachtsmechanismen zal de nationale Regering de Gemeenschapsfactuur ingevolge de verlengde leerplicht honoreren?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

Vraag nr. 31
van 9 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Verlenging leerplicht — Financiële repercussies Gemeenschap schooljaar 1985- 1986

Het spreekt vanzelf dat de verlengde leerplicht een weerslag heeft op de Gemeenschapsfinanciën.

Kan de Minister mij de ramingen geven voor het schooljaar '85-86 inzake :

- de verhoogde vraag naar gesubsidieerde vorming;
- de studietoelagen ;
- de kosteloosheid van het onderwijs;
- de vrije keuze o.m. inzake **leerlingenvervoer?**

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

Vraag nr. 32
van 10 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Kredieten onderwijs en permanente vorming — Stijgingsritme

De kredieten voor onderwijs en permanente vorming ondergaan een belangrijke stijging. In 1985 aangepast : 11.406.400.000 fr, in 1986 ontwerp : 12.348.900.000 fr.

Welke zijn de redenen van deze stijging en indien deze stijging eventueel te zoeken is in het kunstonderwijs kreeg ik graag een overzicht per onderwijsnet.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat momenteel de nodige onderzoeken ter zake worden verricht.

Een definitief antwoord zal later worden verstrekt.

Vraag nr. 33
van 10 juli 1986
van de heer A. LARIDON

Stijging kosten diensten bestuur Vlaamse Gemeenschap — Reden

De kosten voor de organen en diensten van het algemeen bestuur van de Vlaamse Gemeenschap (incl. externe betrekkingen) stijgen aanzienlijk in 1986 t.o.v. 1985 : 3.230.200.000 fr, in 1986 : 3.791.100.000 fr.

Welke is de reden van deze stijging? Wat is het aandeel van onderwijs en vorming in dit bedrag? Welke organen en diensten i.v.m. onderwijs zijn hierbij betrokken?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat momenteel de nodige onderzoeken ter zake worden verricht.

Een definitief antwoord zal later worden verstrekt.

Vraag nr. 35
van 18 juli 1986
van de heer E. BALDEWIJNS

Studietoelagen — Aantal Duitstalige leerlingen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap

Het is de geachte Minister allicht bekend dat ook Duitstalige studenten kunnen in aanmerking komen voor studietoelagen.

Graag zou ik van hem vernemen hoeveel Duitstalige leerlingen en studenten ten laste van de Vlaamse Gemeenschap in de schooljaren 1984- 1985 en 1985-1986 studietoelagen genoten?

Respectievelijk voor het secundair onderwijs en het hoger onderwijs en zo mogelijk welke het globaal bedrag was van deze studietoelagen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op uw vraag heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

Rechtzetting

Bulletin van Vragen en Antwoorden

Nr. 11 van 15 juli 1986

De inhoudsopgave lezen als volgt: